

การพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ภรภัทร ยางงาม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2563

**The Development of Chinese Narrative Writing Using the 5W1H
Technique of Matthayomsuksa 5 Students**

Pornpat Yangngam

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Education

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2020

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบึงฉลวย

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เสนอโดย นางสาวกรภัทร ยางงาม

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชติ ทองेम

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.พจนาลัย สกตเกียรติ)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชติ ทองेम)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัตย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา โน้)

วันที่ ..15... เดือน พฤษภาคม..... พ.ศ. ๒๕๖๖.....

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ชื่อผู้เขียน	ภรภัทร ยางงาม
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองएम
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 28 คน (แบบสมัครใจไม่มีผลต่อเกรด) เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน 4 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ paired sample t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลของการพัฒนาความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H มีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H คะแนนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.151$, $sig = .000$) 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, $S.D. = 0.65$)

คำสำคัญ : การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน, เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ,นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Thesis Title	The Development of Chinese Narrative Writing Using the 5W1H Technique of Matthayomsuksa 5 Students
Author	Pornpat Yangngam
Thesis advisor	Asst. Prof. Dr. Anchali Thongaime
Department	Curriculum & Instruction
Academic Year	2019

ABSTRACT

This experimental research aimed to 1) develop Chinese narrative writing using the 5W1H technique, 2) study Chinese narrative writing achievement, and 3) explore students' satisfaction towards Chinese narrative writing using the 5W1H technique. The sample group in this research was 28 Matthayomsuksa 5 (Voluntary Selection) students majoring in Chinese from Suankularb Wittayalai Nonthaburi School, Nonthaburi, and studying in the second semester of the academic year 2019. The research instruments were 1) Chinese 4 lesson plans, 2) the Chinese narrative writing test, 3) the achievement test, and 4) the questionnaire on students' satisfaction towards Chinese narrative writing using the 5W1H technique. Statistics used in the research were percentages, mean scores, and standard deviation and Paired-sample t-test

The results revealed that

1) the scores concerning Chinese narrative writing ability using the 5W1H technique of 21 students, accounted for 75%, passed the criterion score at 70%, while 7 students, accounted for 25% did not pass the criterion score,

2) the students' achievement posttest average scores were significantly higher than their pretest average scores at the .05 level ($t = 4.151$, $\text{sig} = .000$),

3) the overall students' satisfaction towards Chinese narrative writing using the 5W1H technique was at the highest level. ($\bar{X} = 4.59$, $S.D. = 0.65$)

Keywords: Chinese narrative writing, 5W1H technique, Matthayomsuksa 5 students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ให้คำแนะนำและชี้แนะข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งมาโดยตลอด อีกทั้งได้ให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัย ตลอดจนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ให้งานมีคุณภาพ และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกตเกียรติประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ และ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์ ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.โชติกานต์ ใจบุญ อาจารย์จริยา วาณิชวิริยะ และคุณครูศิริพรรณ ถาวรจักร ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ โดยเฉพาะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน ที่ให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกตั้งแต่ต้นเสมอมา ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะผู้บริหารสถานศึกษาและคุณครูโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรีที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ให้คำแนะนำในการจัดทำวิจัย ตลอดจนอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวซึ่งเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ ที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจที่สำคัญแก่ผู้วิจัยจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ภรภัทร ยางงาม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551.....	7
2.2 หลักสูตรภาษาจีนในสถานศึกษา.....	9
2.3 การเขียน.....	22
2.4 เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H.....	33
2.5 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	39
2.6 ความพึงพอใจ.....	44
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	51
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	51
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	52
3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4. ผลการศึกษา	59
4.1 ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน.....	59
4.2 ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน.....	63
4.3 ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน.....	63
5. สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	65
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	69
5.2 การอภิปรายผล.....	69
5.3 ข้อค้นพบของงานวิจัย.....	71
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	72
บรรณานุกรม.....	74
ภาคผนวก.....	81
ก แผนการจัดการเรียนรู้.....	82
ข แบบวัดความสามารถทางการเรียน.....	118
ค แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	123
ประวัติผู้เขียน.....	134

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 แสดงส่วนประกอบของเทคนิค 5W1H.....	33
4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละของความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้ เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน.....	59
4.2 แสดงคะแนนความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้ง คำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน.....	61
4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนจำนวน 28 คน.....	63
4.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้ เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน	63

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงเส้นขีดของอักษรจีน.....	28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศจีนมีประชากรมากที่สุดในโลกที่ 1,417.89 ล้านคน (ข้อมูลจาก Worldmeters.info ณ วันที่ 23 มกราคม 2562) ตามประมาณการขององค์การสหประชาชาติ (UN) จีนมีประชากรคิดเป็น 18.41% ของประชากรโลกซึ่งจำนวนประชากรมากเป็นอันดับต้นๆของโลก (วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ, 2562) ดังนั้นจึงทำให้ภาษาจีนเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในสังคมไทย ในศตวรรษที่ 21 นี้ การเรียนรู้เพียงภาษาไทย และภาษาอังกฤษ อาจจะไม่เพียงพอต่อการทำงานในอนาคต โดยเฉพาะการอยู่ในประชาคมอาเซียน จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาที่ 3 เพื่ออนาคตของตนเอง ภาษาจีนถือเป็นภาษาที่สำคัญจะเห็นได้จาก สถาบันสอนพิเศษภาษาจีน เกิดขึ้นมามากมาย การเรียนภาษาจีนออนไลน์ ในเว็บไซต์ต่าง ๆ นั้นแสดงให้เห็นว่าคนไทยให้ความสนใจ และให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ด้านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากประเทศจีนเข้ามามีบทบาทสำคัญในด้านการค้าและเศรษฐกิจ อีกทั้งยังมีการร่วมลงทุนในธุรกิจต่าง ๆ ระหว่างไทย และจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ประกอบกับความสัมพันธ์ทางการทูตที่ดีของทั้งสองประเทศ จึงเกิดความร่วมมือในด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องด้วยดีเสมอมา ไม่ว่าจะเป็นการที่รัฐบาลจีนเข้ามาจัดตั้งสถานบันขงจื่อในประเทศไทย นายหวาง สู่ซาง ผู้แทนสำนักงานใหญ่สถาบันขงจื่อประเทศจีน สาธารณะรัฐประชาชนจีนกล่าวว่า ที่ผ่านมามีประเทศไทยให้การสนับสนุนสถาบันขงจื่อมาโดยตลอด และปัจจุบันในประเทศไทย มีสถาบันขงจื่อจำนวน 16 แห่ง และมีห้องเรียนสถาบันขงจื่ออยู่ทั้งหมด 20 แห่ง และมีอาสาสมัครชาวจีนที่สอนภาษาจีนอยู่ในประเทศไทยทั้งหมดกว่า 1,700 คน สำหรับการศึกษภาษาจีนในต่างประเทศมีอาจารย์ชาวจีนสอนอยู่ทั้งหมดกว่า 10 ล้านคนทั่วโลก ซึ่งสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาการศึกษา ก็คือการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ทางด้านภาษาจีนที่สามารถนำไปใช้งานได้ (หนังสือพิมพ์แนวหน้า, 2561) ลักษณะพิเศษของสถาบันขงจื่อคือนอกจากจะเป็นองค์กรที่เน้นการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมจีนอย่างเข้มข้นแล้ว ยังเป็นองค์กรที่ดำเนินงานร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษาของจีนกับสถาบันการศึกษาท้องถิ่น ทำให้ผู้บริหารสถาบันขงจื่อ ประกอบด้วยคนจากทั้งสองประเทศ และแบ่งกันรับผิดชอบงานส่วนต่าง ๆ โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากสำนักงานส่งเสริมภาษาจีนสู่สากลแห่ง

ประเทศจีนหรือฮั่นป๋าน (汉办) ภายใต้การกำกับดูแลจากกระทรวงศึกษาธิการของจีน และสถาบันขงจื้อยังมีมอบทุนต่างๆ

ให้กับนักศึกษา ข้าราชการ ผู้อำนวยการโรงเรียนประเทศนั้น ๆ ให้ไปศึกษาต่อและเรียนรู้วัฒนธรรมที่ประเทศจีนอย่างสม่ำเสมอ (กรพนซ์ ตั้งเชื่อนขันธุ์, 2556) นอกจากนี้ยังมีโครงการความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและคณาจารย์ชาวไทยและจีนในสถาบันอุดมศึกษาที่มีข้อตกลงความร่วมมือระหว่างสถาบันของทั้งสองประเทศอย่างต่อเนื่อง (ฉัษฐุติ สุวรรณช่าง, 2558)

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน จึงได้บรรจุภาษาจีนไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรู้ได้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งสถานศึกษาที่มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนสามารถเปิดหลักสูตรในรูปแบบต่าง ๆ ได้และผู้เรียนสามารถที่จะเลือกเรียนในหลักสูตรนั้น ๆ ได้ตามความสนใจ ซึ่งส่งผลให้โรงเรียนที่สอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีการเปิดสอนวิชาภาษาจีนกันอย่างกว้างขวาง กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า มีผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษาที่สนใจเรียนภาษาจีนซึ่งมีจำนวนกว่า 400,000 คนทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาจีนจะสามารถประสบผลสำเร็จได้นั้น จะต้องอาศัย ปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ครูผู้สอนหลักสูตร คำรา สื่อการเรียนการสอน และการจัดการ เรียนการสอน และในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนนั้น ครูผู้สอนมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน สามารถ ใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรม ไทยไปยังสังคมโลก ได้อย่างสร้างสรรค์ การที่จะสามารถใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้นั้นจะต้องอาศัยทักษะพื้นฐานที่สำคัญของภาษา เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอ ข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ซึ่งทักษะพื้นฐานที่สำคัญนี้ ประกอบด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

การเขียนถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาเป็นอย่างมาก สุนิดี ภูจิรัฐา พันธุ์ (2554) ได้พูดถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ มนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์หรือจินตนาการในเรื่องต่าง ๆ ต่อกันและกัน เป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาของคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูงเชิญชวนหรือโน้มน้าว

จิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเขียนบทความให้รักษาดี การเขียนคำขวัญให้รักษาสีสิ่งแวดล้อม เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ในปัจจุบันเราสามารถหาความเพลิดเพลินจากงานเขียนต่าง ๆ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิด ฯลฯ ไปสู่ผู้รับสาร ได้กว้างไกลและรวดเร็วและที่สำคัญยังคงหลักฐานไว้ให้อ้างอิงได้ เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียน นวนิยาย นักเขียนบทความ นักเขียนข่าว ฯ เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางการฟัง การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้ พินิจพิจารณา ไตร่ตรอง ประมวลความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบของงานเขียนชนิดต่างๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาสติปัญญา

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน มุ่งเน้นที่จะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่เมื่อพิจารณาแล้ว การเขียนภาษาจีนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคิดว่ายุ่งยาก และมีปัญหามากที่สุดเพราะการเขียนภาษาจีนพื้นฐานนั้นประกอบไปด้วย (笔画 bǐhuà) เส้นขีดของอักษรจีน และ (笔顺 bǐshùn) การลำดับขีดการเขียนตัวอักษรจีน รวมไปถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาจีน วีระชาติ วงศ์สัจจา (2551) กล่าวว่า การเขียนภาษาจีนแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ เนื่องจากภาษาจีนนั้นอาศัยรูปร่างและลักษณะของอักษรแต่ละตัวเพื่อสื่อความหมาย หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นอักษรรูปภาพ ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนมีปัญหาในการเขียนภาษาจีนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการเขียนเล่าเรื่อง ผู้เรียนภาษาจีนไม่สามารถนำคำศัพท์ภาษาจีนมาแต่งเป็นประโยคมาเขียนเป็นเรื่องราวหรือเขียนเล่าเรื่องได้ การเขียนเล่าเรื่องนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนซึ่งเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เพราะการเขียนเล่าเรื่องต้องเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายในการเขียน ไม่ซับซ้อน ดังนั้นการจะเขียนเล่าเรื่องได้ดีจะต้องเกิดจากการมีพื้นฐานการเขียนภาษาจีนดีก่อนนั่นเอง

จากปัญหาการเขียนภาษาจีนข้างต้น การใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H มาประยุกต์ใช้กับการเขียนเล่าเรื่อง ซึ่งตามปกติเทคนิคนี้จะใช้เรื่องของการอ่าน คิดวิเคราะห์ เพ็ญพิสุทธิ์ ใจสนิท (2555) กล่าวถึงว่า 5W1H ย่อมาจาก Who ใคร What อะไร Where ที่ไหน When เมื่อไร Why ทำไม และ How อย่างไร คำถามเหล่านี้ที่เกิดขึ้นจากความสงสัยในวัยเด็ก เป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่าเด็กเริ่มคิด เพราะเมื่อเด็กเกิดความสงสัยแสดงว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กกระตุ้นให้เด็กเกิดสภาวะที่เรียกว่าไม่สมดุล (Disequilibrium) เด็กจึงหาคำตอบเพื่อให้เกิดภาวะสมดุล (Equilibrium) ทำให้เกิดปัญญาเป็นความรู้ความเข้าใจที่กลายเป็นพื้นฐานการคิดของเด็กต่อไป

เทคนิค 5W1H หมายถึง เทคนิคในการตั้งคำถามรูปแบบหนึ่งซึ่งส่งผลให้เกิดทักษะการอ่านการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และเขียนสรุปความ ซึ่งประกอบไปด้วย What? (อะไร) ถามว่า สิ่งนั้นคืออะไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้างและมีรายละเอียดเป็นอย่างไร Where? (ที่ไหน) ถามว่า สถานที่ หรือตำแหน่งแห่งที่ที่ชัดเจน When? (เมื่อใด) ถามว่า เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นเมื่อใด Why? (ทำไม) ถามว่า เพราะเหตุใดเรื่องนั้นจึงเกิดขึ้น แต่ละเหตุการณ์จะต้องเป็นอย่างไร Who? (ใคร) ถามว่า ใครที่เป็นต้นเรื่อง เป็นบุคคลสำคัญหรือเป็นตัวประกอบ หรือเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลกระทบอันอาจเกิดขึ้นทั้งในด้านบวกและลบ How? (อย่างไร) ถามเรื่องรายละเอียดในสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว หรือกำลังจะเกิดขึ้นว่าจะมีความเป็นไปได้ในลักษณะใด

ส่วนมากเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H นี้มักจะนำไปใช้กับการคิดวิเคราะห์สรุปใจความสำคัญ แต่งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H มาช่วยผู้เรียนสร้างเค้าโครงเรื่องราวและเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน เพื่อพัฒนาการเขียนภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนได้ดีขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H
2. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H อยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คน

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจ (ไม่มีผลต่อเกรด) จำนวน 28 คน

2. ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในรายวิชา ภาษาจีน 4 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 15 คาบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 课目 kè mù (บรรยายเกี่ยวกับการเรียนวิชาต่างๆ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 地方 dì fāng (บรรยายเกี่ยวกับสถานที่)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 季节 jì jié (บรรยายเกี่ยวกับฤดูกาล)

4. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 15 คาบ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การเขียนเล่าเรื่อง หมายถึง การเขียนเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ซึ่งกำหนดคำสำคัญ และนำคำสำคัญนั้นไปสร้างวลี และประโยคแล้วนำมาเรียบเรียงเป็นการเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ เรื่อง ฤดูกาล สถานที่ วิชาต่าง ๆ การวางโครงเรื่องที่ควรกำหนดองค์ประกอบให้ชัดเจน เพราะจะเป็นตัวกำหนดทิศทางการเขียนไม่ให้หลงประเด็น เนื้อหาจะเรียงลำดับความสำคัญและเชื่อมโยงกัน อีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ ต้องตอบ

ตัวเองให้ได้ว่า เรื่องที่เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่ออะไร ซึ่ง วัตถุประสงค์จะเป็นตัวกำหนดรูปแบบการนำเสนอ การใช้ภาษา และลักษณะของเนื้อหา โดยประโยชน์ที่ได้รับ จากการเขียนเรื่องเล่า จะทำให้เราได้ผ่อนคลาย ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ ได้ตรึงตรองความคิดที่ผ่านมามาว่าเราคิดอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ไปอีกขั้นและเก็บไว้เป็นความรู้

เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H หมายถึง การตั้งคำถาม ที่ประกอบไปด้วย Who (ใคร) What (อะไร) Where (ที่ไหน) When (เมื่อไร) Why (ทำไม) และ How (อย่างไร)

เมื่อตั้งคำถามแล้ว ผู้เขียนต้องหาคำตอบ ซึ่งอาจเป็นวลี ประโยค และนำวลีและประโยคนั้นๆ มาเรียบเรียงเป็นการเขียนเล่าเรื่อง

ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่อง หมายถึง คะแนนที่เกิดจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ เรื่องคำศัพท์ การแต่งประโยค การเชื่อมประโยค และนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการเขียนเล่าเรื่องเป็นเรื่องราวได้ โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน 4 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและหาคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว โดยนักเรียนต้องมีความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

ความพึงพอใจ หมายถึง เป็นความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาที่เรียน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H และด้านครูผู้สอน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน และได้แนวทาง เทคนิคในการจัดการสอนของผู้สอน
2. สามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการกระบวนการเรียนของผู้เรียนและการจัดการกระบวนการสอนของผู้สอน
3. สามารถนำความรู้ที่ได้จากงานวิจัยนี้ไปต่อยอดงานวิจัยและงานวิชาการอื่น ๆ ต่อไป
4. ผู้สอนวิชาภาษาจีนสามารถนำไปใช้ในระดัที่สูงขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน แบ่งออกเป็น 7 หัวข้อดังต่อไปนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551
- 2.2 หลักสูตรภาษาจีนในสถานศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551
- 2.3 การเขียน
- 2.4 เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H
- 2.5 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.6 ความพึงพอใจ
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 67 มาตรฐาน ภาษาต่างประเทศ เป็น 1 ใน 8 กลุ่มสาระ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต.1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต.1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน ความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและ นำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และ เปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ต.3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศใน สถานการณ์ต่างๆ ทั้งห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานใน การศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานศึกษาต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต.4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มีไว้เพื่อให้สถานศึกษาขั้น พื้นฐานได้นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน มาตรฐาน และตัวชี้วัดก็จะช่วยให้การจัดทำหลักสูตรในสถานศึกษามีความชัดเจนและเป็นเอกภาพ อีกทั้งยัง ช่วยให้เกิดความชัดเจนในเรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้อีกด้วย

2.2 หลักสูตรภาษาจีนในสถานศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

ในปัจจุบันภาษาจีนภาษาที่สำคัญภาษาหนึ่งและได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 นายชินภัทร ภูมิรัตน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) กล่าวว่า การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะภาษาจีนในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ต้องเป็นไปตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่ภาษาจีนเป็นเพียงวิชาเลือก สภาพจริงของการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องเหมือนเช่นภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนและสถานศึกษาส่วนใหญ่จึงประสบความยุ่งยากในการกำหนดขอบข่ายและสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งมีทั้งผู้เรียนที่มีประสบการณ์มาบ้างแล้ว หรือบางคนไม่เคยมีมาก่อน ครูจึงต้องการแนวทางที่ชัดเจนว่าขอบข่ายการเรียนรู้ภาษาจีนในแต่ละระดับชั้นควรมีมากหรือน้อยเพียงใด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ด้วยการจัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้สถานศึกษาที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของตน หลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี (ม.4- ม.6) ตัวชี้วัดชั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน มีดังนี้

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย ที่ฟังและอ่าน	<p>♦ คำแนะนำในกลุ่มมือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศเตือนภัยต่างๆ การโฆษณา การใช้อุปกรณ์และสิ่งของ การสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ป้ายจราจร และป้ายต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>填空、小心地滑、红绿灯、直走 请问，体育馆怎么走？、今天不用上课 一天三次，一次两片、手机、电子邮件、充电</p>

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	2. อ่านออกเสียงตัวอักษร คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค บทร้อยกรอง และ คำคล้องจองตามหลักการอ่านในระบบเสียงภาษาจีนกลาง	<p>♦ ข้อความ บทอ่าน บทความสั้นๆ ที่มีความยาวประมาณ 150 ตัวอักษร เช่น 个人简历 และบทร้อยกรอง</p> <p>♦ หลักการอ่านออกเสียง การเน้นเสียง น้ำเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค</p> <p>♦ การใช้พจนานุกรม (ทั้งแบบ พินอินและแบบหมวดหมู่)</p> <p>เช่น 你、木、林</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>难道不是你吗?、真是太好了!</p> <p>- การอ่านบทร้อยกรองและคำคล้องจอง เช่น 四是四十是十。、石狮子是石狮子。</p>
	3. อธิบาย หรือเขียนประโยคหรือข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รวมทั้งเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคหรือข้อความที่ฟังหรืออ่าน	<p>♦ ประโยคหรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ คำศัพท์สะสม 600-800 คำ</p> <p>♦ สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>图表、表格、符号、标志、往、路口、拐、马路、离</p>
	4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็น พร้อมให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	<p>♦ เรื่องที่เป็นบทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และบทความจากสื่อต่างๆ ที่มีความยาวประมาณ 200-300 ตัวอักษร</p> <p>เช่น 叶公好龙、掩耳盗铃、自相矛盾</p> <p>♦ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง (题目) ใจความสำคัญ (中心思想) รายละเอียด</p>

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		สรรบสนุน (详述) ♦ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ♦ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง
		ตัวอย่าง 连.....都.....、连.....也.....、 如果...就...、一方面...一方面.....、 又.....又.....、既.....又.....、觉得 A: 你对这件事有什么意见? B: 我觉得.....、我认为.....、像、 比如 A: 我喜欢去公园, 像北海、颐和园什么的, 因为那儿的空气很凉快。 B: 泰国有很多水果, 比如; 榴莲、红毛丹、山竹、芒果等等。

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ	♦ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สถานการณ์ต่างๆทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ♦ ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล กิจกรรม ประสบการณ์ สถานการณ์ต่างๆ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของตนเอง ตัวอย่าง

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>我是玫瑰园中学高二中文班的学生。</p> <p>我每天放学后，经常去便利店买包子吃。</p> <p>今年北京的天气特别冷。</p> <p>这个星期六的汉语演讲比赛，你觉得我应该穿什么？</p> <p>你这个电脑高手现在有时间吗？我的电脑死机了。</p>
	<p>2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายในสถานการณ์ต่างๆ</p>	<p>◆ คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我有一个好建议。</p> <p>为什么不跟你妈妈好好儿谈谈呢？</p> <p>请你帮我去买点儿东西，可以吗？</p> <p>你应该多看书，才可以提高中文水平。</p> <p>这个药必须每天吃三次，身体才会早日康复。</p>
	<p>3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ</p>	<p>◆ ภาษาที่ใช้แสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我要、想.....、我可以、能.....吗？、.....好吗？ 好、不好、可以、不可以、行、不行、有、没有会、不</p>
		<p>会、喜欢、不喜欢</p> <p>请你帮我一下好吗？、请你把窗</p>

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		帘拉上。 别再提这件事。、你能让我试试看吗？ 我请你看电影。
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน	♦ คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน เช่น เรื่องเล่า บทความที่อยู่ในความสนใจ ตัวอย่าง 比、比较、更、越 我希望我的汉语今年比去年好。 她比我高 5 厘米。 这是一部会让人笑着掉眼泪的电影。 你肯定能赶上飞机。
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม และประสบการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ	♦ ประโยคหรือสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรมประสบการณ์ เช่น สุข เศร้า สนใจ สนุก ไม่สนุก ตัวอย่าง 这几天孩子们都不在家，爸爸妈妈感到很寂寞。 你喜欢吃日本菜还是中国菜？ 我有点儿发烧， 因为昨天淋雨了。 我喜欢汉语课，因为我对中国话很感兴趣。 你说我该怎么办？ 你竟然会说话。

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

<p>ม.5</p>	<p>1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง และกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม</p>	<p>♦ การนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจ เช่น การเดินทาง อาหาร กีฬา ดนตรี ภาพยนตร์ การเลี้ยงสัตว์ เวลาว่าง และนันทนาการ การท่องเที่ยว อาชีพ ความยาวของบทความ ไม่ต่ำกว่า 90 ตัวอักษร</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>大气污染、水污染等环境问题是目前全世界人类所共同关心的核心问题之一。你们知道吗这些问题是怎么产生的？ 我们应该如何保护呢？ (สามารถบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่น)</p> <p>泰国有很多名胜古迹，如：大城历史公园，它有四百多年的历史，已经被联合国教科文组织评为世界文化遗产。 中国昆明石林是世界自然遗产。</p>
		<p>联合国教科文组织= UNESCO 世界文化遗产= มรดกโลกทางวัฒนธรรม 世界自然遗产= มรดกโลกทางธรรมชาติ 世界七大奇迹 = สิ่งมหัศจรรย์โลก 7 อย่าง</p>
	<p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์ เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p>	<p>♦ การจับใจความสำคัญ แก่นสาระ การวิเคราะห์ เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>♦ การวิเคราะห์เรื่อง เพื่อจับใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่อง</p>

		<p>◆ ข้อความ บทสนทนา บทอ่าน นิทาน เรื่องสั้น เหตุการณ์ ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง ตัวอย่าง 这件事我们可以看出 总结出.....</p>
	<p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว และเหตุการณ์ต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจ พร้อมให้เหตุผลประกอบ</p>	<p>◆ ประโยค และข้อความแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ ข่าว และเหตุการณ์ต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจ ตัวอย่าง 我不同意你买这辆车 因为这辆车又贵又费油。 我认为这件衣服很适合你 价格不高 款式新颖。</p>

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน	<p>♦ การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ระดับของภาษา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>谢谢夸奖、多谢夸奖 不敢当、哪里，哪里 您过奖了、哪儿的话、差远了</p>
		<p>- มารยาทบนโต๊ะอาหาร เช่น การใช้ตะเกียบ ตำแหน่งที่นั่งในโต๊ะอาหารและในที่ประชุม</p> <p>- คำที่เป็นสิริมงคลและคำที่ไม่เป็นสิริมงคล</p> <p>- คำต้องห้าม เช่น 破、苦、死、穷、鬼、倒霉</p> <p>ไม่ใช้ในเทศกาลตรุษจีนและในงานมงคล</p>
	2. ให้ข้อมูล หรืออธิบาย บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของจีน	<p>♦ คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน เช่น เทศกาลต่างๆ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม เพลง เกมกีฬา ศิลปะการแสดง กีฬา</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>满月 - 中：抓周、满月酒 - 泰：剃胎毛 生日：生日蛋糕、长寿面 婚礼：新郎、新娘 葬礼：悼念、花圈</p>

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	3. อธิบายและจัดกิจกรรมเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ของจีน	<p>♦ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่น เพลง การถักเชือก การตัดกระดาษ การเขียนพู่กันจีน บทบาทสมมุติ ละครสั้น วันตรุษจีน วันขึ้นปีใหม่ เทศกาลต่างๆ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>剪纸、中国结、猜谜语 歌舞、书法、画画儿 象棋、表演、朗诵、武术 中文电脑</p>

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ม.5	1. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่างๆ จำนวน คำ พังเพย สุภาษิต การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย	<p>♦ ความแตกต่างระหว่าง ตัวอักษร คำ วลี โครงสร้างประโยค จำนวนภาษา ของภาษาจีนกับภาษาไทย</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>- ตัวอักษรจีน: วิธีการสร้างอักษรจีน/ ส่วนประกอบของตัวอักษรจีน</p> <p>- คำ: คำพ้องรูป –พ้องเสียง/ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน</p> <p>- วลี: โครงสร้างวลี เช่น 红车(สีแดง + รถ)/ รถสีแดง</p> <p>- ประโยค: ประโยคความเดียวที่มีส่วนขยาย ได้แก่ 主语、谓语、宾语、定语、状语、补语</p> <p>เช่น 我在食堂吃饭。(ฉัน + อยู่ที่โรงอาหาร + กินข้าว)/ ฉันกินข้าวที่โรงอาหาร</p> <p>- ประโยคความซ้อน ได้แก่ 并列复句、承接复句</p>
-----	---	--

		<p>递进复句、选择复句 因果复句、转折复句 条件复句、让步复句 目的复句、假设复句 紧缩复句</p> <p>- รูปประโยค 句式 “被” 字句“有” 字句 “把” 字句、动句兼语句</p> <p>- เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>- สำนวน-สุภาษิต-คติพจน์ 成语、谚语、俗 语 歇后语、座右铭</p> <p>ตัวอย่าง 亡羊补牢 / วัวหายล้อมคอก 对牛弹琴 / สีซอให้ควายฟัง</p>
	<p>2. เปรียบเทียบและอธิบายความ เหมือนและความแตกต่างระหว่าง ชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรม ของจีนกับวัฒนธรรมของไทย และ นำไปใช้อย่างเหมาะสม</p>	<p>♦ การอภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของจีนกับของ ไทย เช่น การกำหนดตำแหน่งการนั่งโต๊ะอาหาร การ รับประทานอาหาร</p> <p>ตัวอย่าง 生活：四合院、饮食文化 中国乐器、体育、艺术 习俗：风水、送礼、吉祥数字 吉祥物、神仙 节日：儿童节、教师节、国庆节 劳动节、春节、宋干节</p>

สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
 และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

<p>ม.5</p>	<p>1. ค้นคว้า สืบค้น รวบรวม และสรุปข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน</p>	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การค้นคว้า การสืบค้น การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ◆ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - 数学 (加、减、乘、除) - 自然科学 (物理、化学、生物、天文学、地质) - 社会科学 (经济学、地理、历史、宗教与文化 (思想品德 社会道德、好公民)) - 泰语 - 外语 (英语、汉语、法语、日语、德语、阿拉伯语、梵巴语) - 卫生与体育 - 艺术 (手工艺、绘画、音乐、舞蹈) - 职业与科技
-------------------	--	--

สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน เช่น การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว/สถานที่สำคัญในชุมชน ◆ นำคำศัพท์ ประโยค บทสนทนา และบทความที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์จริง

สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.5	1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้นหรือค้นคว้า รวบรวมและสรุปความรู้หรือข้อมูลจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาจีนในการสืบค้น การค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ <p>ตัวอย่าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - การสืบค้นข้อมูล 查词典、查资料、上网、网上搜索、输入网址 - การกรอกแบบฟอร์ม 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍、地址 电子邮件、学历 (ตัวอย่างเอกสารดูในภาคผนวก)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	2. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน	<ul style="list-style-type: none"> ◆ การใช้ภาษาจีนในการเผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เช่น แผ่นพับแนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น การทำแผ่นปลิว ประกาศป้ายคำขวัญ นิทรรศการ ◆ การนำเสนอข้อมูล ข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาจีน ตัวอย่าง 制作标语、宣传册（板） 布告栏、制作中文网页 夏令营、展览、才艺比赛 小导游

สรุปได้ว่าหลักสูตรภาษาจีนในปัจจุบันจะอ้างอิงหลักสูตรแกนกลางสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551เป็นมาตรฐานสำหรับการสร้างหลักสูตรภาษาจีนเป็นรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย 4 สาระการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ดังนั้น การจัดทำหลักสูตรภาษาจีนจึงนำมาตรฐานการเรียนรู้มาใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชาและองค์ประกอบของเนื้อหาวิชาที่ประกอบไปด้วย ความรู้ ทักษะ และเจตคติ เนื่องจากการเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและอนาคตได้

2.3 การเขียน

2.3.1 ความหมายและความสำคัญของการเขียน

มีนักวิชาการหลายๆท่านให้ความหมายของ การเขียนไว้ดังนี้ สมปิต ตัญจรัยรัตน์ และคณะ (2545) กล่าวว่า การเขียนมีบทบาทในชีวิตประจำวันของบุคคลในยุคปัจจุบันมากมาย เช่น การจดบันทึกเหตุการณ์ ทำบัญชี เขียนคำโฆษณา ทำสัญญา บันทึกสาระความรู้ ทำข้อมูลแสดงรายการต่าง ๆ ตลอดจนใช้การเขียน เพื่อการติดต่อสื่อสาร และธุรกิจการงาน อาจสรุปได้ว่าการเขียนให้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนี้

1. การเขียนช่วยสร้างเสริมปัญญา บุคคลใช้สติปัญญาในการกระทำข้อมูลที่ได้รับพร้อมกับจัดระบบเพื่อส่งออกด้วยการเขียน กระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ใช้สติปัญญาทั้งสิ้น

2. ช่วยสร้างจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์
3. ช่วยถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ของบุคคลไปสู่สังคม
4. ช่วยผ่อนคลายและระบายความรู้สึก
5. ช่วยบันทึกผลการศึกษาค้นคว้า
6. ช่วยในการเรียนรู้และพัฒนาตน

ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2550) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงการแสดงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร และจัดเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานสำคัญทางกฎหมาย ดังนั้นผู้ส่งสารจึงควรระมัดระวังในการส่งสารไปยังผู้รับสาร เพราะผู้อ่าน หรือผู้รับสารจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งต้องการ และมีความประทับใจกับผู้ส่งสารตั้งแต่เริ่มมองดู ดังกลอนของสุนทรภู่กล่าวว่า “ลูกผู้ชาย ลายมือนั้นคือยศ” ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนควรระวังมารยาทในการเขียนให้มาก

สมพร ตอยยีปี (2554) การเขียนเป็นการสื่อสารของคนเรา เพื่อแสดงความรู้ความคิด และ ความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความรู้สึกนึก คิดต่าง ๆ ของผู้เขียน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ทราบถึงความสำคัญของการเขียน ที่มีผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมากเพราะการเขียนเป็นเรื่องที่มีความสำคัญสำหรับทุกคน ที่จะต้องใช้ในการสื่อสารกันด้วยภาษาที่แต่ละบุคคลสามารถเลือกใช้ภาษาในการเขียน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเขียนได้เป็นอย่างดี

เสนีย์ วัลลววรรณ (2554) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่น โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยัง

ผู้รับได้อย่างกว้างไกล นอกจากนั้นการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกเป็นข้อมูลหลักฐานให้ศึกษาได้ยาวนาน เนื่องจากหลักการเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และป้องกันความผิดพลาด ดังนั้น ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องใช้หลักในการเขียน ดังต่อไปนี้

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำสำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์
3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำธรรมดาเข้าใจง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน กระชับ ไม่ทำให้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย
4. มีความประทับใจ โดยการใช้คำให้เกิดภาพพจน์ อารมณ์และความรู้สึกประทับใจ มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน
5. มีความไพเราะทางภาษา คือ ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตทั้งสำนวนภาษาและลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วไม่รู้สึกขัดใจ
6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้ และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น นอกจากหลักการเขียนที่จำเป็นต่อการเขียนแล้ว สิ่งที่มีความจำเป็นอีกประการหนึ่งคือกระบวนการคิดกับกระบวนการเขียนที่จะต้องดำเนินควบคู่ไปกับหลักการเขียน เพื่อที่จะทำให้สามารถเขียนได้ดียิ่งขึ้น

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่งถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบจุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง (2557) การเขียน คือ การถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

สรุปได้ว่า การเขียน เป็นทักษะพื้นฐานที่มีความจำเป็นสำหรับผู้ที่เรียนภาษาเป็นอย่างมาก การเขียนเป็นการถ่ายทอดสารหรือประสบการณ์ต่างๆ ความรู้ ความคิด อารมณ์ความรู้สึก หรือความต้องการที่มีอยู่ในตัวของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้ เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ผู้เขียนจะสื่อความต้องการที่มีอยู่ในตัวของผู้เขียน ออกมาเป็นลายลักษณ์ อักษรหรือสัญลักษณ์ไปยังผู้อ่านให้ เข้าใจตามจุดประสงค์ที่ผู้เขียนจะสื่อ

2.3.2 ความสำคัญของการเขียน

ในปัจจุบันการเขียนยังถือว่ามีบทบาทสำคัญในการดำรงชีวิต มีนักวิชาการอธิบายความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

สุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2554) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 7 ข้อ คือ

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ มนุษย์ใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์ หรือจินตนาการในเรื่องต่างๆ ต่อกันและกัน

2. เป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกทางปัญญาของคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง

3. เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวจิตใจ มนุษย์ใช้การเขียนในการชักจูงเชิญชวนหรือโน้มน้าวจิตใจให้ผู้รับสารยอมรับหรือปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเขียนบทความให้รักษาการเขียนคำขวัญให้รักษาสถาบันสิ่งแวดล้อม

4. เป็นเครื่องมือในการให้ความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ในปัจจุบันเราสามารถหาความเพลิดเพลินจากงานเขียนต่าง ๆ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน

5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิด ฯลฯ ไปสู่ผู้รับสารได้กว้างไกลและรวดเร็วและที่สำคัญยังคงหลักฐานไว้ให้อ้างอิงได้

6. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพที่มีเกียรติและมีชื่อเสียง เช่น นักเขียนบทละคร บทภาพยนตร์ นักเขียนเพลง นักเขียนนวนิยาย นักเขียนบทความ นักเขียนข่าว ฯ

7. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา การเขียนต้องอาศัยทักษะทางการฟัง การอ่าน การคิดวิเคราะห์ ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้ใช้สติปัญญาในการประมวลความรู้ พินิจพิจารณา ไตร่ตรองประมวลความคิด การเลือกใช้ภาษาเพื่อนำมาถ่ายทอดในรูปแบบของงานเขียนชนิดต่างๆ เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาความสามารถของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาสติปัญญา

สมบัติ ศิริจันดา (2554) แสดงความสำคัญของการเขียนซึ่งแสดงโดยสังเขปดังนี้

1. การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ

2. การเขียนช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดและประสบการณ์ จากผู้มีปัญญาสู่ผู้สนใจใคร่ศึกษา

3. การเขียนเป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมทางใจ

4. การเขียนเป็นสิ่งที่สะท้อนตัวผู้เขียน ทำให้ทราบได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ ความคิด ความเชื่อรวมถึงมีรสนิยมความชื่นชอบอย่างไร

5. เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม สรรพวิชาความรู้ และภูมิปัญญาต่างๆที่ถูกส่งสมมาจากบรรพบุรุษ การเขียนมีความสำคัญคือเป็นเครื่องมือสื่อสาร ที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างมากมาย ที่สำคัญนั่นคือเป็นการสื่อสารที่สามารถแสดงเป็นหลักฐาน บันทึกลายลักษณ์อักษรได้ ซึ่งทำให้เรื่องราว ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ตลอดจนประสบการณ์ยังคงอยู่

สรุปได้ว่า การเขียนนั้นมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารเป็นอย่างมาก การเขียนจะสะท้อนให้เห็นถึงตัวตนของผู้เขียน เพราะสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนออกมานั้นจะเกิดจากประสบการณ์ต่างๆที่ผู้เขียนได้ส่งสมมา การเขียนคือเครื่องมือ ในการ โน้มน้ำใจ การบันทึกถ่ายทอดมรดก วัฒนธรรม การให้ความบันเทิงความเพลิดเพลิน รวมไปถึงเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพและพัฒนาสติปัญญาได้

2.3.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนนั้นมีด้วยกันหลากหลายแบบ ซึ่งแต่ละแบบจะกำหนดจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้อย่างชัดเจน สำหรับสุนิธี ภูจิราพันธุ์ (2555) อธิบายจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเล่าเรื่องต่างๆ ให้ผู้อ่านทราบ เช่น เล่าเหตุการณ์ เล่าประสบการณ์หรือเล่าประวัติ ผู้เขียนต้องใช้วิธีการเล่าให้ชวนอ่านและเห็นภาพจึงจะทำให้ผู้อ่านสนใจมากขึ้น

2. เพื่ออธิบาย เป็นการเขียนอธิบายแจกแจงข้อเท็จจริง ความรู้ หรืออธิบายวิธีการหลักเกณฑ์และทฤษฎีต่างๆ มักปรากฏในงานเขียนประเภทวิชาการหรือตำรา การเขียนประเภทนี้ต้องใช้ ภาษากระชับรัดกุม ลำดับความอย่างมีขั้นตอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. เพื่อโน้มน้ำใจ เป็นการเขียนเพื่อให้อ่านเกิดความสนใจหรือคล้อยตาม เช่น การเขียน บทโฆษณาสินค้า บทความโน้มน้ำใจ การเขียนเพื่อโน้มน้ำใจจะต้องใช้ภาษาให้น่าสนใจมีความสละสลวย คล่องจอง สั้นกะทัดรัดและจดจำง่าย

4. เพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนในรูปแบบของการปลุกจิตสำนึกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อให้ ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเข้มแข็ง พร้อมเพรียง เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การเขียนเพื่อปลุกใจจะออกมา ในรูปของบทความ บทเพลง บทละคร บทร้อยกรอง การเขียนลักษณะนี้จะต้องใช้คำที่มีน้ำหนัก ใช้ประโยค สั้นๆ อาจมีการเน้นย้ำและยกตัวอย่างประกอบ

5. เพื่อแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยหรือแนะนำเป็นการเขียนเพื่อแยกแยะให้เข้าใจรายละเอียดหรือแก่นแท้ของเรื่อง การแสดงทรรศนะหรือนำเสนอความคิดใหม่ในเรื่องใด เรื่องหนึ่งมักเขียนออกมาในรูปของบทความ การเขียนประเภทนี้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงรวมทั้งใช้ วิจารณ์ญาณที่ถูกต้องยุติธรรมและการใช้ภาษาที่เรียบง่ายกะทัดรัด

6. เพื่อแสดงจินตนาการ เป็นการเขียนสร้างสรรค์ที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ คล้อยตาม ดังนั้นผู้เขียนจึงควรใช้ภาษาที่สร้างภาพพจน์เพื่อจูงใจ การเขียนเพื่อแสดงจินตนาการมักปรากฏ ในรูปของบทร้อยกรอง เรื่องสั้น นวนิยายหรือบทละคร

7. เพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะกระทำกิจใดกิจหนึ่ง เช่น การเขียนประกาศ การเขียนจดหมายร้องเรียน การเขียนบัตรเชิญ รูปแบบการเขียนและการใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามโอกาสและประเภทของกิจนั้นๆ เช่น การเขียนจดหมายราชการต้องใช้รูปแบบที่แน่นอนและใช้ ภาษาแบบแผน หรือการเขียนประกาศทั่วไปไม่เน้นรูปแบบ แต่ถ้าเป็นการประกาศอย่างเป็นทางการก็ต้อง เขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ เป็นต้น

8. เพื่อล้อเลียนหรือเสียดสี เป็นการเขียนที่ต้องการหยิบยกเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อาจเป็นส่วน บกพร่องในสังคมมากล่าวหาอย่างนุ่มนวล โดยการแทรกอารมณ์ขันด้วยถ้อยคำภาษาที่เล่นทีจริงไม่ รุนแรง ซึ่งแสดงออกได้หลายวิธี เช่น การเขียนล้อเลียนด้วยภาพและข้อความประกอบ หรืออาจจะเขียนเป็น ข้อเขียนสั้นๆ หรือเรื่องราวสั้นๆ

ทวิศศักดิ์ ปิ่นทอง (ม.ป.ป.) จุดมุ่งหมายในการเขียนพอจำแนกได้ดังนี้

1. การเขียนเพื่ออธิบาย คือการเขียนอธิบายหรือชี้แจงเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การอธิบายหรือให้ความรู้ทางวิชาการ การอธิบายขั้นตอนการทำงานการอธิบายขั้นตอนการประดิษฐ์หรือสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การอธิบายการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น ซึ่งการเขียนอธิบายนั้นต้องประกอบด้วยข้อมูลที่แท้จริง สื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน ไม่คลุมเครือ ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น ตำรา คู่มือการใช้อุปกรณ์ เอกสารแนะนำต่างๆ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งการเขียนแสดงความคิดเห็นที่ดีจะต้องประกอบด้วยเหตุและผลไม่ลำเอียงหรือมีอคติส่วนตัว พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขในประเด็นที่นำมาวิพากษ์วิจารณ์ด้วย ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น บทความ บทวิจารณ์ บทวิเคราะห์ เป็นต้น

3. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการนำเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่ผู้เขียนประสบกับตนเองหรือกับบุคคลอื่น มาถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบ เช่น การเขียนสารคดีชีวประวัติหรืออัตชีวประวัติ การเขียนสารคดีท่องเที่ยว การเขียนเรียงความ บันทึกความทรงจำการเขียนข่าว เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อกิจธุระอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งในภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งการเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบการเขียนที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่เป็นทางการ เช่น การเขียนจดหมายธุรกิจ ประกาศ หรือแจ้งความของทางราชการ สัญญาซื้อขาย เป็นต้น

5. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามและจินตนาการตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อไปยังผู้อ่าน ภาษาที่ใช้ในงานเขียนประเภทนี้จึงมีลักษณะประณีต ดงามก่อให้เกิดจินตภาพ ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ ได้แก่การเขียนงานประเภทบันเทิงคดี เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น

6. การเขียนเพื่อ โน้มน้ำใจ เป็นการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อ โน้มน้ำใจหรือชักจูงใจผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม ยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ ภาษาที่ใช้จึงมีลักษณะเด่น สะดุดตาผู้อ่าน เล่นคำ เล่นสำนวนเพื่อให้ผู้อ่านจดจำง่าย ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้เช่น การเขียนคำขวัญ การเขียนข้อความโฆษณา เป็นต้น

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสีเป็นการเขียนที่มีจุดประสงค์ในการดำเนินเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง การดำเนินนี้จะมึลักษณะนิมิตบางครั้งอาจแทรกอารมณ์ขันไว้ในงานเขียนด้วย หรือบางครั้งอาจเขียนเป็นเรื่องสมมุติ เพื่อโยงไปสู่เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ตัวอย่างงานเขียนประเภทนี้ เช่น การเขียนข้อความในการ์ตูนล้อการเมือง การเขียนบทความเสียดสีบุคคลในแวดวงบันเทิงหรือการเมือง เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเขียนในแต่ละแบบ ต่างก็มีจุดมุ่งหมายของการเขียนแตกต่างกันไป อยู่ที่ผู้เขียนต้องการเขียนในรูปแบบไหน ในวิจัยเล่มนี้ผู้เขียนจะมุ่งเน้น การเขียนเล่าเรื่อง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเล่าเรื่องราวต่างๆ ถ่ายทอดเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบพบเจอ เป็นประสบการณ์ของผู้เขียน

2.3.4 การเขียนภาษาจีน

การเขียนภาษาจีน มักเป็นเรื่องที่ผู้เรียนภาษาจีนมักจะมองว่าเป็นเรื่องที่ยาก เพราะจำตัวอักษรจีนไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถค่อยออกไปเขียนเป็นเรื่องราว บทความหรือการเขียนเล่าเรื่องได้ ดังนั้นต้องเริ่มต้นจากพื้นฐานความรู้เรื่องการเขียนตัวอักษรจีน ซึ่งจะประกอบไปด้วย (笔画 bǐ huà) เส้นขีดของอักษรจีน และ (笔顺 bǐ shùn) การลำดับขีดการเขียนตัวอักษรจีน

Stroke	Direction	Name	In Context
丶	↘	diǎn	你 字 寫
一	→	héng	言 天 甚
丨	↓	shù	到 田 甚
ノ	↙	piě	你 禾 字
㇇	↘	nà	天 禾 變
㇏	↗	tí	漢 我 挑
㇇	↘	hénggōu	字 愛 電
丨	↙	shùgōu	小 到 你
㇇	↘	xiéngōu	我 戴 戈
㇏	↘	héngzhé	回 國 要
㇏	↘	shùzhé	忙 甚 緣

ภาพที่ 2.1 ภาพแสดงเส้นขีดของอักษรจีน June Pitchy (2561)

ส่วนการเขียน 笔顺 bǐshùn การลำดับขีดการเขียนตัวอักษรจีน มีกฎพื้นฐานของการเขียนอักษรจีนตามลำดับขีดดังนี้

1. เขียนจากบนลงล่าง อักษรจีนที่ดูเป็นก้อนเดียว ไม่แบ่งซ้ายขวา หรือตรงกลาง เราจะเขียนจากบนลงล่าง เช่น 立 lì , 言 yán

2. เขียนจากซ้ายไปขวา อักษรจีนที่มีหมวดนำ (Radicals) อยู่ข้างๆ มักเขียนจากซ้ายไปขวา เช่น 吃 chī

3. เขียนตรงกลาง แล้วซ้ายจากนั้นขวา อักษรจีนที่แบ่งเป็น 3 ส่วน มักเขียนเส้นที่อยู่ตรงกลางก่อน แล้วเขียนฝั่งซ้าย จากนั้นเขียนฝั่งขวา

4. เขียนเส้นขวางก่อนเส้นตั้ง

5. ตีกรอบนอก เขียนข้างในให้ครบ แล้วค่อยปิดกรอบ อักษรจีนที่มีกรอบ ให้เขียนกรอบขึ้นมาก่อน แล้วเติมข้างในให้เสร็จ แล้วจึงปิดกรอบ เช่น 回 huí , 四 sì

ดังนั้นก่อนที่จะเขียนบทความ หรือเขียนเล่าเรื่องได้ ผู้ที่จะเขียนจึงจำเป็นที่จะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนตัวอักษรจีนก่อน นอกจากนี้ในการเขียนเรื่องราว เขียนเล่าเรื่องเขียนบทความ เขียนเรียงความ ในภาษาสิ่งที่ผู้เขียนควรจะรู้ก็คือการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

เครื่องหมายวรรคตอนให้ภาษาจีนเรียนว่า 标点符号 biāodiǎn fúhào หรือเครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอนที่มักใช้กันบ่อยมีดังนี้

句号 [jùhào] เครื่องหมายมหัพภาค (。.) ใช้จบประโยค (บอกเล่า) ให้สมบูรณ์

问号 [wèn hào] เครื่องหมายคำถาม, ประศนี (?) ใช้จบประโยคคำถาม

逗号 [dòuhào] เครื่องหมายจุลภาค (，) ใช้คั่นวรรคตอนระหว่างข้อความ หรืออนุประโยค

顿号 [dùnhào] เครื่องหมายหยุดพักเสียง (、) ใช้เมื่อกล่าวถึงตัวอย่างเป็นชนิดหรือประเภทต่างๆวรรคคำที่อยู่ในหมวดเดียวกัน

感叹号、惊叹号 [gǎntànhào, jīngtànhào] เครื่องหมายอัศจรรย์ (!) ใช้กับประโยค หรือข้อความที่มีคำอุทาน

省略号 [shěnglüèhào] เครื่องหมายจุดไข่ปลา, เครื่องหมายย่อ (….) ใช้ย่อส่วนที่ยังกล่าวไม่จบในประโยค หรือใช้แสดงการหยุดคำพูด

冒号 [màohào] เครื่องหมายมหัพภาคคู่, ทวิภาค (:) ใช้แนะนำข้อความ เพื่อบอกรายละเอียด หรือยกตัวอย่าง หรือใช้คู่กับเครื่องหมายอัญประกาศ (引号) ซึ่งหมายถึงต่อไปจะเป็นคำพูด มักจะอยู่หลังคำที่แสดงการพูด

分号 [fēnhào] เครื่องหมายอัฒภาค (;) ใช้คั่นคำ หรือประโยค หรือเมื่อจบเหตุการณ์ หรือเรื่องราวในช่วงหนึ่งๆ แต่ยังไม่จบลงอย่างสมบูรณ์, ใช้แบ่งประโยคก็ได้

括号 [guāhào] เครื่องหมายวงเล็บ () , นขลิขิต ใช้อธิบายขยายความคำ หรือข้อความที่อยู่ข้างหน้าวงเล็บ

圆括号、小括号 [yuánguāhào, xiǎoguāhào] เครื่องหมายวงเล็บ, นขลิขิต ()

翼括号、大括号 [yìguāhào, dàguāhào] เครื่องหมายปีกกา { }

方括号 [fāngguāhào] เครื่องหมายวงเล็บ (นขลิขิต) เหลี่ยม []

连字号 [liánzìhào] เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

连接号 [liánjiēhào] เครื่องหมายเชื่อมต่อ (~) ใช้เชื่อมต่อกำ หรือข้อความที่เกี่ยวข้องกัน เช่น เวลา, สถานที่, สิ่งของ มีความหมายเท่ากับคำว่า “ถึง”

专名号 [zhuānmíng hào] เครื่องหมายสัญประกาศ (—) ใช้ในประโยค หรือข้อความที่มีชื่อคน, ชื่อสถานที่โดยขีดบนชื่อคน หรือสถานที่นั้น หรือด้านซ้าย (กรณีเรียงตัวอักษรเป็นแนวตั้ง)

引号 [yǐnhào] เครื่องหมายอัญประกาศ (“ ”, ‘ ’, 「 」, 『 』) ใช้เมื่อต้องการเน้นคำ หรือข้อความให้เด่นชัดขึ้น หรือแสดงว่าเป็นคำพูด ถ้าเป็นข้อความแนวนอนใช้ “ ” หรือ ‘ ’ ส่วนข้อความแนวตั้งใช้ 「 」 หรือ 『 』 (เรียกว่า 开引号 กับ 关引号), ใช้เมื่อเปิด/ปิดคำพูด

破折号 [pòzhéhào] เครื่องหมายติ๊กังค์, จีคั่น (——) ใช้แสดงความหมายของประโยคที่หันเหความหมายไปอีกความหมายหนึ่ง หรือใช้เมื่อต้องการชี้แจง, ขยายความ

句点 [jùdiǎn] เครื่องหมายมหัพภาค (.)

书名号 [shūmíng hào] เครื่องหมายระบุชื่อหนังสือ (《 》)

สรุปได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับการเขียนตัวอักษรจีน ทั้งการเขียนเส้นขีด การเขียนลำดับขีด และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นความรู้พื้นฐานของการเขียนภาษาจีน ควรที่จะเรียนรู้ก่อนที่จะเขียนบทความหรือเขียนเล่าเรื่อง เพราะเป็นสิ่งที่ต้องนำไปใช้ในการเขียนเล่าเรื่องให้ถูกต้อง

2.3.5 การเขียนเล่าเรื่อง

การเขียนเล่าเรื่องเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ซึ่งทุกคนสามารถเขียนได้ดีโดยเกิดจากการฝึกฝน ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เมื่อได้รับการฝึกฝนในเรื่องของ ทักษะ เทคนิคการเขียน จะมากขึ้นตาม โดยมีรูปแบบที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน เอกกนก พนาดารง (2562) ได้กล่าวถึง หลักการและเทคนิคขั้นตอนในการเขียนเรื่องเล่ามีรายละเอียด ดังนี้

1. หัวใจของเรื่อง เป็นข้อที่ควรให้ความสำคัญอันดับแรก ซึ่งเป็นประเด็นที่เราจะสื่อสารกับผู้อ่านใน เรื่องเล่าเรื่องนี้ว่าคืออะไร และยังเป็นตัวช่วยกรองว่าเหตุการณ์ไหนที่เราควรจะได้เข้ามาในเรื่อง โดยลักษณะหัวใจของเรื่องที่ดี ควรเป็นประเด็นใหม่ที่ผู้คนไม่เคยรับรู้มาก่อนและกระทรวงกว้าง

2. โครงเรื่อง (Plot) สรุปเรื่องราวทั้งหมดของเรื่องเล่าอย่างย่อ ซึ่งควรมี 3 – 4 บรรทัด หรือ 3 - 4 ประโยค

3. การเดินเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับเวลาตามโครงเรื่องเสมอไป สามารถสลับไปมาได้ แต่ หัวใจสำคัญอยู่ที่การอนุญาตให้เรื่องราวหรือเหตุการณ์เป็นตัวเล่าเรื่อง ไม่ใช่ให้เราเป็นคนตัดสิน เรื่องราวที่เล่า ซึ่งจะทำให้เรื่องเล่ามีพลัง

2.3.5.1 เทคนิคการเขียนเล่าเรื่อง

1) การถ่ายทอดเรื่องราว ควรเป็นการเขียนที่เข้าใจง่าย

2) การเขียนโดยใช้บทสนทนาในการดำเนินเรื่อง ต้องเขียนให้ชัดเจนเขียนให้ผู้อ่าน

เห็นภาพ

3) การเขียนบรรยายฉาก ตัวละคร เหตุการณ์และเรื่องราว ต้องให้คนอ่านเห็นว่าเกิดอะไร (What) เกิดขึ้นกับใคร (Who) ที่ไหน (Where) เมื่อไหร่ (When) ซึ่งเป็นการบรรยายลักษณะตามที่ เกิดขึ้นจริง และที่สำคัญ การเขียนเชิงคุณภาพต้องบรรยายเชิงคุณภาพหรือเรื่องราวเหตุการณ์ (Narration) เชิงคุณภาพที่จะอธิบายว่าเป็นอย่างไร (How) และอธิบายให้รู้ถึงเบื้องหลัง เหตุการณ์หรือที่มาที่ไปของเหตุการณ์ว่า ทำไม (Why) จึงเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

4) วิธีการสรุปประเด็น เชื่อมต่อ หรือส่งต่อประเด็นในแต่ละตอน ต้องสรุปให้ได้ว่าเรื่องเล่านี้มี ความสำคัญต่อหัวใจหรือประเด็นหลักของเรื่องอย่างไร

5) การเปิดเรื่อง ต้องเป็นเรื่องราว เหตุการณ์ หรือฉากที่สะท้อนให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง หรือประเด็นหลักของเรื่อง

6) หากมีการอ้างอิงข้อมูลจากเว็บไซต์ หนังสือ หรือจากแหล่งอื่นๆ ควรระบุแหล่งที่มาอย่างชัดเจน ควรระมัดระวัง ในการพาดพิงถึงบุคคล หน่วยงาน ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหาย

7) วิธีการสรุปและทิ้งท้าย เป็นส่วนสำคัญที่สุดเท่ากับส่วนขึ้นต้นที่ว่าได้ โดยหลักการส่วนนี้จะ นำเสนอข้อเสนอมที่เราคิดว่าเป็นไปได้ หรือเป็นส่วนที่แสดงความคิดรวบยอดของทั้งเรื่อง ที่เขียน

Teachinghand (2019) ได้กล่าวถึง การเขียนเล่าเรื่อง ว่าเป็น การเขียนที่เกี่ยวกับ คน สถานที่ สิ่งต่างๆที่เป็นรูปธรรม ประสบการณ์หรือเหตุการณ์ก่อนที่ลงมือเขียนเล่าเรื่อง เราควรเลือกสิ่งที่เราจะเขียนได้ดี

5. ขั้นตอนในการเขียนเล่าเรื่อง

ขั้นที่ 1 เลือกเรื่องที่ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านส่วนมากสนใจ และนำเรื่องที่สนใจมาคัดเลือกดูความเหมาะสมอีกครั้ง

ขั้นที่ 2 ผู้เขียนต้องรับประกันว่ารูปแบบการเขียน สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจแนวคิดที่เขียนได้ ใช้ภาษาแสดงความคิดเห็นที่เหมาะสมที่สุด

ขั้นที่ 3 เขียนบทนำต้องเขียนให้ดี ซึ่งให้เห็นถึงสิ่งที่เขียน สามารถดึงดูดให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 4 ควรเขียนอย่างน้อย 3 ย่อหน้า จำไว้ว่า ทุกย่อหน้าควรครอบคลุมใจความหลัก อีกทั้ง รายละเอียดอื่นๆของใจความหลัก ภาษาของประโยคทั้งหมดต้องเกี่ยวข้องกับหัวข้อของเรื่องที่เขียน พยายามเขียนเนื้อหาที่เข้าใจง่าย

ขั้นที่ 5 การเขียนสรุปเป็นย่อหน้าที่สำคัญที่สุด สรุปประเด็นสำคัญและข้อคิด ถึงจะทำให้ผู้อ่านสนใจในหัวข้อเรื่องของเรา

การเขียนเล่าเรื่อง ถ้ามีการวางโครงเรื่องที่ดี กำหนดองค์ประกอบชัดเจน จะเป็นตัวกำหนดทิศทางการเขียนไม่ให้หลงประเด็น เนื้อหาจะเรียงลำดับความสำคัญและเชื่อมโยงกัน อีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ ต้องตอบตัวเองให้ได้ว่า เรื่องที่เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่ออะไร ซึ่ง วัตถุประสงค์จะเป็นตัวกำหนดรูปแบบการนำเสนอ การใช้ภาษา และลักษณะของเนื้อหา โดยประโยชน์ที่ได้รับ จากการเขียนเรื่องเล่า จะทำให้เราได้ผ่อนคลาย ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ ได้ตรองความคิดที่ผ่านมาว่าเรา คิดอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ไปอีกชั้น และเก็บไว้เป็นความรู้ เป็นตำนานแห่งความ ภาคภูมิใจ

การเขียนเรื่องเล่าให้ดีมีองค์ประกอบสำคัญมีดังนี้

1. การปูพื้น ทำให้เรื่องเล่ามีพลังในการนำเสนอ โดยมี 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การเกริ่นนำ เป็นการ บอกว่าเรื่องที่เล่านี้จะเกี่ยวกับอะไร และการสร้างฉาก เป็นการให้ฉากของเรื่องราวว่าเรื่องเกิดขึ้น ที่ไหน สถานการณ์เช่นใดก่อนการนำเสนอตัวละคร

2. แนะนำตัวละคร ตัวละครไม่ควรเปิดตัวพร้อมกัน ควรเปิดตัวทีละตัว จะทำให้เรื่องน่าติดตาม ซึ่งการ เปิดตัวละครนั้นไม่มีรูปแบบที่ตายตัว โดยหลักการสำคัญคือ แนะนำตัวละครแต่พอสมควรแล้ว เดินเรื่องไปเรื่อยๆ ที่สำคัญ เรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ตัวละครพบเจอต้องมีความสำคัญ หรือมีปม ขัดแย้ง ซึ่งมักใส่เข้ามาตอนกลางเรื่อง หลังจากปูเรื่องราว และแนะนำตัวละครเสร็จแล้ว

3. จุดเด่นของเรื่อง (Highlight) หรือปมขัดแย้ง (Tension) มีความสำคัญต่อเรื่องเล่ามาก เป็นส่วนที่ทำให้คนอ่านชวนติดตามหรือลุ้นเป็นระยะ และเอาใจช่วยตัวละครให้ฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ในท้ายเรื่อง แต่ไม่ควรมีมาก และไม่ควเกิน 2-3 เหตุการณ์สำคัญ

4. ส่วนสรุป หรือคลี่คลายเหตุการณ์ ไม่จำเป็นต้องสรุปท้ายเรื่องเสมอไป หรือสรุปเป็นข้อๆ แต่ต้อง หาทสรุปที่รับกับหัวใจของเรื่อง โดยการสรุปที่ดี ควรสรุปด้วยเรื่องราวสั้นๆ แสดงให้เห็นการ คลี่คลายของเหตุการณ์ หรือปมขัดแย้งที่ได้ขมวดปมไว้ และสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือผู้เขียน ต้องสรุปให้เป็นบทเรียนของชีวิต เพื่อให้ผู้อ่านนำไปใช้เป็นกรณีศึกษาได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่าหากนำวิธีการเขียนเล่าเรื่องมาใช้จะทำให้นักเรียนฝึกเขียนเล่าเรื่องเป็นภาษาจีน จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนมากขึ้น การเขียนเล่าเรื่องเป็นเหมือนตัวช่วยที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์และไวยากรณ์กรจีน มาเขียนเป็นเรื่องราวต่างๆได้ ทำให้ผู้เรียนนำความรู้จากการเขียนเล่าเรื่องไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนในการเรื่องทักษะและความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนให้มากยิ่งขึ้น

2.4 เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

2.4.1 ความหมายของเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ย่อมาจาก Who ใคร What อะไร Where ที่ไหน When เมื่อไร Why ทำไม และ How อย่างไร Rudyard Kipling (1902) ที่ถูกเรียกว่า “Kipling Method” ซึ่งมีนักวิชาได้ให้ความหมายของ 5W1H ไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงส่วนประกอบของเทคนิค 5W1H ของ Rudyard Kipling (1902)

เทคนิค 5W1H มีส่วนประกอบดังนี้		
W1	WHO	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ ใครรับผิดชอบ ใครเกี่ยวข้องกับใคร ได้รับผลกระทบ ในเรื่องนั้นมีใครบ้าง
W2	WHAT	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ เราจะทำอะไร แต่ละคนทำอะไรบ้าง
W3	WHERE	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ สถานที่ที่เราจะทำว่าจะทำที่ไหน เหตุการณ์หรือสิ่งที่ทำนั้นอยู่ที่ไหน
W4	WHEN	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ ระยะเวลาที่จะทำงานถึงสิ้นสุด เหตุการณ์หรือสิ่งที่ทำนั้นทำเมื่อวัน เดือน ปี ไດ
W5	WHY	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ สิ่งที่เราจะทำนั้น ทำด้วยเหตุผลใด เหตุใดจึงได้ทำสิ่งนั้น หรือเกิดเหตุการณ์นั้นๆ
H	HOW	สิ่งที่นักเรียนต้องรู้ว่าเรื่องนี้ เราจะสามารถทำทุกอย่างให้บรรลุผลได้อย่างไร เหตุการณ์หรือสิ่งที่ทำนั้นทำอย่างไรบ้าง

ชาญชัย ชมดิษฐ์ (2548) กล่าวว่า การสอนคิดให้ลึกเชิงวิเคราะห์ การคิดแบบนี้มีวิธีคือให้วิธีของสูตร 5W1H คือ อะไร (What) มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีรายละเอียดเป็นอย่างไร ใคร (Who) ใครกันที่เป็นต้นเรื่อง เจ้าของเรื่อง บุคคลสำคัญของเรื่องผู้ใดได้รับผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ ที่ไหน(Where) สถานที่หรือตำแหน่งที่ชัดเจน เมื่อใด (When) ที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นหรือจะเกิดทำไม(Why) ทำไมหรือเพราะเหตุใดเรื่องนั้นจึงเกิด อย่างไร (How) รายละเอียดที่เกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดมีความเป็นไปได้ในลักษณะใด

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2549) อธิบายว่า การคิดเชิงวิเคราะห์แท้จริงคือการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับ “ความสงสัยใคร่รู้” ของผู้ถาม เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้วอยากรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากขึ้นในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงใหม่ ๆ ความเข้าใจใหม่ ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการอธิบาย การประเมิน การแก้ปัญหาและการตัดสินใจที่รอบคอบมากขึ้น ขอบเขตของคำถามที่เกี่ยวข้องกับการคิดเชิงวิเคราะห์ จึงเกี่ยวข้องกับการจำแนก แจงองค์ประกอบ และการหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผล ระหว่างเรื่องที่วิเคราะห์กับเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยแนวคำถามจะอยู่ในขอบข่าย 5W1H เพื่อ นำไปสู่การค้นหาคำความจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ในแง่มุมต่าง ๆ นอกเหนือจากสิ่งที่ปรากฏ

ใคร (Who)

ทำอะไร (What)

ที่ไหน (Where)

เมื่อไหร่ (When)

เพื่อเหตุใด, ทำไม (Why)

คำถามเหล่านี้อาจไม่จำเป็นต้องใช้ทุกข้อ เพราะการตั้งคำถามมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความ ชัดเจนครอบคลุมและตรงประเด็นที่เราต้องการสืบค้นการตั้งคำถามจึงแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ ของการวิเคราะห์ ขอบเขตของการตั้งคำถามเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ จะต้องตั้งให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่ เราต้องการทราบข้อเท็จจริง โดยเราสามารถตั้งคำถามครอบคลุมหลัก 5W's1H ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร เพราะเหตุใด ในประเด็นต่างๆ เช่น

ใคร (Who)

- ใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง
- ใครน่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้บ้าง
- ใครน่าจะเป็นคนทำให้สถานการณ์นี้เกิดขึ้นมากที่สุด เพราะเหตุใด
- เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ใครได้ประโยชน์ ใครเสียประโยชน์

อะไร (What)

- มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้บ้าง เกี่ยวข้องกันอย่างไร
- อะไรน่าจะเป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุด เพราะเหตุใด

ที่ไหน (Where)

- เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดที่ไหนมากที่สุด เพราะเหตุใด

เมื่อไหร่ (When)

- เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร เพราะเหตุใด
- เวลาใดบ้างที่สถานการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นได้

เพราะเหตุใด (Why)

- เหตุใดต้องเป็นคนนี้
- เพราะเหตุใดจึงเกิดขึ้น

อย่างไร (How)

- เขาทำสิ่งนี้ได้อย่างไร
- สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างไร

สุวิทย์ มูลคำ (2550) อธิบายว่า การคิดวิเคราะห์เป็นการคิดโดยใช้สมองซีกซ้ายเป็นหลัก เป็นกรคิดเชิงลึก คิดอย่างละเอียด จากเหตุไปผล ตลอดจนการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในเชิงเหตุ และผลความแตกต่างระหว่างข้อโต้แย้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องเทคนิคการคิดวิเคราะห์อย่างง่าย ที่นิยมใช้คือ 5WHI ซึ่งประกอบด้วย

What (อะไร) ปัญหาหรือสาเหตุที่เกิดขึ้น

- เกิดอะไรขึ้นบ้าง
- มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้
- หลักฐานที่สำคัญที่สุด คืออะไร
- สาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นี้ คืออะไร

Where (ที่ไหน) สถานที่หรือตำแหน่งที่เกิดเหตุ

- เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน
- เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นมากที่สุด

When (เมื่อไร) เวลาที่เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้น

- เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร
- เวลาใดบ้างที่เหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นได้

Why (ทำไม) สาเหตุหรือมูลเหตุที่ทำให้เกิดขึ้น

- เหตุใดต้องเป็นคนนี้ เป็นเวลานี้ เป็นสถานที่นี้
- เพราะเหตุใดเหตุการณ์นี้จึงเกิดขึ้น
- ทำไมจึงเกิดเรื่องนี้

Who (ใคร) บุคคลสำคัญเป็นตัวประกอบหรือเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ

- ใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง
- ใครน่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้บ้าง
- ใครน่าจะเป็นคนที่ทำให้สถานการณ์นี้เกิดขึ้นมากที่สุด
- เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใครได้ประโยชน์ ใครเสียประโยชน์

How (อย่างไร) รายละเอียดของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว หรือกำลังจะเกิดขึ้นว่ามีความเป็นไปได้ในลักษณะใด

- เขาทำสิ่งนี้ได้อย่างไร
- ลำดับเหตุการณ์นี้ดูว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรบ้าง
- เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร
- มีหลักในการพิจารณาคนได้อย่างไร

การคิดวิเคราะห์ด้วยเทคนิค 5WH1 จะสามารถไล่เรียงความชัดเจนในแต่ละเรื่องที่เรา กำลังคิดเป็นอย่างดี ทำให้เกิดความครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้น ในบางครั้งการเริ่มคิดวิเคราะห์ของท่าน ถ้าคิดอะไรไม่ออกก็ขอแนะนำให้เริ่มต้นถ้าตัวท่านเอง โดยใช้คำถามจาก 5WH1 ถามตัวท่านเอง

เพ็ญพิสุทธ์ ใจสนิท (2555) กล่าวว่าไว้ว่า 5WH1 คือ อะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม ใคร อย่างไร คำถามเหล่านี้ที่เกิดขึ้นจากความสงสัยในวัยเด็ก เป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่าเด็กเริ่มคิด เพราะเมื่อเด็กเกิดความสงสัยแสดงว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กกระตุ้นให้เด็กเกิดสภาวะที่เรียกว่าไม่สมดุล (Disequilibrium) เด็กจึงหาคำตอบเพื่อให้เกิดภาวะสมดุล (Equilibrium) ทำให้เกิดปัญญาเป็นความรู้ ความเข้าใจที่กลายเป็นพื้นฐานการคิดของเด็กต่อไป

เทคนิค 5WH1 หมายถึง เทคนิคในการตั้งคำถามรูปแบบหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดทักษะการอ่านการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และเขียนสรุปความ ซึ่งประกอบไปด้วย

- What? (อะไร) เป็นการถามว่า สิ่งนั้นคืออะไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้างและมีรายละเอียดเป็นอย่างไร

- Where? (ที่ไหน) เป็นการถามว่า สถานที่ หรือตำแหน่งแห่งหนที่ชัดเจน
- When? (เมื่อใด) เป็นการถามว่า ที่เหตุการณ์นั้น ได้เกิดขึ้นหรือจะเกิดขึ้นเมื่อใด
- Why? (ทำไม) เป็นการถามว่า เพราะเหตุใดเรื่องนั้นจึงเกิดขึ้น ทำไปแต่ละเหตุการณ์

จะต้องเป็นอย่างไร

- Who? (ใคร) เป็นการถามว่า ใครที่เป็นต้นเรื่อง เป็นเจ้าของเรื่อง เป็นบุคคลสำคัญเป็นตัวประกอบ หรือเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลกระทบอันอาจจะเกิดขึ้นทั้งในด้านบวกและลบ

- How? (อย่างไร) เป็นการถามเรื่อง รายละเอียดในสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว หรือกำลังจะเกิดขึ้นว่าจะมีความเป็นไปได้ในลักษณะใด

Chanin buapli (2559) การวิเคราะห์ 5W2H คือ การตั้งคำถามในการสำรวจปัญหาและแนวทางการแก้ไขโดยการทำท่ายด้วยคำถาม 5W2H จะใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลหรือปัญหา ได้เกือบทุก รูปแบบ โดยเป็นการคิดวิเคราะห์ (Analysis Thinking) ที่ใช้ความสามารถในการจำแนกแยกแยะ องค์ประกอบต่าง ๆ ของสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งอาจจะเป็นวัตถุ สิ่งของ เรื่องราว หรือเหตุการณ์ นำมาหา ความสัมพันธ์เชิงเหตุผล ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อค้นหาคำตอบที่เป็นความจริง หรือที่เป็นสิ่งที่สำคัญ จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาจัดระบบ เรียบเรียงใหม่ให้ง่ายแก่ต่อการทำความเข้าใจ

สำราญ สร้อยจิต (2560) ได้กล่าวว่า เทคนิค 5W1H หมายถึง เทคนิคการตั้งคำถามด้วยคำว่า อะไร(What) ที่ไหน (Where) เมื่อไหร่ (When) เพราะเหตุใด (Why) ใคร (Who) และ How อย่างไร ในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะเนื้อหาออกมาให้เข้าใจง่าย ในการตั้งคำถามนั้นจะต้องใช้คำถามจากเหตุการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่ใกล้ตัวหรือสิ่งที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคยมาก่อนแล้วค่อย ๆ ขยายขอบเขตเรื่องราวเนื้อหาให้กว้างขึ้น เมื่อผู้เรียนรู้จักใช้คำถามอะไร ที่ไหน เมื่อไร ทำไม ใคร อย่างไรก็ตามกับเหตุการณ์รอบตัวแล้วผู้เรียนจะสามารถค้นหารายละเอียดจากสิ่งที่เรียนรู้แล้วเชื่อมโยงนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

สรุปได้ว่า เทคนิคการตอบคำถาม 5W1H เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลหรือปัญหา โดยใช้วิธีการตั้งคำถาม และพยายามหาคำตอบคำตอบในแต่ละหัวข้อคำถาม โดยการตั้งคำถามอาจไม่จำเป็นต้องเรียงข้อของคำถาม แต่พิจารณาจากความเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยได้นำเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H มาประยุกต์ใช้กับการเขียนเล่าเรื่อง การเขียนบรรยายจาก ตัวละคร เหตุการณ์ และเรื่องราว ต้องให้คนอ่านเห็นว่าเกิดอะไร (What) เกิดขึ้นกับใคร (Who) ที่ไหน (Where) เมื่อไหร่ (When) ซึ่งเป็นการบรรยายลักษณะตามที่ เกิดขึ้นจริง และที่สำคัญ การเขียนเชิงคุณภาพต้องบรรยายเชิงคุณภาพหรือเรื่องราวเหตุการณ์ (Narration) เชิงคุณภาพที่จะอธิบายว่าเป็นอย่างไร (How) และอธิบายให้รู้ถึงเบื้องหลัง เหตุการณ์ หรือที่มาที่ไปของเหตุการณ์ว่า ทำไม (Why) จึงเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

2.4.2 ประโยชน์ของเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

มีนักวิชาการมากมายได้กล่าวถึงประโยชน์ของการตั้งคำถามไว้ดังนี้

ทิพย์วัลย์ สัจจันทร์ (2531 อ้างใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2553) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการตั้งคำถามไว้ดังนี้

1. ช่วยเป็นสื่อสำหรับสำรวจและทบทวนพื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน คำตอบของผู้เรียนจะเป็นสื่อนำไปสู่การเรียนรู้การสอนบทเรียนใหม่และประสบการณ์ใหม่
2. ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ผู้สอนอาจใช้คำถามเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนได้ ทุกขั้นตอนในการเรียนการสอน
3. ช่วยเสริมสร้างความคิดให้แก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนฝึกคิดหาคำตอบ หาเหตุผล และหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

4. ช่วยอภิปรายขยายความคิด
5. ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
6. ช่วยให้ผู้เรียนพยายามค้นคว้าหาความรู้ใหม่เพิ่มเติม เพื่อที่จะนำมาตอบคำถาม
7. ช่วยทบทวนหรือสรุปเรื่องได้

จิราพร อัครสมพงษ์ (2555) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการตั้งคำถามได้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมทักษะทางการคิดให้แก่ผู้เรียน
2. เพื่อกระตุ้นความสนใจในการเรียน ทำให้ผู้เรียนตื่นตัว สนใจเรียนดีขึ้น
3. ช่วยขยายความคิดและแนวทางในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน
4. ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน
5. เป็นสื่อกลางเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่
6. ปลุกฝังนิสัยรักการค้นคว้า เพื่อหาคำตอบจากคำถามที่ได้รับ
7. ใช้วัดผลประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดี

สำราญ สร้อยจิต (2560) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการคิดวิเคราะห์ 5W1H มีดังนี้

1. ทำให้เราเข้าใจที่จริง รู้เหตุผลเบื้องหลังของสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจความเป็นมาเป็นไปของเหตุการณ์นั้น
2. ใช้เป็นฐานความรู้ในการนำไปใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหา
3. ทำให้เราหาเหตุผลที่สมเหตุสมผลให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง
4. ทำให้เราสามารถประมาณความน่าจะเป็นได้

การใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H จะทำให้เรารู้ข้อเท็จจริง รู้เหตุผลเบื้องหลังของสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจความเป็นมาเป็นไปของเหตุการณ์นั้น นำมาใช้เป็นฐานความรู้ในการนำไปใช้ในการตัดสินใจแก้ปัญหา เราจะหาเหตุผลที่สมเหตุสมผลให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ทำยังให้เราสามารถประมาณความน่าจะเป็นได้ จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยจึงเลือก 5W1H มาใช้ในการเล่าเรื่องเพื่อฝึกการใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาจีนทั้งนี้ในการเขียนบางเรื่องอาจใช้เพียง 3W1H หรือ 4W1H ขึ้นอยู่กับคำสำคัญ(KEYWORD)ที่กำหนดให้เขียนเล่าเรื่องและเพื่อให้การเขียนของนักเรียนประสบความสำเร็จและมีคุณภาพ

2.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการค้นคว้าข้อมูลมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความหมายการวัดผลสัมฤทธิ์ได้ดังนี้

Good (1973) ให้ความหมาย การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง การทำให้สำเร็จ (Accomplishment) หรือประสิทธิภาพของการปฏิบัติในลักษณะที่กำหนดให้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) ที่กำหนดให้หรือคะแนนที่ได้จากการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายหรือทั้งสองอย่าง

ทิสนา แคมมณี (2548) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าใจความรู้ การพัฒนาทักษะในด้านการเรียน ซึ่งอาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ทั้งสองอย่าง

นิพนธ์ วรรณเวช (2550) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการเรียนอันเนื่องมาจากการเรียนรู้ และเมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้นแล้วย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้แล้วนั่นเอง

ประทีป สุขพิมล (2554) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาหรือข้อมูลความรู้ที่กำหนดไว้ และบ่งบอกถึงสมรรถภาพทางสติปัญญาที่สามารถตรวจสอบได้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปณิศา หมั่นศรี (2557) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ทศนคติอันเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะวัดได้จากทดสอบระหว่างหรือหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน ด้วยการทดสอบจากแบบทดสอบวัด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน แบบทดสอบวัดจุดประสงค์ เป็นต้น

ทักพร โปธิเหมือน (2561) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ในทิศทางเพิ่มขึ้น โดยใช้แบบทดสอบทางด้านเนื้อหา และด้านการปฏิบัติที่ได้เรียนไปแล้ว

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลจากการวัดความสามารถ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ทักษะคติ ของผู้เรียน ว่าหลังจากได้เรียนรู้ไปแล้วนั้น ได้เกิดการพัฒนาขึ้นจากเดิมหรือไม่อย่างไร

2.5.2 องค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างมากในวงการศึกษ เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ตัวบ่งชี้คุณภาพทางการศึกษา สามารถวัดได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับตัวแปรแต่ละชนิดดังที่นักจิตวิทยา และนักการศึกษาได้ศึกษาค้นคว้า

นิรมล บุญรักษา (2554) องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วยด้านตัวผู้เรียน หมายถึงพฤติกรรมความรู้ ความคิด และสติปัญญาความสามารถด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความถนัด ความสนใจและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน ด้านอารมณ์ หมายถึง อารมณ์ ความกระตือรือร้น แรงจูงใจที่จะทำให้เกิดการอยากเรียนรู้ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา ระบบการเรียน และพื้นฐานทางครอบครัว คุณภาพการสอน หมายถึง สามารถทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ สนใจ นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน มีการให้แรงเสริมของครู บุคลิกภาพของครูผู้สอน มีการประเมินผลการสอนเพื่อการใช้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการสอน

Bloom (1976 อ้างถึงในฉันทกมล ช่อสลิค, 2555) กล่าวว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีอยู่ 3 ตัวแปร ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้และความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความรู้ความสามารถและทักษะต่างๆของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective Entry Characterizations) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจในวิชาที่เรียน เจตคติต่อเนื้อหาและสถาบันให้การยอมรับความสามารถของตนเอง

3. คุณภาพทางการเรียนการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้รับ ได้แก่ คำแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน

สรุปได้ว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน จะประกอบด้วยตัวแปรทางด้านตัวชื่อนักเรียน ครอบครัว และครูผู้สอน

2.5.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อวัดความรู้เนื้อหา ผู้ประเมินต้องมีการวางแผนการดำเนินการสร้างที่เป็นระบบ มีความรู้ในเนื้อหา เขียนข้อคำถามที่ตรงประเด็น ตลอดจนสามารถตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบแต่ละข้อได้

ประพันธ์ศิริ สุเสารัต (2551) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อให้นักเรียนได้รับเนื้อหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และกระบวนการแสวงหาความรู้วิทยาศาสตร์ จะต้องวัดทั้งสองลักษณะและเพื่อความสะดวกในการประเมินผล จึงได้ทำการจำแนกพฤติกรรมในการวัดผลวิชาวิทยาศาสตร์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับเกณฑ์วัดความสามารถด้านต่างๆ 4 ด้านคือ

1. ด้านความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ข้อตกลง คำศัพท์ หลักการและทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์
2. ด้านความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการอธิบายความหมาย ขยายความและแปลความรู้โดยอาศัยข้อเท็จจริง ข้อตกลง คำศัพท์ หลักการและทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์
3. ด้านการนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ วิธีการทางวิทยาศาสตร์ ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่แตกต่างกันออกไป หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ หมายถึง ความสามารถในการสืบเสาะหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ด้านการคำนวณ การจัดกระทำ และสื่อความหมายข้อมูล การตีความหมายข้อมูลและลงข้อสรุป ทักษะการหาความสัมพันธ์ระหว่างสเปกกับสเปส และสเปสกับเวลา

Bloom (1956) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของความรู้ใช้ในการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมด้านความรู้ความคิดไว้ 6 ขั้น ดังนี้คือ

1. ความรู้ความจำ หมายถึง การระลึกหรือท่องจำความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้วโดยตรง ในขั้นนี้รวมถึงการระลึกถึงข้อมูล ข้อเท็จจริงต่างๆ ไปจนถึงกฎเกณฑ์ ทฤษฎี จากตำรา ดังนั้นขั้นความรู้ความจำ จึงจัดได้ว่าเป็นขั้นต่ำสุด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถจะจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่ได้เรียนหรืออาจแปลความจากตัวเลข การสรุป การย่อความต่างๆ การเรียนรู้ในขั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นที่สูงกว่าการท่องจำปกติอีกขั้นหนึ่ง

3. การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ดังนั้นในขั้นนี้ จึงรวมถึงความสามารถในการเอากฎ มโนทัศน์ หลักสำคัญ วิธีการนำไปใช้ การเรียนรู้ในขั้นนี้ ถือว่า นักเรียนต้องมีความเข้าใจเนื้อหาอย่างละเอียดดีเสียก่อน จึงจะนำความรู้ไปใช้ได้ ดังนั้นจึงจัดอันดับให้สูงกว่าความเข้าใจ

4. การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะแยกแยะเนื้อหาวิชา ลงไปเป็นองค์ประกอบย่อยๆ เหล่านั้นเพื่อที่จะได้มองเห็นหรือเข้าใจความเกี่ยวข้องต่างๆ ในขั้นนี้จึงรวมถึงการแยกแยะหาส่วนประกอบย่อยๆ หากความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยๆ เหล่านั้นตลอดจนหลักสำคัญต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง การเรียนรู้ในขั้นนี้ถือว่าสูงกว่าการนำเอาไปใช้และต้องเข้าใจ ทั้งเนื้อหาและโครงสร้างของบทเรียน

5. การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะนำเอาส่วนย่อยๆ มาประกอบกันเป็นสิ่งใหม่ การสังเคราะห์จึงเกี่ยวกับการวางแผน การออกแบบการทดลอง การตั้งสมมติฐาน การแก้ปัญหาที่ยากๆ การเรียนรู้ในระดับนี้ เป็นการเน้นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์ในอันที่จะสร้างแนวคิดหรือแบบแผนใหม่ๆ ขึ้นมา ดังนั้นการสังเคราะห์เป็นสิ่งที่สูงกว่าการวิเคราะห์อีกขั้นหนึ่ง

6. การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถที่จะตัดสินเกี่ยวกับคุณค่าต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด นวนิยาย บทกวี หรือ รายงานการวิจัย การตัดสินดังกล่าว จะต้องวางแผนอยู่บนเกณฑ์ที่แน่นอน เกณฑ์ดังกล่าวอาจเป็นสิ่งที่นักเรียนคิดขึ้นมาเอง หรือนำมาจากที่อื่นก็ได้ การเรียนรู้ในขั้นนี้ ถือว่าเป็นการเรียนรู้ขั้นสูงสุดของความรู้ความจำ

2.5.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้อย่างดี บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ชุดคำถามที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมองด้านต่างๆ ในเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วมากน้อยเพียงใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเภทที่ครูสร้างมีหลายแบบ ที่นิยมใช้มี 6 แบบดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และเขียนข้อคิดเห็นของตนเอง

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True-false test) คือข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือกแต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion test) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยค หรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ (Short answer test) เป็นข้อสอบที่คล้ายกับข้อสอบ แบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆเขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่งจะคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple choice test) คำถามแบบเลือกตอบ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนั้นจะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกหลง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้พิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆและคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน

สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นวิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ซึ่งมีการสร้างแบบทดสอบหลากหลายได้แก่ ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียงข้อสอบแบบกาถูกกาผิด ข้อสอบแบบเติมคำ ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ ข้อสอบแบบจับคู่ และข้อสอบแบบเลือกตอบ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบเนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่สามารถวัดพฤติกรรมทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ ด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์และด้านการประเมินค่า

2.6 ความพึงพอใจ

2.6.1 ความหมายของความพึงพอใจ

Good (1973) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง คุณภาพ สภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความพึงพอใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

Kendler (1974) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความพร้อมของแต่ละบุคคลที่แสดงถึงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าใจ สังคม หรือครอบครัว การแสดงออกในลักษณะที่พอใจเรียกว่าเจตคติทางบวก การแสดงออกในลักษณะที่ต่อต้านไม่พอใจเรียกว่าเจตคติทางลบ เมื่อบุคคลมีเจตคติต่อสิ่งใดแล้วก็จะแสดงออกด้วยพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

D'Elia (1979) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของด้านความพึงพอใจหรือเป็นสภาพจิตใจของบุคคลที่ตอบสนองต่องานว่ามีความรับผิดชอบต่องานนั้นมากน้อยเพียงไร

กาญจนา อรุณสุขรุจิ (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งเร้าที่ตรง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) พึงพอใจ หมายถึง รัก หรือชอบใจ ความพึงพอใจ หมายถึง ความพอใจ ความชอบ พฤติกรรมเกี่ยวกับความพึงพอใจของมนุษย์ที่พยายามขจัดความตึงเครียดหรือความกระวนกระวายหรือสภาวะที่ไม่สมดุลในร่างกาย ซึ่งมนุษย์สามารถขจัดสิ่งต่างๆดังกล่าวได้แล้วมนุษย์ย่อมได้รับความพึงพอใจในสิ่งที่ตนต้องการ

วิมล ทองผิว (2556) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ทางลบ ความชอบ ความไม่ชอบ ความไม่สบายใจ ความสุขใจ ความทุกข์ใจ ความรู้สึกที่ดี ไม่ดี ประทับใจ ความพอใจและความไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งอย่างมีระดับและทิศทาง

ZhuQiongLei (2560) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีส่วนตัวของบุคคลหรือเป็นการแสดงความชื่นชอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ซึ่งแสดงออกได้ทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกิจกรรมต่าง ๆ ให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมาย

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของแต่ละบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงออกมาในหลากหลายทาง ตั้งแต่สีหน้าท่าทาง น้ำเสียง คำพูดหรือการกระทำ รวมถึงทัศนคติ ที่อาจจะรู้สึกไปในทางบวกหรือทางลบก็ได้ตามแต่ละบุคคล

2.6.2 ทฤษฎีความพึงพอใจ

Kotler and Armstrong (2001) กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (motive) หรือแรงขับเคลื่อน (drive) เป็นความต้องการที่กดดัน จนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา (biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (recognition) การยกย่อง (esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำ ในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's theory motivation) (Abraham Maslow, 1970) ได้พูดถึงความต้องการของมนุษย์แบ่งได้เป็น 5 ระดับ โดยได้จัดลำดับตามความสำคัญ ดังนี้

1.1 ความต้องการพื้นฐาน (Physiological Needs) ประกอบด้วยความหิว ความกระหาย ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ และความต้องการทางร่างกายต่างๆ

1.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ได้แก่ ความต้องการด้านความมั่นคง ปลอดภัย และการได้รับการปกป้องจากภัยทั้งด้านกายภาพและด้านจิตใจ

1.3 ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นความต้องการด้านความรัก การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การยอมรับ และมีมิตรไมตรีจากเพื่อน

1.4 ความต้องการยอมรับนับถือ (Esteem Needs) เป็นความต้องการที่เกิดจากปัจจัย ภายในและภายนอกของบุคคล สำหรับปัจจัยภายในที่สำคัญ ได้แก่ การยอมรับนับถือตนเอง ความเป็นตัวของตัวเอง ความสำเร็จ ส่วนปัจจัยภายนอก ได้แก่ สถานภาพ การยอมรับนับถือและการได้รับความสนใจจากผู้อื่น เป็นต้น

1.5 ความต้องการการบรรลุศักยภาพของตนเอง (Self – actualization Needs) เป็นแรงขับที่ไขว่คว้าในการเป็นตัวตนของบุคคลตามศักยภาพแห่งตน เป็นความต้องการที่ก้าวไปสู่จุดสูงสุดที่ตนเองทำได้ตามเป้าหมายและความสามารถของตน และการเติมเต็มความเป็นตัวของตน หรืออาจเรียกว่า สัจการแห่งตน นั้นเอง มาสโลว์ได้จัดลำดับความต้องการของมนุษย์ไว้เรียงจากฐานไปสู่ยอด โดยมีความต้องการ ปัจจัยพื้นฐานอยู่ระดับต่ำสุดของฐาน และความสำเร็จแห่งตน เป็นระดับสูงสุด และมนุษย์เราก็จะต้อง ตอบสนองตนเองในฐานความต้องการระดับต่ำสุด ให้เพียงพอแล้วจะขยับความต้องการของ ตนเองไปสู่ความต้องการในระดับถัดไป ทฤษฎีลำดับ

ฐานความต้องการของมนุษย์ได้รับการยอมรับ และนำไปใช้อย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยในระยะต่อมาพบว่า การยกระดับความต้องการของคนอาจจะข้ามฐานความต้องการจากระดับหนึ่งสู่อีกระดับหนึ่งโดยไม่ต้องรอการ ตอบสนองความต้องการระดับล่างก่อนก็ได้

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856-1938) ได้กล่าวว่า บุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่าพลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์ พบว่าบุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝัน พูดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล และมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก

สรุปได้ว่าทฤษฎีความพึงพอใจ ที่มักนำมาใช้บ่อยมีด้วยกันสองทฤษฎี คือ ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์และ ทฤษฎีแรงจูงใจของ ฟรอยด์ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความต้องการด้านต่างๆ และเมื่อบรรลุความต้องการแต่ละขั้นแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

2.6.3 การวัดความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2545) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดด้านเนื้อหา ทิศทาง หรืออารมณ์ความรู้สึก โดยใช้แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้ที่เหมาะสม มาตรฐานวัดเจตคติแบบลิเคิร์ต (Likert Scale)

อารี พันธุ์ณี (2546) กล่าวว่า มาตรฐานวัดความพึงพอใจสามารถกระทำ ได้หลายวิธี ได้แก่

1) การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3) การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำ อย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

สุมาลี จันทร์ชะลอ (2547) อธิบายว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวัดด้านความรู้สึกมีหลายชนิด เช่นแบบทดสอบโดยใช้สถานการณ์ บันทึกการสังเกต และเครื่องมือหนึ่งที่น่าสนใจคือ แบบวัดทัศนคติ รูปแบบมาตรวัดทัศนคติของ Linkert มาตรานี้ประกอบด้วยข้อความทัศนคติซึ่งเป็นความรู้สึกต่อสิ่งที่วัด ข้อความดังกล่าวจะมีทั้งในทางบวกและทางลบ การสร้างมาตรวัดทัศนคติ มีวิธีการดังนี้

- 1) กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการประเมินโดยระบุว่าวัดคุณลักษณะของใครต่อสิ่งใด
 - 2) นิยามความหมายของทัศนคติให้ชัดเจนว่าประกอบด้วยลักษณะใดบ้างซึ่งจะใช้เป็นกรอบสำหรับวัด
 - 3) รวบรวมข้อความที่แสดงทัศนคติในระดับต่างๆของบุคคลข้อความนี้ควรครอบคลุมคุณลักษณะทั้งหมดที่ต้องการวัด โดยการเขียนข้อคำถามมากกว่าจำนวนข้อที่ต้องการใช้ข้อความควรแสดงทัศนคติในทางที่ดี (บวก) และในทางที่ไม่ดี (ลบ) จำนวนที่ใกล้เคียงกัน
 - 4) ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นโดยพิจารณาเกี่ยวกับความครอบคลุมครบถ้วนตามคุณลักษณะทั้งหมดที่ต้องการวัดตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของภาษาแต่ละข้อความกับระดับของความเห็น โดยปกติมาตราวัดทัศนคติของ Linkert จะแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างมาก
 - 5) ทดลองใช้ความที่ผ่านการตรวจสอบเบื้องต้นอาจมีบางข้อความที่ยังไม่ชัดเจนหรือกำกวมจึงควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัยของข้อคำถามตรวจสอบว่ายังมีข้อความใดต้องแก้ไข
 - 6) กำหนดน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวเลือก วิธีที่ง่ายคือกำหนดตามน้ำหนักสมมติ เช่น กำหนดให้แต่ละตัวเลือกมีน้ำหนักเป็น 5 4 3 2 และ 1 สำหรับข้อความในทางบวก ส่วนข้อความในทางลบให้น้ำหนักกลับกัน
 - 7) ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยวิเคราะห์ความตรงของแบบทดสอบ หรืออาจใช้วิธีให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบก็ได้
- บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ (2547) การวัดความพึงพอใจมีหลักเบื้องต้น 3 ประการ ดังนี้
- 1) เนื้อหา (Content) การวัดความพึงพอใจต้องมีสิ่งเร้าไปกระตุ้นให้แสดงกริยาทำที่แสดงออก สิ่งเร้า โดยทั่วไปได้แก่ สิ่งเร้าที่ต้องการทำ
 - 2) ทิศทาง (Direction) การวัดความพึงพอใจ วัดโดยทั่วไปกำหนดให้ความพึงพอใจมีทิศทางเป็นเส้นตรงและต่อเนื่องกันในลักษณะเป็นซ้าย – ขวา และบวก – ลบ
 - 3) ความเข้ม (Intensity) กริยาทำที่ความพึงพอใจและความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้น มีปริมาณมากหรือน้อยแตกต่างกันถ้ามีความเข้มสูงไม่ว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางใดก็ตามจะรู้สึกหรือทำที่รุนแรงมากกว่าที่มีความเข้มปานกลาง
- สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ คือเครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติ ไม่ว่าจะเป็นการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้ที่เหมาะสม

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัญญา สิทธิสุขเศรษฐ์ (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมการตั้งคำถาม ที่มี ต่อทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน พบว่า คะแนนเฉลี่ย ทักษะการคิดวิเคราะห์โดยรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อจำแนกความสามารถทางการเรียนคือ นักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ทั้งสามกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

อุบล ภัททิยากุล (2552) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้เทคนิค 5W1H เพื่อพัฒนา ทักษะ การคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเขาตอก จังหวัด สุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังการใช้เทคนิค 5W1H ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยคะแนน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนหลัง เรียนน้อยกว่าก่อนเรียน และ 2) การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 5W1H ของนักเรียนเลขที่ 1,2,3,6 สามารถตั้งคำถามและ ตอบคำถามได้ถูกต้องทุกแผนการ จัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี ส่วนนักเรียนเลขที่ 4 เป็นเด็กพิเศษคือ บกพร่องทางการเรียนรู้ ก็สามารถตั้ง คำถามและตอบคำถามได้อยู่ในระดับพอใช้แต่ต้องมีครูและ เพื่อน ๆ ช่วยกันดูแลให้คำแนะนำอย่าง ใกล้ชิด ส่วนนักเรียนเลขที่ 5 ก็สามารถตั้งคำถามและคำตอบ ได้อยู่ในระดับดี แต่มีครูและเพื่อน ๆ คอยให้ คำแนะนำช่วยเหลือ ส่วนพฤติกรรมในการปฏิบัติ กิจกรรมร่วมกับผู้อื่น นักเรียนทุกคนสามารถปฏิบัติ กิจกรรมกลุ่มได้ดี เป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม ปฏิบัติตามกฎกติกาของกลุ่ม นักเรียนทุกคนสามารถ ปฏิบัติงานได้เสร็จทันเวลา ส่วนนักเรียนเลขที่ 4 ครูต้องขยายเวลาเพิ่มเติมเพื่อให้โอกาสกับเด็กพิเศษ และนักเรียนทุกคนให้ความสนใจในการ ปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นในการทำงานและ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในการ ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกแผนการจัดการเรียนรู้

ลัดดา เสาร์เป็ง (2554) ได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ 5W1H ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2/2 วิทยาลัยเทคโนโลยีธนาพาณิชยการ เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการใช้กระบวนการ คิด ด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์ 5W1H ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะในการคิดวิเคราะห์อยู่ในระดับที่ดี ขึ้น 2) ผลการพัฒนาการใช้ทักษะกระบวนการคิดวิเคราะห์ 5W1H ผู้เรียนทักษะการคิดวิเคราะห์ เพิ่มขึ้น

เกสมณี สีโม (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค 5W1H โดยใช้ชุดหนังสือส่งเสริมการอ่านวิถีชีวิตชนเผ่าเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.

ผลการวิจัย พบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เทคนิค 5W1H โดยใช้ชุดหนังสือส่งเสริมการอ่านวิถีชีวิตชนเผ่าสูงกว่านักเรียนที่จัดกิจกรรม การเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค 5W1H โดยใช้ชุดหนังสือส่งเสริมการอ่านวิถีชีวิต ชนเผ่าสูงกว่านักเรียนที่จัดกิจกรรมการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ด้วยเทคนิค 5W1H โดยใช้ชุดหนังสือส่งเสริมการอ่านวิถีชีวิตชนเผ่าสูงกว่านักเรียนที่ได้รับ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดวงพร เฟื่องฟู (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้ เทคนิค 5W1H เพื่อส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ส่วนชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ มีประสิทธิภาพ 84/87.50 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้ เทคนิค 5W1H มีความพึงพอใจอยู่ใน ระดับมาก

ทักษพร โพธิ์เหมื่อน (2561) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาการอ่านจับใจความโดยใช้ เทคนิค 4W1H ส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนน ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ ระดับ .05

กมลพร ทองนุช และจุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2561) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบ ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ ระหว่าง การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 5W1H และการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 5W1H หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 5W1H หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ.05 และความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้การสอนปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05

กัญญาภัศ ภัคนิรชากุล (2553) ศึกษาการพัฒนาความสามารถในด้านการคิดวิเคราะห์ โดยใช้นิทานอีสปคำกลอนภาพสามมิติ กับเทคนิคคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พบว่า 1) นิทานอีสปคำกลอนภาพสามมิติ กับเทคนิคคำถาม SWIM สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Manton (2004) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ของผู้เรียนโดยใช้คำถามตามระดับการคิดตามแนวคิดของ Bloom พบว่า สามารถช่วยผู้สอนในการวัดระดับความต้องการของผู้เรียนในการเอาชนะบทเรียนและยังสามารถเป็นเครื่องมือในการประเมินความคิดของผู้เรียนได้ โดยวัดจากระดับการคิดต่ำที่สุด คือ ความรู้ความจำ โดยพบว่าผู้เรียนสามารถจำเนื้อหาในบทเรียน ได้ชัดเจน มีความเข้าใจในบทเรียนสามารถแยกแยะความรู้ที่ตนเข้าใจออกเป็นส่วนๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้สร้างสรรค์และผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าได้

Mocharko (2006) ได้นำกลวิธีการตั้งคำถามผู้เขียนมาประยุกต์ใช้กับนักเรียน เก็บข้อมูลด้วยการสังเกตนักเรียน การสังเกตจากเพื่อนครู และแบบประเมินการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า การสอนด้วยกลวิธีการตั้งคำถามผู้เขียนเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการคิดและอภิปรายอยู่ตลอดเวลา และผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจของตัวเองในขณะที่อ่าน และมีความเข้าใจบทอ่านที่ดีขึ้น แม้ว่าวิธีการสอนแนวนี้เป็นวิธีการสอนที่ต้องใช้พลังและเวลาเป็นอย่างมาก

Basir (2007) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบใช้คำถามในห้องเรียน ผลการศึกษาพบว่า ขณะที่นักศึกษาฝึกสอน สอนดีแต่ไม่สามารถปฏิบัติงานให้บรรลุผลได้ตรงจุดประสงค์ ผลการศึกษานี้ได้ใช้เป็นกรณีศึกษาสามารถแสดงให้เห็นภาพว่าปัจจัยสำคัญของการใช้คำถามในการเรียนการสอน สามารถช่วยให้นักศึกษาฝึกสอน ประสบผลสำเร็จ โดยการแนะนำโครงสร้างรูปแบบต่างๆ การจัดการที่ดี โครงสร้างในการใช้คำถามที่นำเสนอ เหมาะสมสำหรับนักศึกษาฝึกสอนหรือครูที่สนใจในการเรียนการสอนแบบการใช้คำถามประเด็นหลักของกรณีศึกษานี้ แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการตั้งคำถามที่ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการเรียน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยทดลอง การพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิค 5W1H มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้เทคนิค 5W1H ในการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน ยังเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน รวมถึงศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิค 5W1H มีรายละเอียดการดำเนินวิจัยดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจ (ไม่มีผลต่อเกรด) จำนวน 28 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

- 3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน 4
- 3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน
- 3.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน4

3.3.1.1 ศึกษาหนังสือเรียน แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต วารสาร เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี ในรายวิชาภาษาจีน 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสม และเลือกหัวข้อของการเขียนเล่าเรื่องที่จะนำมาใช้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งพิจารณาเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.1.3 ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกเนื้อหาการเรียนรู้อันจำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน แผนละ 5 คาบเรียนๆละ 50 นาที

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 课目 kè mù (บรรยายเกี่ยวกับการเรียนวิชาต่างๆ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 地方 dì fāng (บรรยายเกี่ยวกับสถานที่)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 季节 jì jié (บรรยายเกี่ยวกับฤดูกาล)

ทั้ง 3 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย ใบความรู้ แบบฝึก และแบบทดสอบ

3.3.1.4 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.1.5 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Object Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้น ไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ มีค่า IOC เท่ากับ .67-1.00

3.3.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างวัดความสามารถเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความสามารถ

3.3.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่อง จำนวน 3 เรื่อง (ทดสอบหลังเรียนจบในแต่ละหน่วย) ความยาวเรื่องละ 80 ตัวอักษรจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 课目 kè mù (บรรยายเกี่ยวกับการเรียนวิชาต่างๆ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 地方 dì fāng (บรรยายเกี่ยวกับสถานที่)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 季节 jì jié (บรรยายเกี่ยวกับฤดูกาล)

3.3.2.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.2.4 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Object Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แบบทดสอบวัดความสามารถความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แบบทดสอบวัดความสามารถไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่อง มีค่า IOC เท่ากับ .67-1.00

3.3.2.5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับ กลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.3.3.1 ศึกษาเอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.3.3.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นข้อสอบปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็นด้านความรู้เรื่องคำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (grammar) และการเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง

3.3.3.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยาลัยนิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.3.4 ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้นที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Object Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้น ไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ มีค่า IOC เท่ากับ .67-1.00

3.3.3.5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3.3.4.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3.3.4.2 กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด

3.3.4.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H สอบถามความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ มาก
3	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ ปานกลาง
2	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อย
1	หมายถึง	มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2550, น. 105 – 106)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

3.3.4.4 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.4.5 ผู้วิจัยได้นำ แบบวัดความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) แบบสอบถาม และนำข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Object Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แบบสอบถามความพึงพอใจไม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

แบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่า IOC เท่ากับ .67-1.00

3.3.4.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรีซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ต่อไปนี้

3.4.1 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ในรายวิชาภาษาจีน 4 ให้นักเรียนทราบ

3.4.2 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pretest) เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก และการเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.4.3 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดจำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ได้ให้ความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์จีน ฝึกทำแบบฝึกหัดและเมื่อเรียนครบ 1 แผนการเรียนรู้ จึงให้ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเพื่อเก็บคะแนน ทำลักษณะนี้จนครบ 3 แผนการจัดการเรียนรู้

3.4.4 หลังจากทำการสอนเสร็จทั้งหมด 3 แผนการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Posttest) เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก และการเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนาน

3.4.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H โดยวิเคราะห์ค่าร้อยละ (Percentage)

3.5.2 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ สถิติทดสอบสมมติฐาน (Paired sample t-test)

3.5.3 วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ

$$\text{Percentage (\%)} = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ f แทน ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการหาร้อยละ
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน
	N	แทน	จำนวนทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น.106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n-1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.6.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	คือ	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	คือ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	คือ	ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
	N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

3.6.3.1 สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โดยวัดก่อนเรียน และหลังเรียน โดยคำนวณจากสูตร ทดสอบสมมติฐาน Paired-Sample t-test (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, น. 133)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักเรียน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยทดลอง การพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิค 5W1H มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้เทคนิค 5W1H ในการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน ยังเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน รวมถึงศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิค 5W1H ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละของความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน

ลำดับที่	คะแนนความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจากแบบทดสอบจำนวน 3 ครั้งๆละ 9 คะแนน			คะแนนรวม 27 คะแนน	คิดเป็นร้อยละ	เกณฑ์ผ่านคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3			
1	2	7	7	16	59.26	ไม่ผ่าน
2	3	7	8	18	66.67	ไม่ผ่าน
3	4	7	7	18	66.67	ไม่ผ่าน
4	5	8	5	18	66.67	ไม่ผ่าน
5	5	8	7	20	74.07	ผ่าน
6	4	7	8	19	70.37	ผ่าน
7	5	8	5	18	66.67	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนความสามารถในการ เขียนเล่าเรื่องภาษาจีน จากแบบทดสอบ จำนวน 3 ครั้งๆละ 9 คะแนน			คะแนน รวม 27 คะแนน	คิดเป็น ร้อยละ	เกณฑ์ผ่าน คะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3			
8	7	6	9	22	81.48	ผ่าน
9	7	6	9	22	81.48	ผ่าน
10	4	8	6	18	66.67	ไม่ผ่าน
11	6	6	7	19	70.37	ผ่าน
12	8	7	7	22	81.48	ผ่าน
13	9	6	9	24	88.89	ผ่าน
14	4	5	8	17	62.96	ไม่ผ่าน
15	7	5	8	20	74.07	ผ่าน
16	7	8	9	24	88.89	ผ่าน
17	8	8	6	22	81.48	ผ่าน
18	7	7	8	22	81.48	ผ่าน
19	4	7	8	19	70.37	ผ่าน
20	5	8	8	21	77.78	ผ่าน
21	9	7	9	25	92.59	ผ่าน
22	6	7	7	20	74.07	ผ่าน
23	6	7	7	20	74.07	ผ่าน
24	6	7	6	19	70.37	ผ่าน
25	8	9	8	25	92.59	ผ่าน
26	5	7	8	20	74.07	ผ่าน
27	8	9	9	26	96.30	ผ่าน
28	7	9	8	24	88.89	ผ่าน
คะแนน เฉลี่ย	5.93	7.18	7.54	20.64		

จากตารางที่ 4.1 แสดงคะแนน/ร้อยละของความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่า มีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตารางที่ 4.2 แสดงคะแนนความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน

ลำดับ	คะแนนก่อนเรียน			คะแนน รวม 9 คะแนน	คะแนนหลังเรียน			คะแนน รวม 9 คะแนน
	เนื้อหา	ไวยากรณ์	จำนวนคำ		เนื้อหา	ไวยากรณ์	จำนวนคำ	
1	0	1	1	2	3	2	3	8
2	1	1	1	3	1	1	1	3
3	2	2	3	7	2	2	2	6
4	0	0	0	0	0	0	0	0
5	0	0	0	0	1	1	2	4
6	0	0	1	1	1	2	3	6
7	1	1	1	3	0	1	1	2
8	0	0	0	0	0	0	0	0
9	1	1	1	3	2	1	2	5
10	0	0	1	1	1	1	1	3
11	0	1	1	2	2	2	2	6
12	2	1	2	5	3	3	3	9
13	2	1	2	5	2	2	3	7
14	0	0	0	0	0	0	0	0
15	0	0	0	0	2	1	1	4
16	0	0	0	0	1	1	0	2
17	0	0	0	0	1	1	1	3
18	2	1	2	5	2	1	2	5
19	0	0	0	0	1	0	1	2

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนก่อนเรียน			คะแนน รวม 9 คะแนน	คะแนนหลังเรียน			คะแนน รวม 9 คะแนน
	เนื้อหา	ไวยากรณ์	จำนวนคำ		เนื้อหา	ไวยากรณ์	จำนวนคำ	
20	0	0	1	1	2	3	3	8
21	0	0	1	1	1	2	2	5
22	0	0	1	1	1	2	2	5
23	1	1	1	3	2	2	2	6
24	2	1	2	5	2	2	3	7
25	1	1	1	3	2	1	2	5
26	1	1	1	3	3	3	3	9
27	1	1	1	3	3	2	3	8
28	0	1	1	2	3	2	3	8
	0.61	0.57	0.93		1.57	1.46	1.82	

จากตารางที่ 4.2 แสดงคะแนนความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่าก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ประเมินในแต่ละประเด็นค่อนข้างต่ำ หลังจากเรียนโดยใช้เทคนิค 5W1H นักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้น

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนจำนวน 28 คน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	นักเรียน	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	28	10.57	5.27	4.151*	.000
หลังเรียน	28	15.07	5.25		

*อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนของการใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.151$, sig. = .000)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 4.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1.ด้านเนื้อหาที่เรียน				
1.1	เนื้อหากระตุ้นความสนใจ	4.57	0.57	มากที่สุด
1.2	เนื้อหาที่มีความยากง่าย เหมาะสม	4.46	0.69	มาก
1.3	เนื้อหาที่มีความหลากหลาย	4.68	0.55	มากที่สุด
1.4	เนื้อหาเป็นเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันได้	4.64	0.49	มากที่สุด
2.ด้านกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H				
2.1	มีวิธีการเขียนเล่าเรื่องที่สามารถนำไปใช้ได้	4.57	0.63	มากที่สุด

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

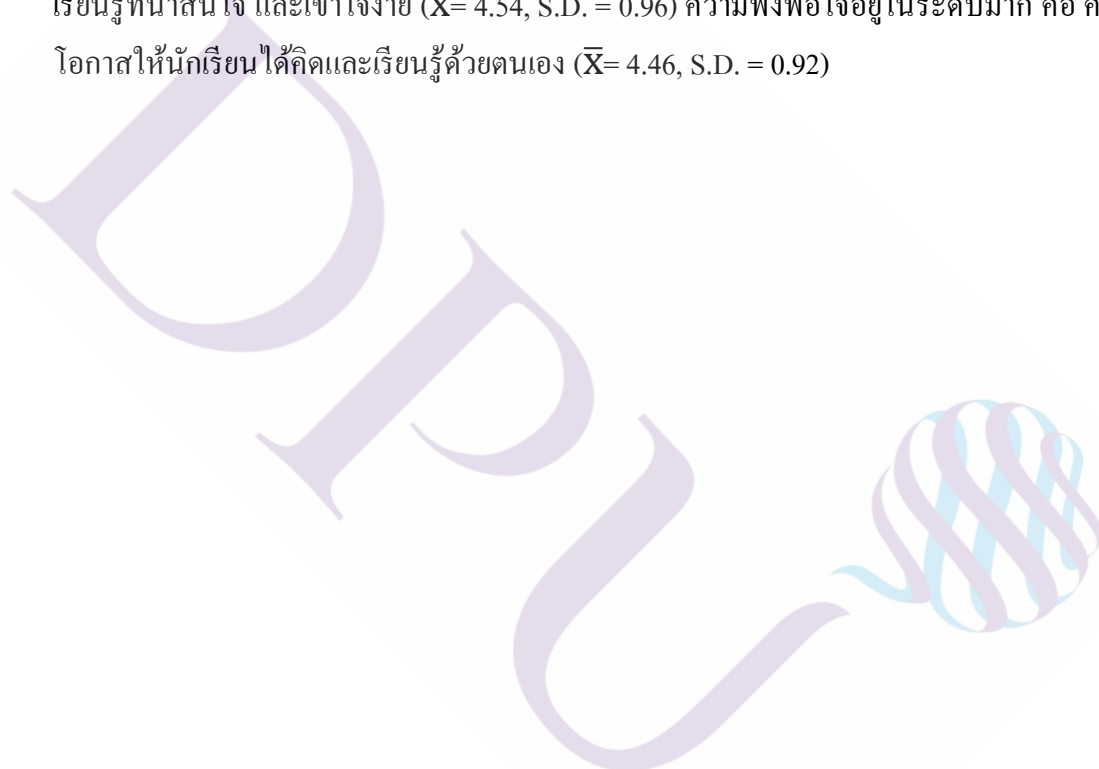
ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
2.2	ทำให้นำคำศัพท์มาใช้กับไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	4.64	0.49	มากที่สุด
2.3	ทำให้รู้และเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง	4.68	0.48	มากที่สุด
2.4	ทำให้มีความสุข สนุกกับการเรียนและสามารถเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.50	0.64	มาก
3.ด้านครูผู้สอน		4.57	0.78	มากที่สุด
3.1	ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ และเข้าใจง่าย	4.54	0.96	มากที่สุด
3.2	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.46	0.92	มาก
3.3	ครูให้คำปรึกษาและแนะนำแก่นักเรียนอย่างทั่วถึง	4.64	0.56	มากที่สุด
3.4	ครูมีเกณฑ์วัดและประเมินผลที่เหมาะสม	4.64	0.62	มากที่สุด
รวม 3 ด้าน		4.59	0.65	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 แสดงผลการศึกษาคความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.59, S.D. = 0.65) และเมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.56) ด้านเนื้อหาที่เรียน (\bar{X} = 4.59, S.D. = 0.58) ด้านครูผู้สอน (\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.78)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H มีความพึงพอใจมากที่สุด (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ทำให้รู้และเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง (\bar{X} = 4.68, S.D. = 0.48) ทำให้นำคำศัพท์มาใช้กับไวยากรณ์ได้ถูกต้อง (\bar{X} = 4.64, S.D. = 0.49) มีวิธีการเขียนเล่าเรื่องที่สามารถนำไปใช้ได้ (\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.63) ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ทำให้มีความสุข สนุกกับการเรียนและสามารถเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนได้ดีขึ้น (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.64)

ด้านเนื้อหาที่เรียน มีความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}=4.59$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุด คือ เนื้อหาที่มีความหลากหลาย ($\bar{X}=4.68$, S.D. = 0.55) เนื้อหาเป็นเรื่องที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X}=4.64$, S.D. = 0.49) เนื้อหากระตุ้นความสนใจ ($\bar{X}=4.57$, S.D. = 0.57) ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ เนื้อหาที่มีความยากง่าย เหมาะสม ($\bar{X}=4.46$, S.D. = 0.69)

ด้านครูผู้สอน มีความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}=4.57$, S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ครูให้คำปรึกษาและแนะนำแก่นักเรียนอย่างทั่วถึง ($\bar{X}=4.64$, S.D. = 0.56) ครูมีเกณฑ์วัดและประเมินผลที่เหมาะสม ($\bar{X}=4.64$, S.D. = 0.62) ครูมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ และเข้าใจง่าย ($\bar{X}=4.54$, S.D. = 0.96) ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X}=4.46$, S.D. = 0.92)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และได้สรุปผล อภิปรายผล และนำเสนอแนะดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H
2. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2/2562 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 44 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 โปรแกรมศิลป์ ภาษาจีน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียน ที่ 2/2562 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตามความสมัครใจ (ไม่มีผลต่อเกรด) จำนวน 28 คน

2. ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 W1H

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน

3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในรายวิชา ภาษาจีน 4 จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 15 คาบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 课目 kè mù (บรรยายเกี่ยวกับการเรียนวิชาต่างๆ)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 地方 dì fāng (บรรยายเกี่ยวกับสถานที่)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 季节 jì jié (บรรยายเกี่ยวกับฤดูกาล)

4. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 15 คาบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน 4

2. แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้ง

คำถาม 5W1H

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรีซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ต่อไปนี้

1. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการจัดการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5WIH ในรายวิชาภาษาจีน 4 ให้นักเรียนทราบ
2. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pretest) เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก และการเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง
3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดจำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ได้ให้ความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์จีน ฝึกทำแบบฝึกหัดและเมื่อเรียนครบ 1 แผนการเรียนรู้ จึงให้ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเพื่อเก็บคะแนนทำลักษณะนี้จนครบ 3 แผนการจัดการเรียนรู้
4. หลังจากทำการสอนเสร็จทั้งหมด 3 แผนการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Posttest) เป็นปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก และการเขียนเล่าเรื่อง 1 เรื่อง โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบถ่วงน้ำหนัก
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 ทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5WIH

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5WIH โดยวิเคราะห์ค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ สถิติทดสอบสมมติฐาน (Paired T-test)
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5 WIH ใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.1 สรุปผลงานวิจัย

ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่า มีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนจำนวน 28 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (\bar{X} = 10.57) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} = 15.07) คะแนนหลังเรียนของการใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.151$, sig. = .000)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.59, S.D. = 0.65) และเมื่อพิจารณารายด้านแต่ละด้านอยู่ในระดับมากที่สุดคือด้านด้านกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.56) เนื้อหาที่เรียน (\bar{X} = 4.59, S.D. = 0.58) และด้านครูผู้สอน (\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.78)

5.2 การอภิปรายผล

ตอนที่ 1 ผลของการพัฒนาความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนโดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่า มีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25 เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากแบบทดสอบที่ 1 ให้นักเรียนเขียนเรื่องวิชาที่ตนเองชอบ นักเรียนส่วนใหญ่คิดเนื้อหาไม่ได้จึงทำให้การเขียนเรื่องของไวยากรณ์ และจำนวนคำที่กำหนดไว้ก็ทำไม่ได้ด้วย แต่ในแบบทดสอบที่ 2 เป็นเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ที่ตนเองชอบ และแบบทดสอบที่ 3 เป็นเรื่องเกี่ยวกับฤดูที่ตนเองชอบทั้ง 2 แบบทดสอบนี้นักเรียนสามารถเขียนได้มากขึ้น ดูเสมือนเรื่องแรกเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักเรียนจึงทำให้เขียนไม่ได้ ซึ่งการใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H จึงเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาจีนได้ระดับหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนที่สอบไม่ผ่านตามเกณฑ์ได้มีการพัฒนาความสามารถการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนสอดคล้องดังที่ สุวิทย์ มูลคำ (2550) อธิบายว่า การคิดเชิงลึก คิดอย่างละเอียด จากเหตุไปผล

ตลอดจนการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผลความแตกต่างระหว่างข้อโต้แย้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องเทคนิคการคิดวิเคราะห์อย่างง่ายที่นิยมใช้คือ 5W1H ซึ่งประกอบด้วย What (อะไร) ปัญหาหรือสาเหตุที่เกิดขึ้น ได้แก่ เกิดอะไรขึ้นบ้าง มีอะไรเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ สาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์นี้คืออะไร Where (ที่ไหน) สถานที่หรือตำแหน่งที่เกิดเหตุ ได้แก่ เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหนเหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นมากที่สุด When (เมื่อไร) เวลาที่เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้น หรือจะเกิดขึ้น ได้แก่ เหตุการณ์นั้นน่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร เวลาใดบ้างที่เหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ Why (ทำไม) สาเหตุหรือมูลเหตุที่ทำให้เกิดขึ้น ได้แก่ เหตุใดต้องเป็นคนนี้เป็นเวลานี้ เป็นสถานที่นี้ เพราะเหตุใดเหตุการณ์นี้จึงเกิดขึ้น ทำไมจึงเกิดเรื่องนี้ Who (ใคร) บุคคลสำคัญเป็นตัวประกอบหรือเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ ได้แก่ ใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง ใครน่าจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้บ้าง ใครน่าจะเป็นคนที่ทำให้สถานการณ์นี้เกิดขึ้นมากที่สุด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใครได้ประโยชน์ ใครเสียประโยชน์ How (อย่างไร) รายละเอียดของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว หรือกำลังจะเกิดขึ้นว่ามีความเป็นไปได้ในลักษณะใด ได้แก่ เขาทำสิ่งนี้ได้อย่างไร ลำดับเหตุการณ์นี้ดูว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรบ้าง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร มีหลักในการพิจารณาคนคืออย่างไร

การคิดวิเคราะห์ด้วยเทคนิค 5W1H จะสามารถไล่เลียงความชัดเจนในแต่ละเรื่องที่เรา กำลังคิดเป็นอย่างดี ทำให้เกิดความครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้น ในบางครั้งการเริ่มคิดวิเคราะห์ของท่าน ถ้าคิดอะไรไม่ออกก็ขอแนะนำให้เริ่มต้น โดยใช้คำถามจาก 5W1H ถามตัวท่านเอง

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนจำนวน 28 คน พบว่า คะแนนหลังเรียนของการใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.151$, $sig = 0.000$) เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 10.57$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 15.07$) เนื่องจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องของการวัดความรู้ความเข้าใจซึ่งเด็กส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานความรู้มาบ้างและแบบทดสอบการเขียนเล่าเรื่องก็เป็นเรื่องง่ายๆ คือก่อนเรียนเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมยามว่างหรืองานอดิเรก หลังเรียนเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันหยุดสุดสัปดาห์ ทั้งสองเรื่องนั้นมีคะแนนไม่แตกต่างกัน นักเรียนมีคะแนนเรื่องความรู้ความเข้าใจ ทั้งหมด 20 คะแนน จึงทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนดังที่ทักษพร โพธิ์เหมือน (2561) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ในทิศทางเพิ่มขึ้น โดยใช้แบบทดสอบ

ทางด้านเนื้อหา และด้านการปฏิบัติที่ได้เรียนไปแล้ว และสมพร เชื้อพันธ์ (2547) กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบวัดความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใดเช่น ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay test) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และเขียนข้อคิดเห็นของแต่ละคน เป็นต้น เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนยังไม่ปรากฏงานวิจัยมีแต่เฉพาะการอ่านซึ่งผู้วิจัยได้นำมาสนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้คืองานวิจัยของ ลัดดา เสาร์เป็น (2554) ได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ 5W1H ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2/2 วิทยาลัยเทคโนโลยีธนาพาณิชย์การ เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการใช้กระบวนการคิด ด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์ 5W1H ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะในการคิดวิเคราะห์อยู่ในระดับที่ดีขึ้น 2) ผลการพัฒนาการใช้ทักษะกระบวนการคิดวิเคราะห์ 5W1H ผู้เรียนทักษะการคิดวิเคราะห์เพิ่มขึ้น และดวงพร เฟื่องฟู (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H เพื่อส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/15 จำนวน 28 คน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 4.59, S.D. = 0.65) และเมื่อพิจารณารายด้านแต่ละด้าน อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H (\bar{X} = 4.60, S.D. = 0.56) ด้านเนื้อหาที่เรียน (\bar{X} = 4.59, S.D. = 0.58) และด้านครูผู้สอน (\bar{X} = 4.57, S.D. = 0.78) เช่นเดียวกับ ดวงพร เฟื่องฟู (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H เพื่อส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H มีความพึงพอใจอยู่ใน ระดับมาก

5.3 ข้อค้นพบของงานวิจัย

การจะให้นักเรียนเขียนเรื่องได้ดีที่สุดนั้น ไม่ใช่เป็นการให้นักเรียนเขียนไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดหมาย จะต้องสอนให้นักเรียนเรียบเรียงความคิดผ่านการตั้งคำถามจึงจะนำมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวได้จะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นจากเดิม แต่การพัฒนานั้นเป็นแบบทีละน้อย ๆ

ค่อยเป็นค่อยไป จากคะแนนการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันในเรื่องของเนื้อหา ไวยากรณ์ และจำนวนคำตามที่กำหนดไว้ ก่อนเรียนมีคะแนน โดยเฉลี่ยด้านเนื้อหา 0.61 ด้านไวยากรณ์ 0.57 และด้านจำนวนคำ 0.93 หลังเรียนมีคะแนน โดยเฉลี่ยด้านเนื้อหา 1.57 ด้านไวยากรณ์ 1.46 และด้านจำนวนคำ 1.82 คะแนนที่ได้ดังกล่าวผู้วิจัยพิจารณาด้วยเหตุผลว่า เนื่องจากพื้นฐานภาษาจีนเดิมของนักเรียนมีไม่เพียงพอต่อการเขียนเล่าเรื่องเช่นเรื่องวงศัพท์และไวยากรณ์ อีกประการหนึ่งนักเรียนไม่ค่อยได้ฝึกฝนทักษะด้านการเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน ส่วนใหญ่จะฝึกฝนแต่การเขียนคำศัพท์ภาษาจีน การแต่งประโยคภาษาจีน เมื่อต้องเขียนเป็นเรื่องราวจึงทำให้คิดเนื้อเรื่องไม่ออก ถึงแม้ว่าจะใช้เทคนิคการตั้งคำถามก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนี้ จำนวนตัวอักษรจีนที่จะใช้เขียนจึงไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยคิดว่าถ้านักเรียนได้ฝึกฝนบ่อย ๆ และเขียนเรื่องง่าย ๆ ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและอาจจะต้องใช้แผนผังความคิดมาประกอบเทคนิคการตั้งคำถามด้วย ก็จะทำให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าเมื่อเริ่มให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีน นักเรียนไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรและรู้สึกท้อต่อจำนวนตัวอักษรจีนที่ครูให้เขียน ถ้านักเรียนเห็นภาพเรื่องราวของตนเองชัดเจนขึ้นก็จะสามารถเขียนเรื่องได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องจำนวนตัวอักษรจีนที่ครูกำหนดไว้

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

- 1) ครูผู้สอนควรสอนแบบเชื่อมโยงอาจใช้แผนผังความคิดมาประกอบเทคนิคการตั้งคำถาม ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพเห็นเรื่องราวที่ตนเองจะเขียนได้ชัดเจนขึ้น
- 2) ควรให้นักเรียนฝึกเขียนจากคำมาเป็นวลีหรือประโยค และนำแต่ละประโยคมาเชื่อมต่อกันให้เป็นเรื่องราวก็อาจจะช่วยนักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียนมากขึ้น
- 3) แบบฝึกควรเป็นภาพที่เป็นเรื่องราวต่อเนื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนคิดคำหรือประโยคที่จะนำมาใช้ได้ตามเป้าหมาย

5.4.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ควรทำวิจัยเรื่องการพัฒนาการเขียนเล่าเรื่องกับเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H กับแผนผังความคิดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อเป็นการปูพื้นฐานการเขียนให้แก่นักเรียนสำหรับการเขียนแบบต่าง ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลพร ทองนุช และจุไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ. (2561). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพศิรินทร์ ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค 5W1H และการสอนปกติ. วารสารบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- กรพนัช ตั้งเชื่อนจันทร์. (2556). *อำนาจแบบอ่อนของจีนในประเทศไทย*. แปลจาก China's Soft Power in Thailand. โดย ภาคิน นิมมานรวงศ์. สืบค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2562, จาก <http://aseanwatch.org/2013/06/06/chinas-soft-power-in-thailand/>
- กัญญา สิทธิสุขเศรษฐ์. (2548). *ผลการใช้กิจกรรมการตั้งคำถามที่มีต่อทักษะการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กัญญาภัส ภัคนิรชากุล. (2553). *การพัฒนาความสามารถในด้านการคิดวิเคราะห์ โดยใช้นิทานอีสป คำกลอน ภาพสามมิติ กับเทคนิคคำถาม 5W1H ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: บางกะปิ.
- กาญจนา อรุณสุขรุจิ. (2546). *ความพึงพอใจของสมาชิกของสมาชิกสหกรณ์ต่อการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตรไชยปราการจำกัด อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกสมณี สีโม. (2556). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค 5W1H โดยใช้ชุดหนังสือส่งเสริมการอ่านวิถีชีวิตชนเผ่าเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2549). *การคิดเชิงวิเคราะห์* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ชักเชสตีเดีย.
- จิราพร อัครสมพงศ์. (2555). *การตั้งคำถาม*. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2563, จาก <https://sornorjira.wordpress.com/2013/04/24/การตั้งคำถาม/>
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). *การจัดการเรียนรู้แนวใหม่*. นนทบุรี: สหมิตรพรินติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). *เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: หลักพิมพ์.

- ณัฐกมล ช่อสกลิต. (2555). ผลการใช้ปัญหาเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของ
นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง. (2558). ภาษาและวัฒนธรรมจีนกับการเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการ
อาเซียน. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์, 17(1), 14-29
- ดวงพร เพ็ญฟู. (2559). การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความ โดยใช้เทคนิค 5W1H เพื่อ
ส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (มปป). การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทักษพร โพธิ์เหมือน. (2561). การพัฒนาการอ่านจับใจความโดยใช้เทคนิค 4W1H ส่งเสริมทักษะ
การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทิตินา แยมมณี. (2548). การคิดและการสอนเพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- นภาพร บำรุงศิลป์. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นิพนธ์ วรรณเวช. (2550). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
หลักสูตรครุ 5 ปี ระดับปริญญาตรีของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มตะวันตก.
(รายงานผลการวิจัย). ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- นิรมล บุญรักษา. (2554). ผลการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสาระงานบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และเจต
คติทางการเรียนวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนวัดท่าข้าม กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา.
- แนวน้ำ. (2561). ศธ.จับมือสถาบันขงจื่อ ยกกระดับสมรรถนะนศ.-บุคลากรไทยด้านภาษาจีน.
สืบค้นเมื่อ 18 ตุลาคม 2562, จาก <https://www.naewna.com/local/383382>

- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2547). *การวิจัยและประเมินประสิทธิภาพทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล*. กรุงเทพฯ : สามเจริญพานิช.
- ประทีป สุกพิมล. (2554). *ผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ CIPPA และรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2551). *การพัฒนาการคิด*. กรุงเทพฯ : 9119 เทคนิคพรินติ้ง.
- ปณชิตา หมั่นศรี. (2557). *ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยการเรียนรู้ร่วมกัน โดยใช้เฟซบุ๊กของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2554). สืบค้นเมื่อ 8 กันยายน 2562, จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เแฮล์ออฟเคอร์มิสท์.
- เพ็ญพิสุทธิ์ ใจสนิท. (2555). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2550). *ศิลปะการเขียนอย่างมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ภาณุเดช เพ็ชรความสุข และคณะ. (2558). *ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการให้บริการของสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- ลัดดา เสาร์เป็ง. (2554). *พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ SWIH ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2/2 วิทยาลัยเทคโนโลยีชนาพานิชการเชียงใหม่* (วิจัยการเรียนการสอน). เชียงใหม่: วิทยาลัยเทคโนโลยีชนาพานิชการเชียงใหม่.

- วิมล ทองผิว. (2556). การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์โดยใช้รูปแบบการสอนผังกราฟิก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. (2562). มองจีน มองเรา. สืบค้นเมื่อ 18 ตุลาคม 2562, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/646455>
- วิไลลักษณ์ แก้วกระจ่าง. (2557). การเพิ่มทักษะการเขียนด้วยชุดแบบฝึกโครงเรื่อง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- วีระชาติ วงศ์สัจจา. (2551). หมวดนำอักษรจีน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ทฤษฎี.
- สิริพร ทิพย์คง. (2545). หลักสูตรและการสอนคณิตศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว.) จำกัด.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2544). การวัดผลการศึกษา. กทม: ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทีพีเอ็น เพรส.
- สมบัติ ตัญตรีรัตน์ และคนอื่น ๆ. (2545). เรียนรู้ภาษาไทย โดยเน้นกระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมพร เชื้อพันธ์. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองกับการจัดการเรียนการสอนตามปกติ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สมพร ตอยยีบี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สำราญ สร้อยจิต. (2560). การเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่ต่างกันบนออนไลน์ ด้วยเทคนิค 5W1H บูรณาการกับเทคนิค KWL-Plus ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน. สุรินทร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- สุมาลี จันทร์ชะลอ. (2547). การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: อุดสาหกรรมมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2550). กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- สุนิษฐ์ ภูจิราพันธุ์. (2554). การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่นจำกัด.

- สุริรัตน์ พะจุไทย. (2558). การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์โดยใช้วิธีการสอนแบบสืบสอบ 7E ร่วมกับเทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ปทุมธานี :มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2554). พัฒนาทักษะภาษา เล่ม 3 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน พุทธศักราช 2544). สืบค้นจาก, <https://kunkrukwansopita.wordpress.com/2013/11/12/ความหมายและความสำคัญขอ/>
- โสภณ สารสัมฤทธิ์ผล. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ตรีเพ็ล เอ็ดดูเคชั่นจำกัด.
- อารี พันธุ์ณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. ไชโย : ตรีเอทีพี กรุ๊ป กรุงเทพฯ.
- อุบล ภัททิยากุล. (2552). ผลการใช้เทคนิค 5W1H เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเขาตอก จังหวัดสุราษฎร์ธานี. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เอกกนก พนาดำรง. (2562). การเขียนเรื่องเล่า ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง (Story telling). สืบค้น 28 กันยายน 2562, จาก <http://www.thayanghospital.go.th/download/Storytelling.pdf>
- Chanin buapli. (2559). การวิเคราะห์ 5W2H. สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2562, จาก <http://59130545v1.blogspot.com/2016/10/5w2h.html>
- June Pitchy. (2561). รู้จักเส้นขีดจีน มีชัยไปกว่าครึ่ง. สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2562, จาก <http://saynihao.net/important-of-chinese-stroke-order/>
- ZhuQiongLei. (2560). การพัฒนาความสามารถการฟังและการเขียนระบบพินอินภาษาจีน โดยใช้แนวคิดของกาเย่ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศุติตพัฒนชัยการ กรุงเทพฯ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ภาษาต่างประเทศ

- Basir. (2007). Mohammad ahmadi. Helping teacher to design and conduct classroom enquiries. *physics education*, 42(5), 522-526.
- Bloom, B.S.. (1956). *Taxonomy of educational objectives, the classification of educational goals – Handbook I: Cognitive Domain*. New York: McKay.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- Kotler, P., & Armstrong, G. (2001). *Principles of marketing*. (9th ed.). New Jersey:Prentice-Hall.

- Kuder, F.G. & Richardson, M.W. (1937). *The theory of the estimation of testReliability*.
Psychometrika, 2
- Manton, E.,Turner,C., & English, D.(2004). *Testing the level of student knowledge.education*,
124(4), 682-688. Retrieved December 3, 2005, from proquest database.
- Mocharko, Shannon. (2006). *Questioning the Author: Teaching Children to Monitor
Comprehension WHILE Reading*. Retrieved December 9, 2006, from
<http://students.cup.edu/moc8739/Questioning%20the%20Author.pdf>.
- Rudyard Kipling. (1902). *The Kipling method (5W1H)*. poem : I have six honest Serving men.
- Teachinghand. (2019). *如何写描写文*. Retrieved September 15, 2019, ၁၇၈
<https://teachinghand.com/essay/descriptive/how-to-write-a-descriptive-essay/>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ชื่อรายวิชา : ภาษาจีน 4	เรื่อง: 快走吧, 要上课了 kuàizǒu ba, yào shàngkèle (บรรยายเกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเรียน)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	ระยะเวลา: 5 คาบ คาบละ 50 นาที
<p>มาตรฐานการเรียนรู้</p> <p>สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด</p> <p>ตัวชี้วัด 1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง และกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ที่อยู่ใน ความสนใจของสังคม</p> <p>สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม</p> <p>มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p> <p>ตัวชี้วัด 1 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย</p>	
สาระสำคัญ : กิจกรรมในชั้นเรียน	
<p>จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเรียนมาแต่งเป็นวลี และประโยคได้ 2.นักเรียนสามารถแต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3.นักเรียนสามารถตั้งคำถามด้วย 5W1H และนำมาเขียนเป็นเรื่องราวได้ 	
<p>สาระการเรียนรู้: กิจกรรมในชั้นเรียน</p> <p>คำศัพท์เกี่ยวกับการเรียนและกีฬา(10 คำ): 学习(xuéxí) เรียน 汉语课(hànyǔkè) วิชาภาษาจีน 英语课(yīngyǔkè) วิชาภาษาอังกฤษ 看书(kànshū) อ่านหนังสือ 听(tīng) ฟัง 读课文(dúkèwén) อ่านบทเรียน 运动(yùndòng) กีฬา 踢足球(tīzúqiú) เตะฟุตบอล 游泳(yóuyǒng) ว่ายน้ำ</p>	

ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน	
ขั้นตอน	กิจกรรม
ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.ครูทักทายนักเรียน ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวิชาที่นักเรียนได้เรียนในเทอมนี้ ให้นักเรียนตอบชื่อวิชาต่างๆเป็นภาษาจีน
ขั้นสอน	<p>1.ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับการเรียนและกีฬา 学习 (xuéxí) เรียน 汉语课 (hànyǔkè) วิชาภาษาจีน 英语课 (yīngyǔkè) วิชาภาษาอังกฤษ 看书 (kànshū) อ่านหนังสือ 听 (tīng) ฟัง 读课文 (dúkèwén) อ่านบทเรียน 运动 (yùndòng) กีฬา 踢足球 (tīzúqiú)เตะฟุตบอล 游泳 (yóuyǒng) ว่ายน้ำ</p> <p>2.ครูให้ความรู้เรื่องไวยากรณ์ที่จะต้องใช้ในการเขียน เช่น การเขียนประโยคสำหรับรูปประโยคพื้นฐานภาษาจีนจะมีดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ประธาน+กริยา(บอกเล่า) 2) ประธาน+กริยา(ปฏิเสธ) 3) ประธาน+คำคุณศัพท์(บอกเล่า) 4) ประธาน+คำคุณศัพท์(ปฏิเสธ) 5) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(บอกเล่า) 6) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(ปฏิเสธ) 7) ประธาน+กริยา+กรรมรอง+กรรมตรง <p>3.สุ่มนักเรียนบางคนแต่งประโยคในแต่ละข้อเพื่อเป็นตัวอย่างและครูคอยเสริมความรู้ในแต่ละประโยคให้ชัดเจนและสมบูรณ์</p> <p>4.ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปรนัย 20 ข้อ แบบ 4 ตัวเลือก และเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนตามหัวข้อที่กำหนดจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pretest)</p>
(คาบที่2) ขั้นฝึก ครั้งที่1	<ol style="list-style-type: none"> 1.ครูยกตัวอย่างวิธีการเขียนเล่าเรื่องโดยใช้ 5W1H 2.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 因为.....所以 yīnwèi.....suǒyǐ 3.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ 4.ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับวิชาที่ตนเองชอบจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

<p>(คาบที่3) ชั้นฝึก ครั้งที่2</p>	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 虽然.....但是 suīrán.....dànshì 2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ 3.ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับการฟังพู่อ่านเขียนภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H</p>
<p>(คาบที่4) ชั้นฝึก ครั้งที่3</p>	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 一.....就 yī.....jiù 2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ 3.ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับเพื่อนของฉันจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H</p>
<p>(คาบที่5) ทดสอบ</p>	<p>1.ให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเรียนตามที่กำหนดให้จำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร</p>
<p>สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.powerpoint 2.แบบฝึกการเขียนเล่าเรื่อง 3.แบบทดสอบ 	
<p>การวัดผลและประเมินผล</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.แบบฝึก 2.แบบทดสอบ 	

练习一 (liànxíyī)

แบบฝึกที่ 1

คำศัพท์

爱 ài 开心 kāixīn 喜欢 xǐhuān 题目 tí mù
 错 cuò 对 duì 内容 nèiróng 讨厌 tǎoyàn
 改变 gǎibiàn 努力 nǔlì 认真 rènzhēn 同学 tóngxué

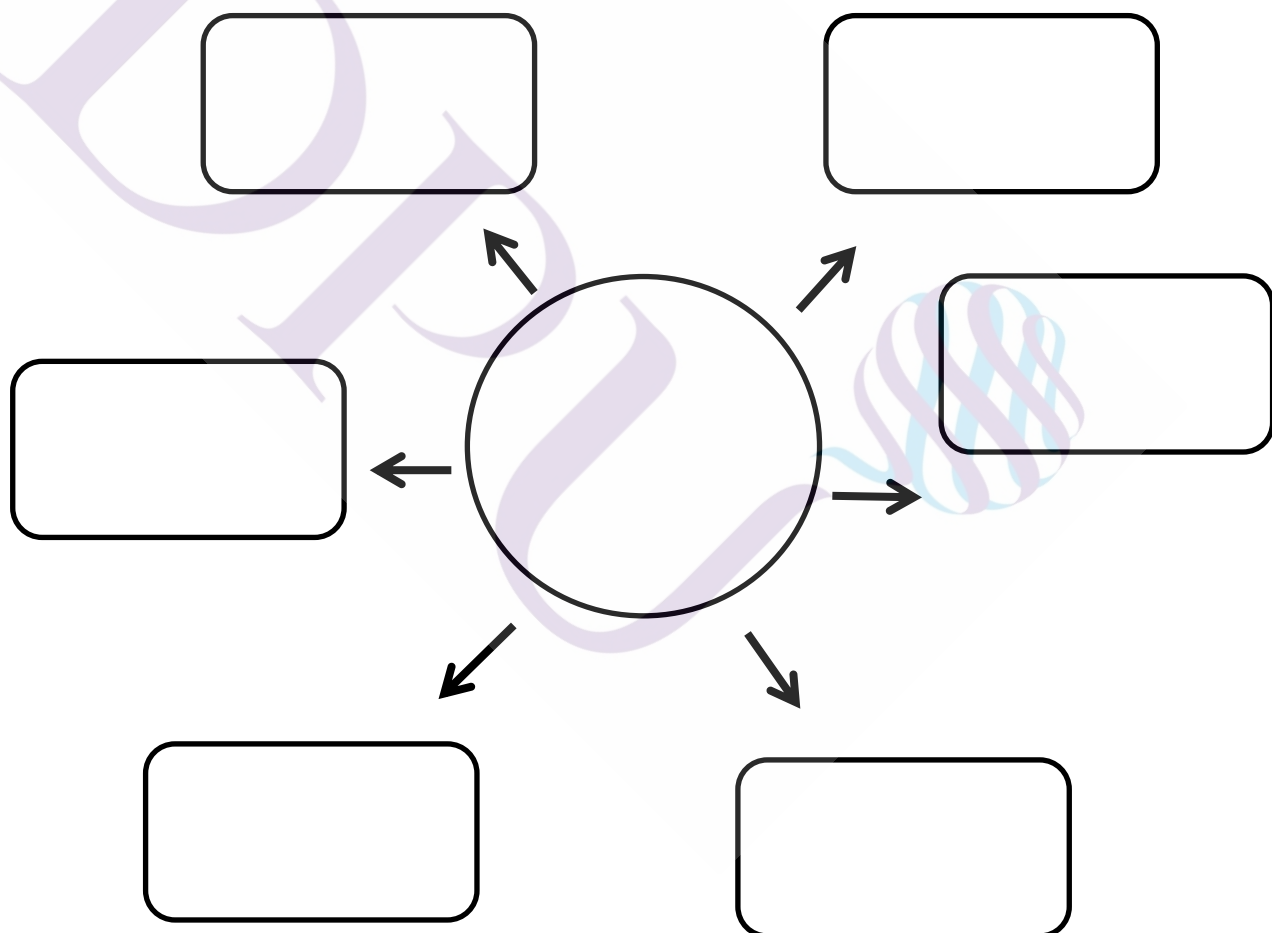
ไวยากรณ์

因为.....所以

- 他晚上因为喝咖啡，所以不能睡觉。
- 因为他感冒了，所以不能来上课。
-

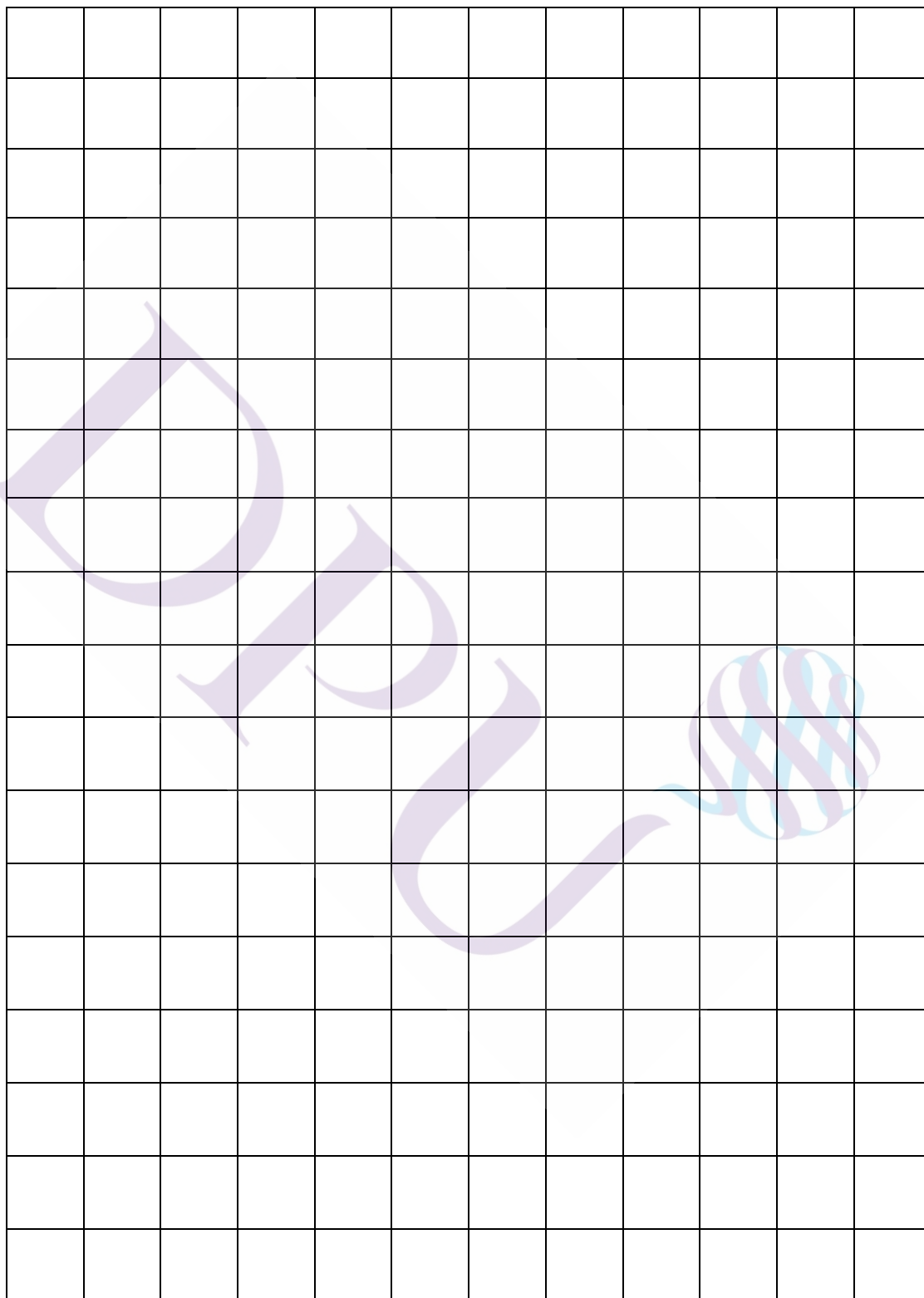

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับวิชาที่ตนเองชอบจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

我的题目是.....

练习二(liànxíèr)

แบบฝึกที่ 2

คำศัพท์

标准 biāozhǔn 流利 liúlì 汉字 hànzì 写作 xiězuò
 阅读 yuèdú 满 mǎn 快 kuài 遍 biàn
 次 cì 懂 dǒng 清楚 qīngchǔ

ไวยากรณ์

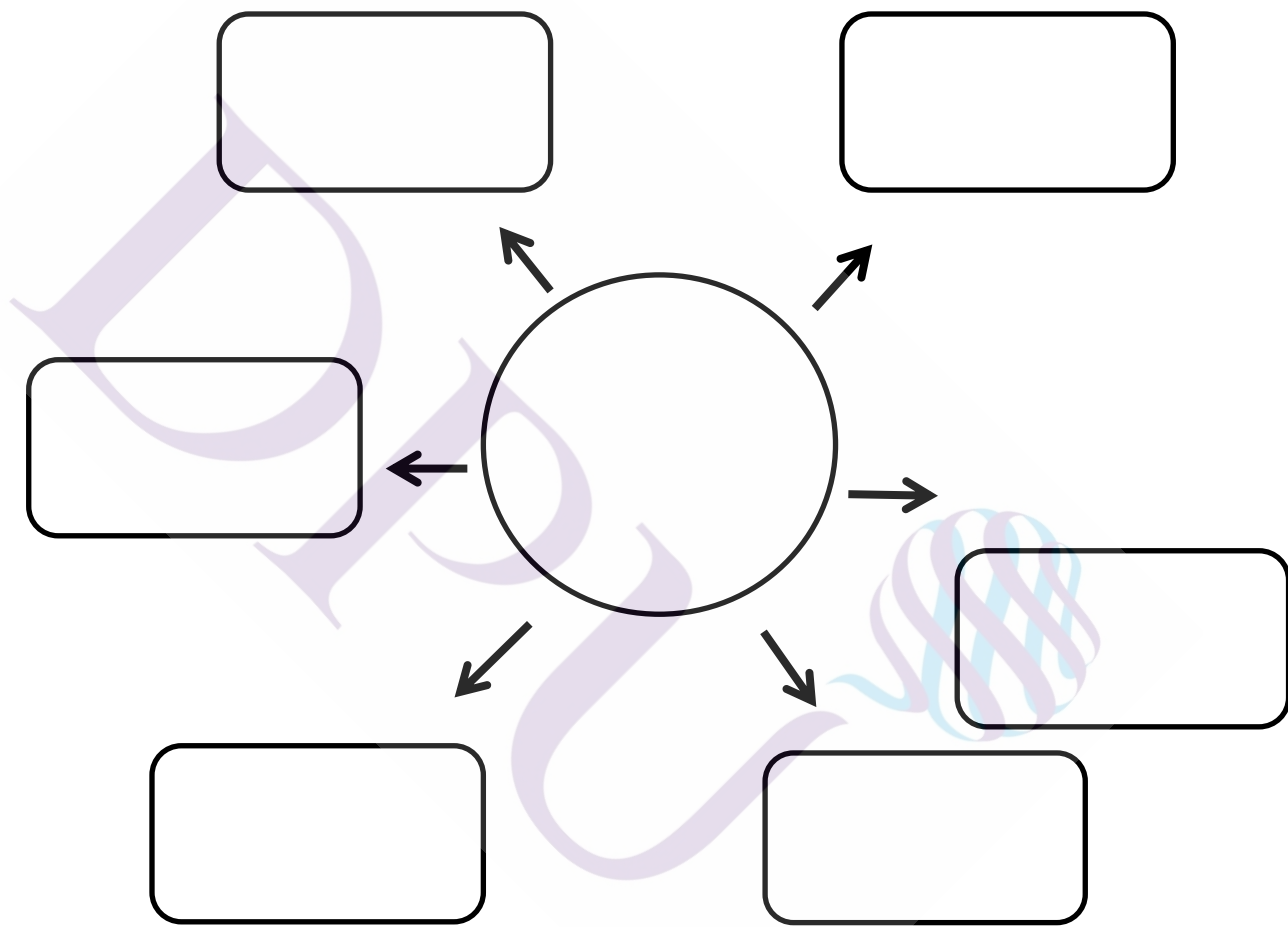
虽然.....但是

- 你的病**虽然**好了，**但是**还需要多休息。
- **虽然**我觉得汉语很难，**但是**很有意思。

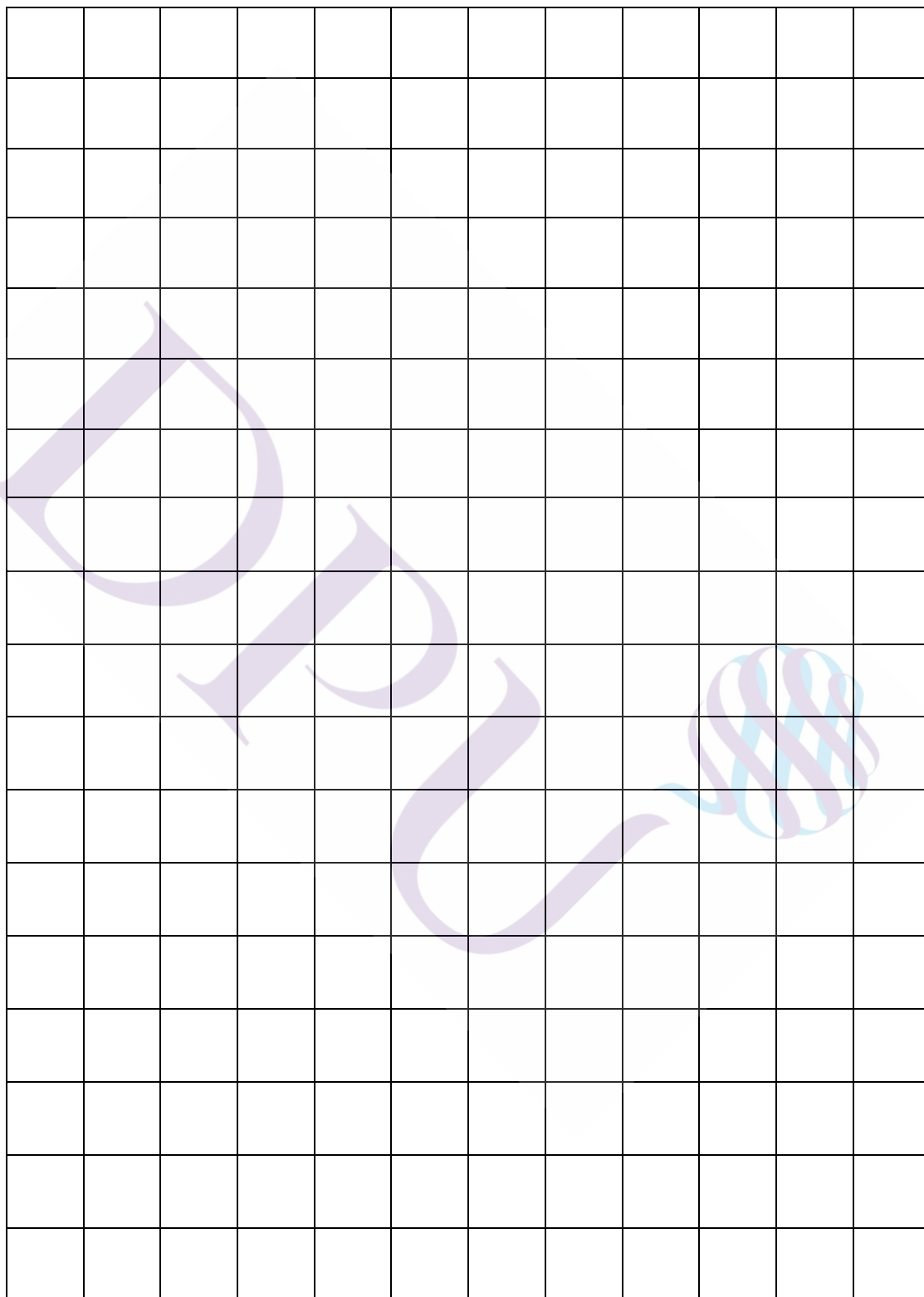
คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

我的题目是.....

练习三 (liànxísān)

แบบฝึกที่ 3

คำศัพท์

可爱 kěài 性格 xìnggé 笑 xiào 哭 kū
 帮助 bāngzhù 活泼 huópō 幽默 yōumò 善良 shànliáng
 脾气好 píqì hǎo 爱说话 ài shuōhuà 好朋友 hǎo péngyǒu

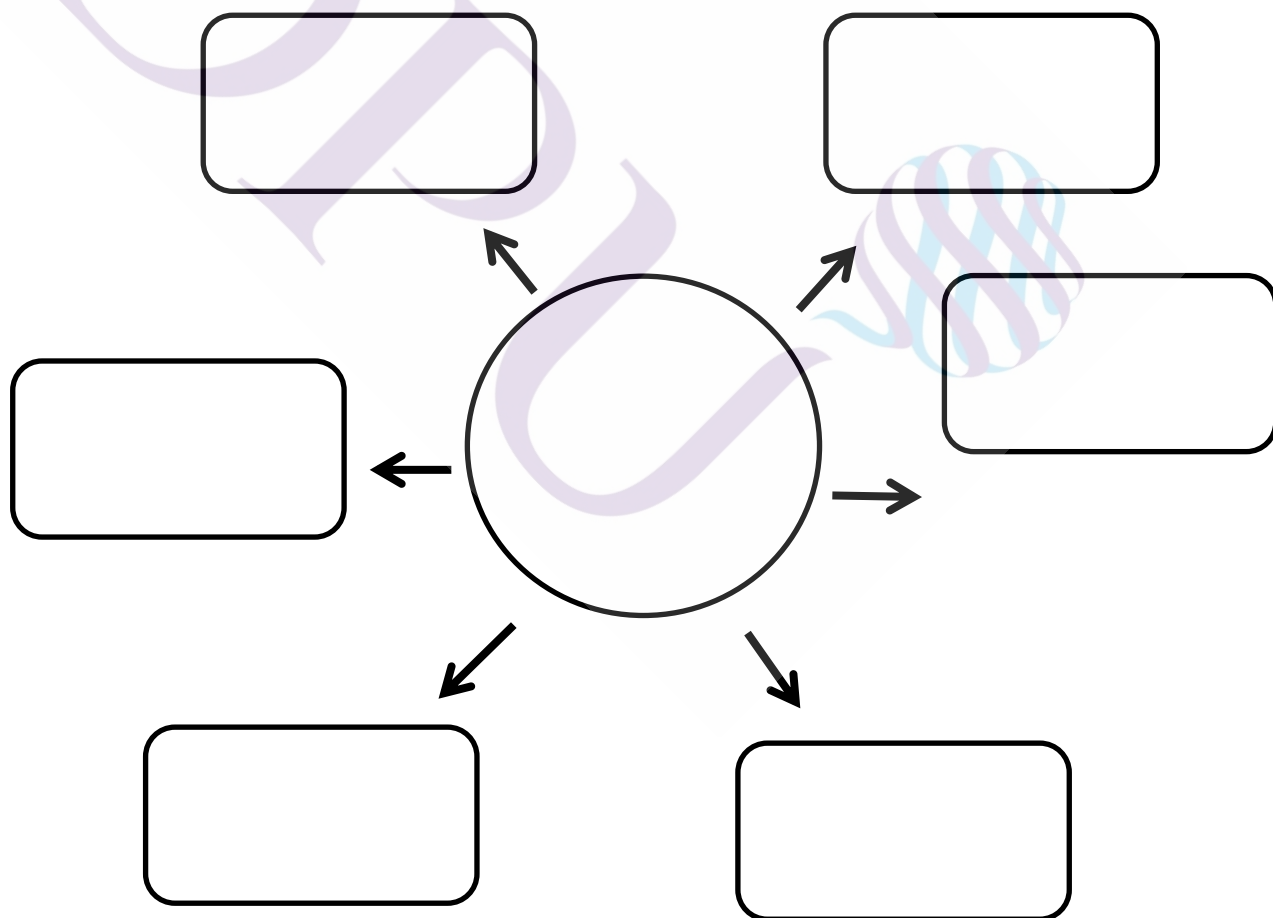
ไวยากรณ์

一.....就

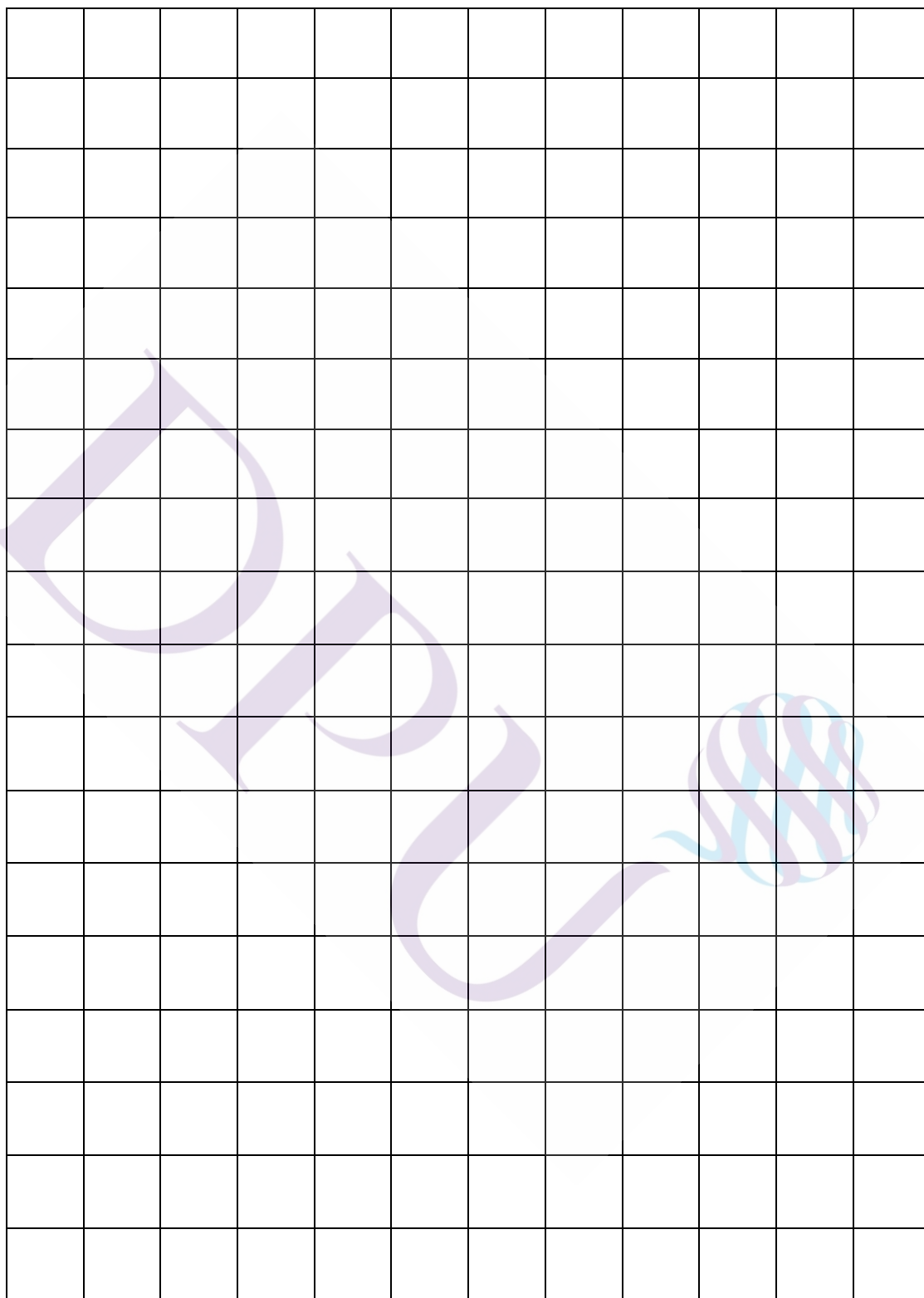
- 我哥哥大学一毕业就参加工作了。
- 爸爸一喝酒就脸红。

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับเพื่อนของฉันทันจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

我的题目是.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ชื่อรายวิชา : ภาษาจีน 4	เรื่อง: 北京比上海大吧 běijīng bǐ shànghǎi dà ba (บรรยายเกี่ยวกับสถานที่)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	ระยะเวลา: 5 คาบ คาบละ 50 นาที
<p>มาตรฐานการเรียนรู้</p> <p>สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>ตัวชี้วัด 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลบรรยาย บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน</p> <p>มาตรฐาน ด 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด</p> <p>ตัวชี้วัด 1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง และกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ที่อยู่ใน ความสนใจของสังคม</p>	
สาระสำคัญ : สถานที่	
<p>จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสถานที่มาแต่งเป็นวลี และประโยคได้ 2.นักเรียนสามารถแต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3.นักเรียนสามารถตั้งคำถามด้วย 5W1H และนำมาเขียนเป็นเรื่องราวได้ 	
<p>สาระการเรียนรู้: สถานที่</p> <p>คำศัพท์เกี่ยวกับเมืองและสถานที่ต่างๆ(10 คำ): 北京 (Běijīng) ปักกิ่ง 上海 (Shànghǎi) เซี่ยงไฮ้ 公园 (gōngyuán) สวนสาธารณะ 家 (jiā) บ้าน 饭店 (fàndiàn) ร้านอาหาร 宾馆 (bīnguǎn) โรงแรม 学校 (xuéxiào) โรงเรียน 动物园 (dòngwùyuán) สวนสัตว์ 商场 (shāngchǎng) ห้างสรรพสินค้า 医院 (yīyuàn) โรงพยาบาล</p>	
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน	
ขั้นตอน	กิจกรรม
ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.ครูทักทายนักเรียน ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับสถานที่ที่สำคัญหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจเมื่อมีวันหยุดหลายๆวัน นักเรียนต้องการไป

	<p>เกี่ยวกับไหน ให้นักเรียนตอบชื่อสถานที่เป็นภาษาจีน</p>
<p>ขั้นสอน</p>	<p>1.ครูสอน คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ 北京 (Běijīng) ปักกิ่ง 上海 (Shànghǎi) เซี่ยงไฮ้ 公园 (gōngyuán) สวนสาธารณะ 家 (jiā) บ้าน 饭店 (fàndiàn) ร้านอาหาร 宾馆 (bīnguǎn) โรงแรม 学校 (xuéxiào) โรงเรียน 动物园 (dòngwùyuán) สวนสัตว์ 商场 (shāngchǎng) ห้างสรรพสินค้า 医院 (yīyuàn) โรงพยาบาล</p> <p>2.ครูทบทวนรูปประโยคพื้นฐานภาษาจีน</p> <p>1) ประธาน+กริยา(บอกเล่า)</p> <p>2) ประธาน+กริยา(ปฏิเสธ)</p> <p>3) ประธาน+คำคุณศัพท์(บอกเล่า)</p> <p>4) ประธาน+คำคุณศัพท์(ปฏิเสธ)</p> <p>5) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(บอกเล่า)</p> <p>6) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(ปฏิเสธ)</p> <p>7) ประธาน+กริยา+กรรมรอง+กรรมตรง</p> <p>3.สุ่มนักเรียนบางคนแต่งประโยคในแต่ละข้อเพื่อเป็นตัวอย่างและครูคอยเสริมความรู้ในแต่ละประโยคให้ชัดเจนและสมบูรณ์</p> <p>4.ครูอธิบายการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาจีน</p>
<p>(คาบที่2) ขั้นฝึก ครั้งที่1</p>	<p>1.ครูยกตัวอย่างวิธีการเขียนเล่าเรื่องโดยใช้ 5W1H</p> <p>2.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 要是.....就 yàoshi..... jiù</p> <p>3.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ</p> <p>4.ให้นักเรียนเลือกสถานที่ที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H</p>
<p>(คาบที่3) ขั้นฝึก ครั้งที่2</p>	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 动词+起来 dòngcí + qǐlái</p> <p>2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ</p> <p>3.ให้นักเรียนเลือกสถานที่ที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H</p>
<p>(คาบที่4)</p>	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 一边.....一边 yībiān.....yībiān</p>

ขั้นฝึก ครั้งที่3	2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ 3.ให้นักเรียนเลือกสถานที่ที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H
(คาบที่5) ทดสอบ	1.ให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับสถานที่ตามที่กำหนดให้จำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร
สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ 1.powerpoint 2.แบบฝึกการเขียนเล่าเรื่อง 3.แบบทดสอบ	
การวัดผลและประเมินผล 1.แบบฝึก 2.แบบทดสอบ	

练习一 (liànxíyī)

แบบฝึกที่ 1

คำศัพท์

卧室 wòshì	美丽 měilì	风景 fēngjǐng
厨房 chúfáng	跑步 pǎobù	空气 kōngqì
树 shù	客厅 kètīng	花园 huāyuán
狗 gǒu	猫 māo	骑自行车 qí zìxíngchē
卫生间 wèishēngjiān	锻炼身体 duànliàn shēntǐ	

ไวยากรณ์

要是.....就

- 要是你想去，就给我打电话。
- 要是有钱的话，我就买房子。

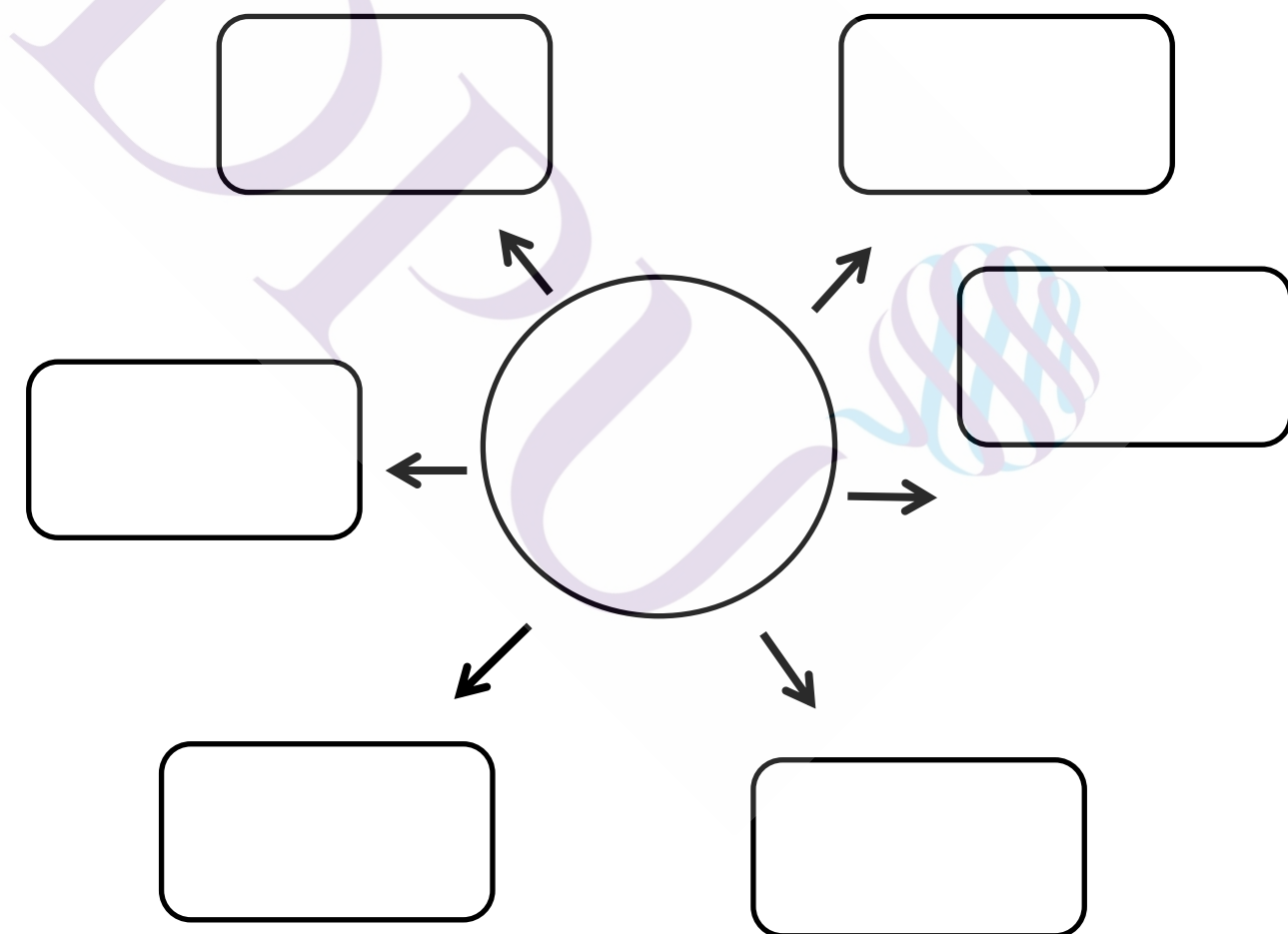
pixtastock.com - 46071216

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกสถานที่มาเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร
โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

公园 (gōngyuán) สวนสาธารณะ

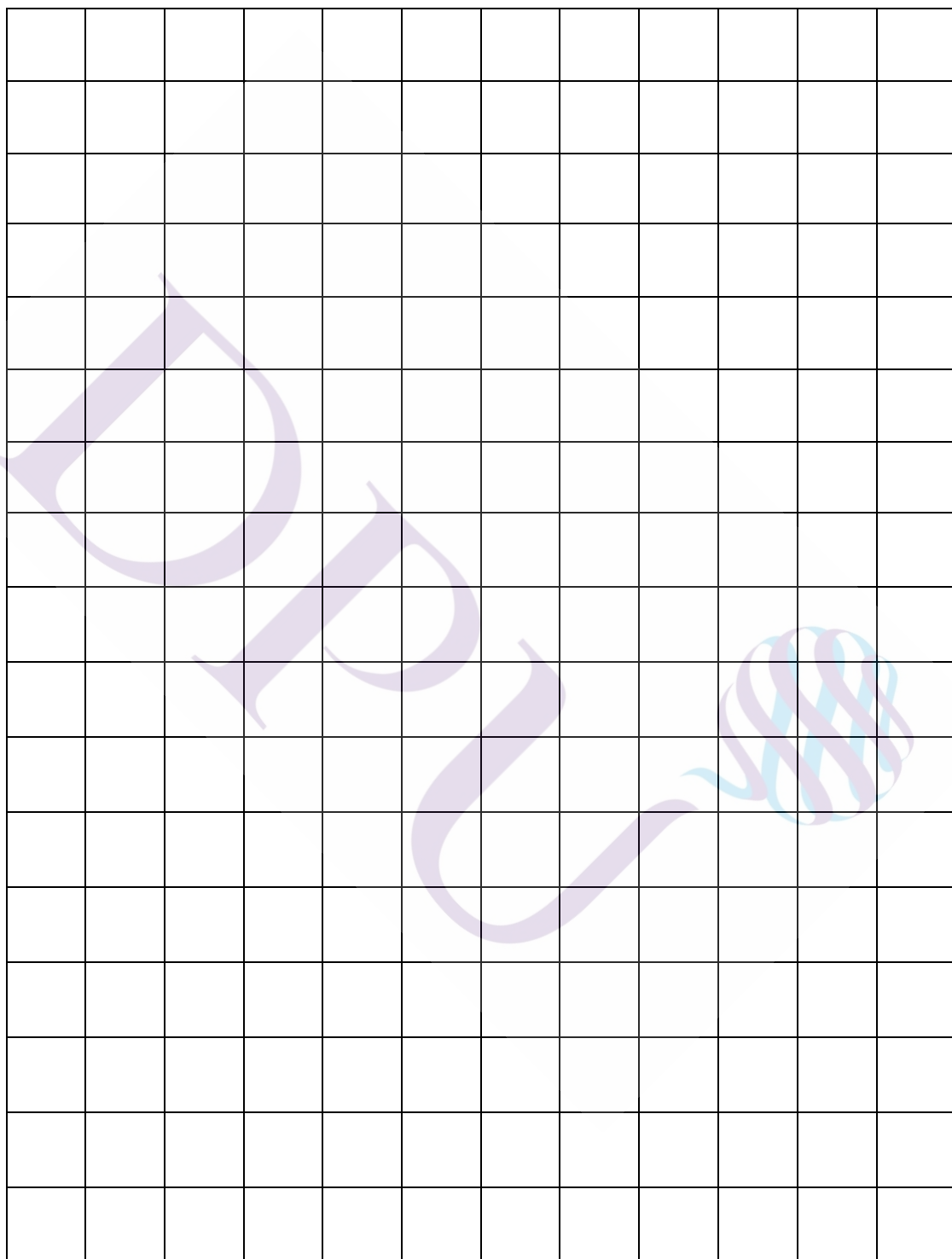

家 (jiā) บ้าน

我的题目是.....

练习二 (liànxíèr)

แบบฝึกที่ 2

คำศัพท์

中餐 zhōngcān	西餐 xīcān	牛排 niúpái
炒饭 chǎofàn	饺子 jiǎozi	电视 diànshì
菜单 càidān	服务员 fúwùyuán	二楼 èrlóu
买单 mǎidān	入住 rùzhù	退房 tuìfáng
房卡 fángkǎ	钥匙 yàoshi	房间 fángjiān
单人间 dānrénjiān	双人间 shuāngrénjiān	

ไวยากรณ์

动词+起来

- 我想起来了，这个地方我来过。
- 他说得大家都笑了起来了。

刚才做梦我
到底梦见了啥？

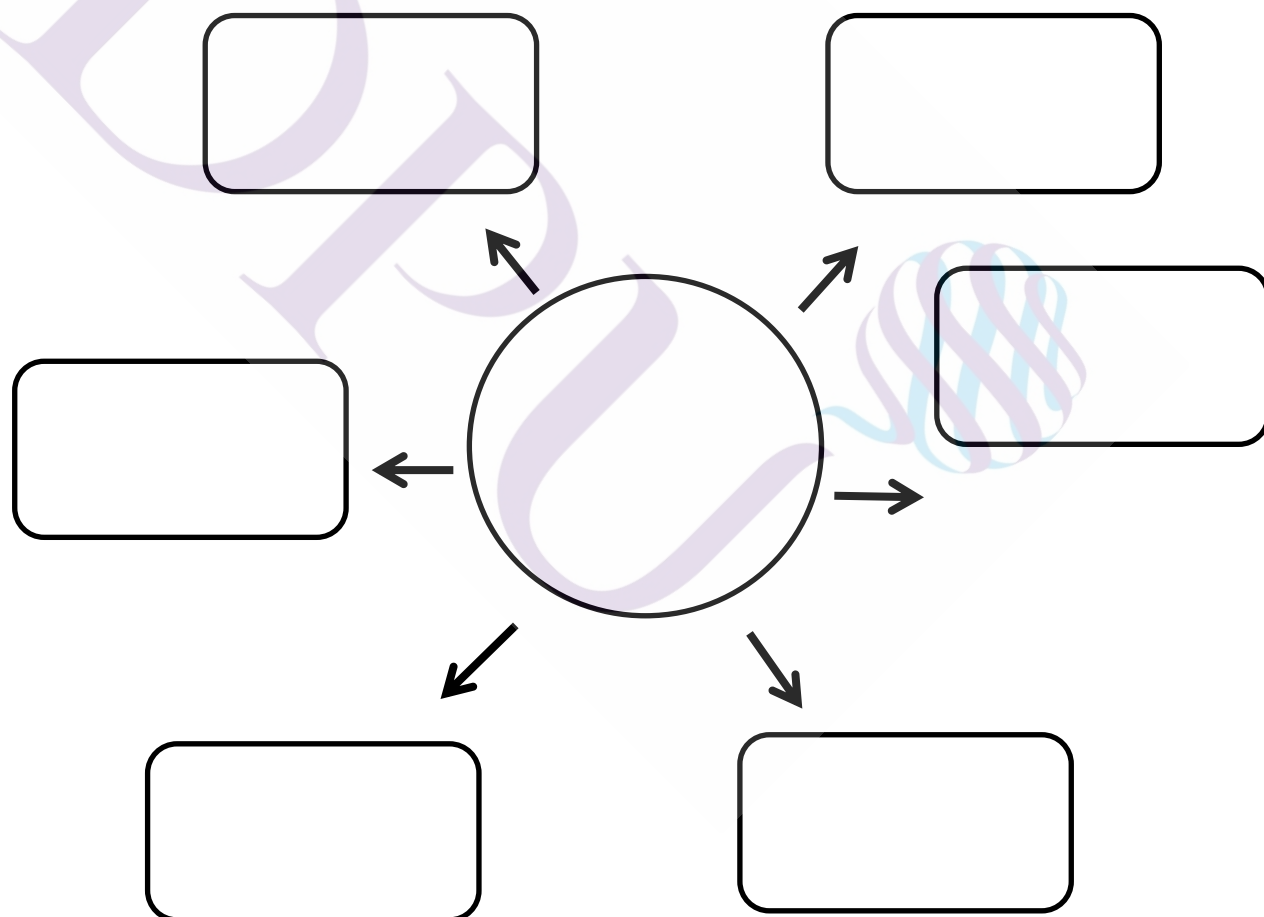

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกสถานที่มาเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร
โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

饭店 (fàndiàn) ร้านอาหาร

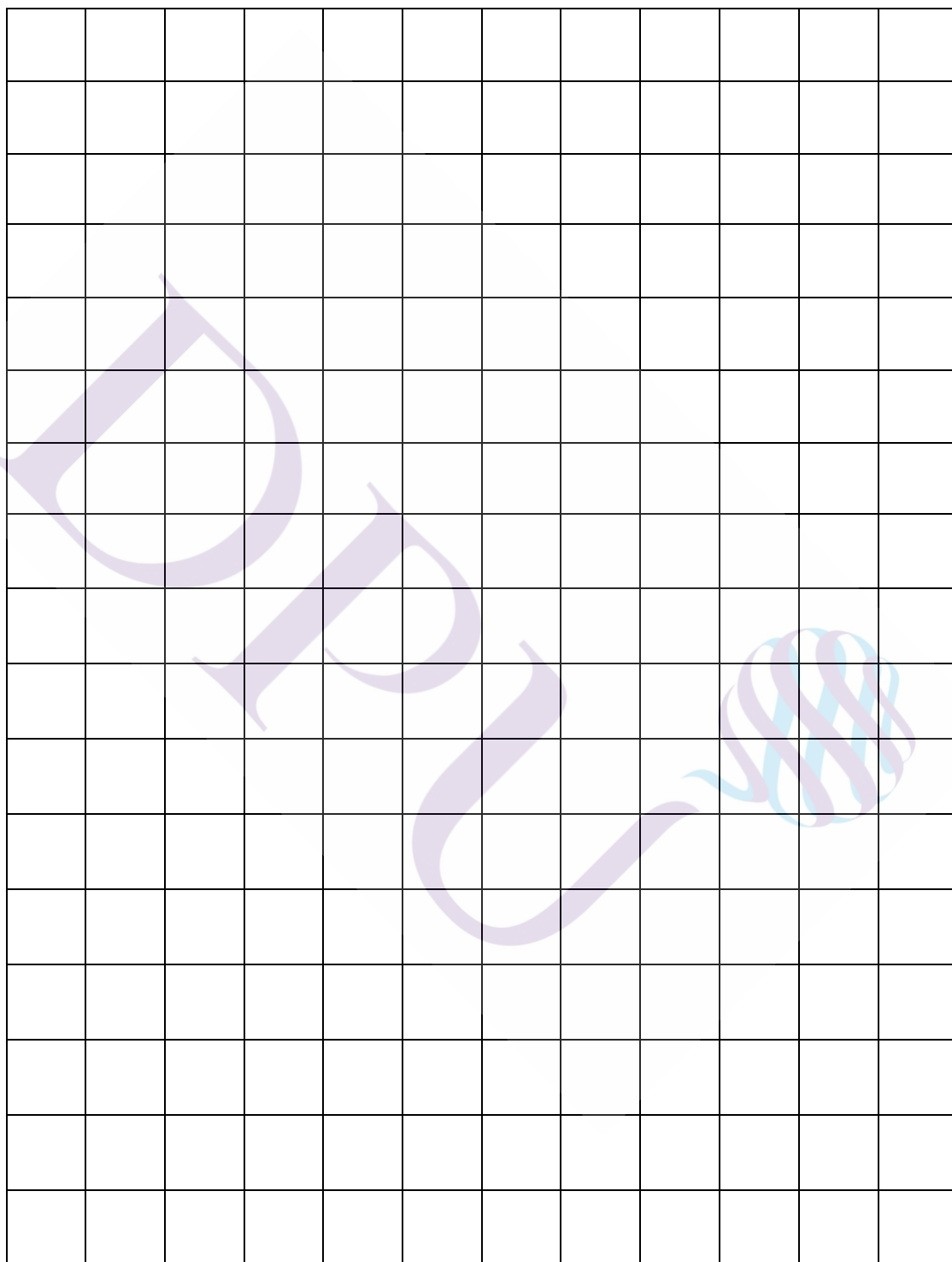

宾馆 (bīnguǎn) โรงแรม

我的题目是.....

.练习三 (liànxísān)

แบบฝึกที่ 3

คำศัพท์

逛街 guàngjiē

表演 biǎoyǎn

大象 dàxiàng

蛋糕 dàngāo

老板 lǎobǎn

流行 liúxíng

购物 gòuwù

动物 dòngwù

企鹅 qì é

喂 wèi

贵 guì

化妆品 huàzhuāngpǐn

拍照 pāizhào

散步 sànbù

冰淇淋 bīngqílín

打折 dǎzhé

便宜 piányí

ไวยากรณ์

一边.....一边

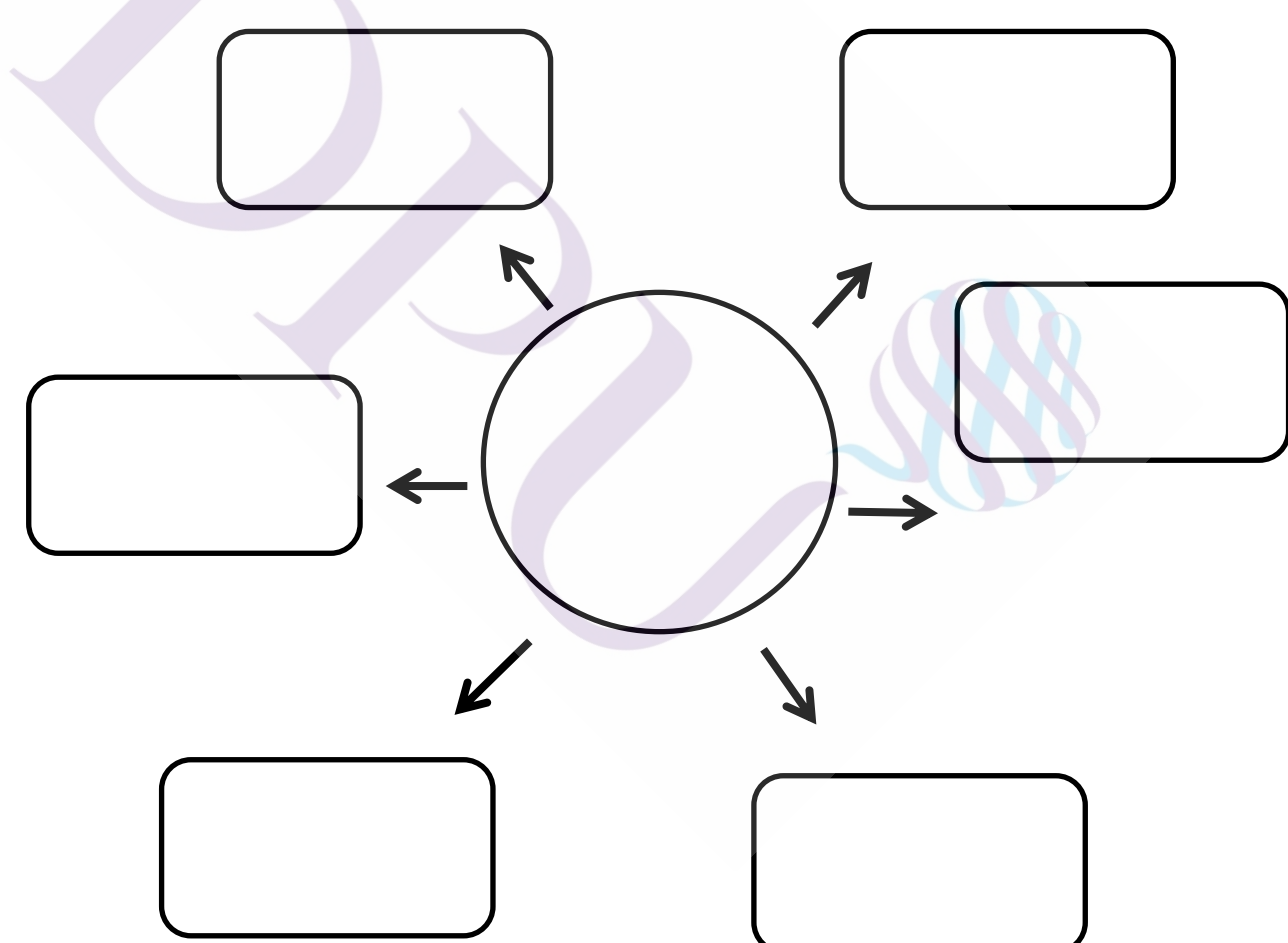
- 他一边唱歌，一边骑自行车。
- 妈妈一边听音乐，一边做饭。

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกสถานที่มาเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร
โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

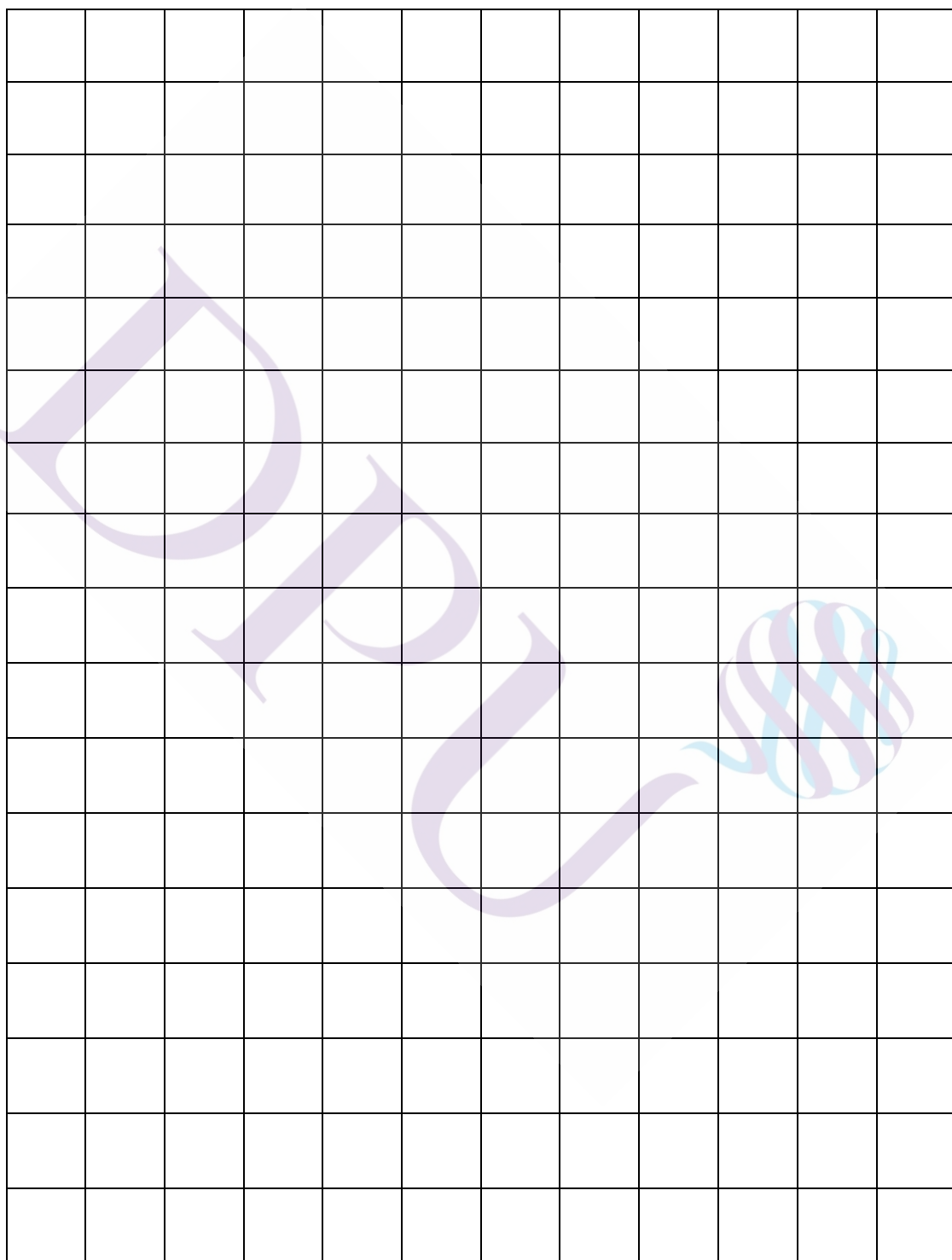
动物园 (dòngwùyuán) สวนสัตว์

商场 (Shāngchǎn) ห้างสรรพสินค้า

我的题目是.....

练习一 (liànxíyī)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ชื่อรายวิชา : ภาษาจีน 4	เรื่อง: 我们那儿的冬天跟北京一样冷 wǒmen nà' er de dōngtiān gēn běijīng yīyàng lěng (บรรยายเกี่ยวกับ ฤดูกาล)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	ระยะเวลา: 5 คาบ คาบละ 50 นาที
<p>มาตรฐานการเรียนรู้</p> <p>สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ค 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด</p> <p>ตัวชี้วัด 1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง และกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ ข่าวหรือเหตุการณ์ที่อยู่ใน ความสนใจของสังคม</p> <p>สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม</p> <p>มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p> <p>ตัวชี้วัด 1 เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย</p>	
สาระสำคัญ : ฤดูกาล	
<p>จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เกี่ยวกับฤดูมาแต่งเป็นวลี และประโยคได้ 2.นักเรียนสามารถแต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3.นักเรียนสามารถตั้งคำถามด้วย 5W1H และนำมาเขียนเป็นเรื่องราวได้ 	
<p>สาระการเรียนรู้: ฤดูกาล</p> <p>คำศัพท์เกี่ยวกับฤดูต่างๆและอากาศ(10 คำ): 季节(jìjié)ฤดูกาล 春天(chūntiān)ฤดูใบไม้ผลิ 夏天(xiàtiān)ฤดูร้อน 秋天(qiūtiān)ฤดูใบไม้ร่วง 冬天(dōngtiān)ฤดูหนาว 天气(tiānqì) อากาศ 热(rè) ร้อน 冷(lěng)หนาว 下雪(xiàxuě)หิมะตก 下雨(xiàyǔ)ฝนตก</p>	

ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน	
ขั้นตอน	กิจกรรม
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	1.ครูทักทายนักเรียน นักเรียนควิดีโอเกี่ยวกับฤดูกาลและสภาพอากาศ
ขั้นสอน	<p>1.ครูสอนคำศัพท์เกี่ยวกับเกี่ยวกับฤดูต่างๆและอากาศ 季节(jìjié) ฤดูกาล 春天(chūntiān)ฤดูใบไม้ผลิ 夏天(xiàtiān)ฤดูร้อน 秋天(qiūtiān) ฤดูใบไม้ร่วง 冬天(dōngtiān) ฤดูหนาว 天气(tiānqì) อากาศ 热(rè) ร้อน 冷(lěng) หนาว 下雪(xiàxuě) หิมะตก 下雨(xiàyǔ) ฝนตก</p> <p>2.ครูทบทวนรูปประโยคพื้นฐานภาษาจีน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ประธาน+กริยา(บอกเล่า) 2) ประธาน+กริยา(ปฏิเสธ) 3) ประธาน+คำคุณศัพท์(บอกเล่า) 4) ประธาน+คำคุณศัพท์(ปฏิเสธ) 5) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(บอกเล่า) 6) ประธาน+กริยา+กรรม/เป้าหมาย(ปฏิเสธ) 7) ประธาน+กริยา+กรรมรอง+กรรมตรง <p>3.สุ่มนักเรียนบางคนแต่งประโยคในแต่ละข้อเพื่อเป็นตัวอย่างและครูคอยเสริมความรู้ในแต่ละประโยคให้ชัดเจนและสมบูรณ์</p>
(คาบที่2) ขั้นฝึก ครั้งที่1	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 除了.....以外, 都还 chule.....yiwài, dōu/hái</p> <p>2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ</p> <p>3.ให้นักเรียนเลือกฤดูที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H</p>
(คาบที่3) ขั้นฝึก	<p>1.ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 连.....也/都..... lián..... yě/dōu....</p> <p>2.นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ</p>

ครั้งที่ 2	3. ให้นักเรียนเลือกจุดที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H
(คาบที่ 4) ขั้นฝึก ครั้งที่ 3	1. ครูสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ 只有.....才 zhīyǒu.....cái 2. นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ 3. ให้นักเรียนเลือกจุดที่นักเรียนสนใจนำมาเขียนเล่าเรื่องจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H
(คาบที่ 5) ทดสอบ	1. ให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับจุดตามที่กำหนดให้จำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร 2. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปรนัย 20 ข้อ แบบ 4 ตัวเลือก และเขียนเล่าเรื่องตามหัวข้อที่กำหนดจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร เป็นแบบทดสอบหลังเรียน (posttest)
สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ 1. powerpoint 2. แบบฝึกการเขียนเล่าเรื่อง 3. แบบทดสอบ	
การวัดผลและประเมินผล 1. แบบฝึก 2. แบบทดสอบ	

แบบฝึกที่ 1

คำศัพท์

季节 jìjié

春天 chūntiān

夏天 xiàtiān

秋天 qiūtiān

冬天 dōngtiān

暖化 nuǎnhuà

刮风 guāfēng

旅行 lǚxíng

凉快 liángkuai

海边 hǎibiān

海边 hǎibiān

海鲜 hǎixiān

花开 huākāi

热 rè

ไวยากรณ์

除了.....以外，都/还

- 除了他以外，全班同学都来了。
- 除了英语以外，我还会说汉语。

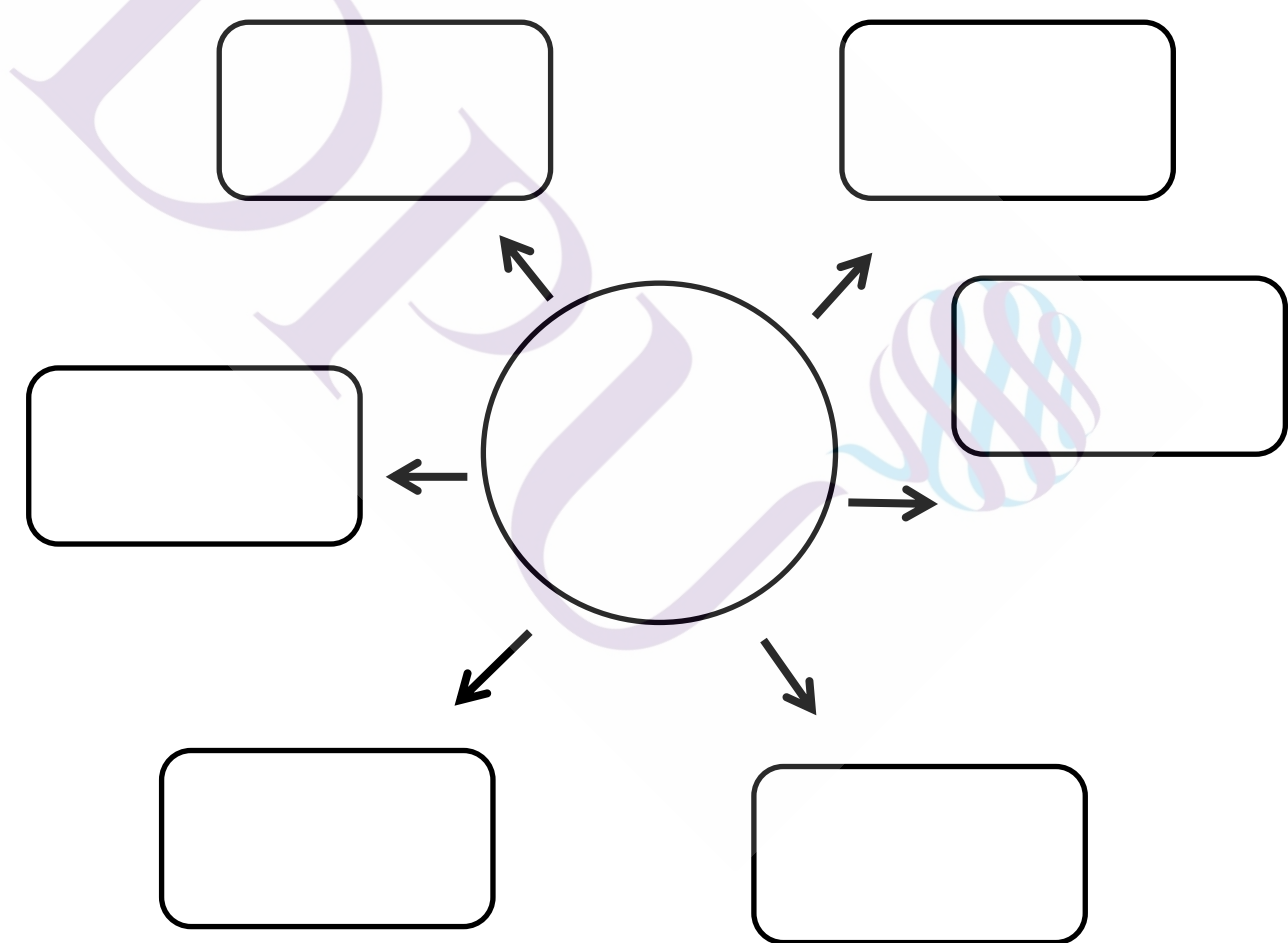

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกฤดูกาลมา 1 ฤดู เขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

夏天 xiàtiān ฤดูร้อน

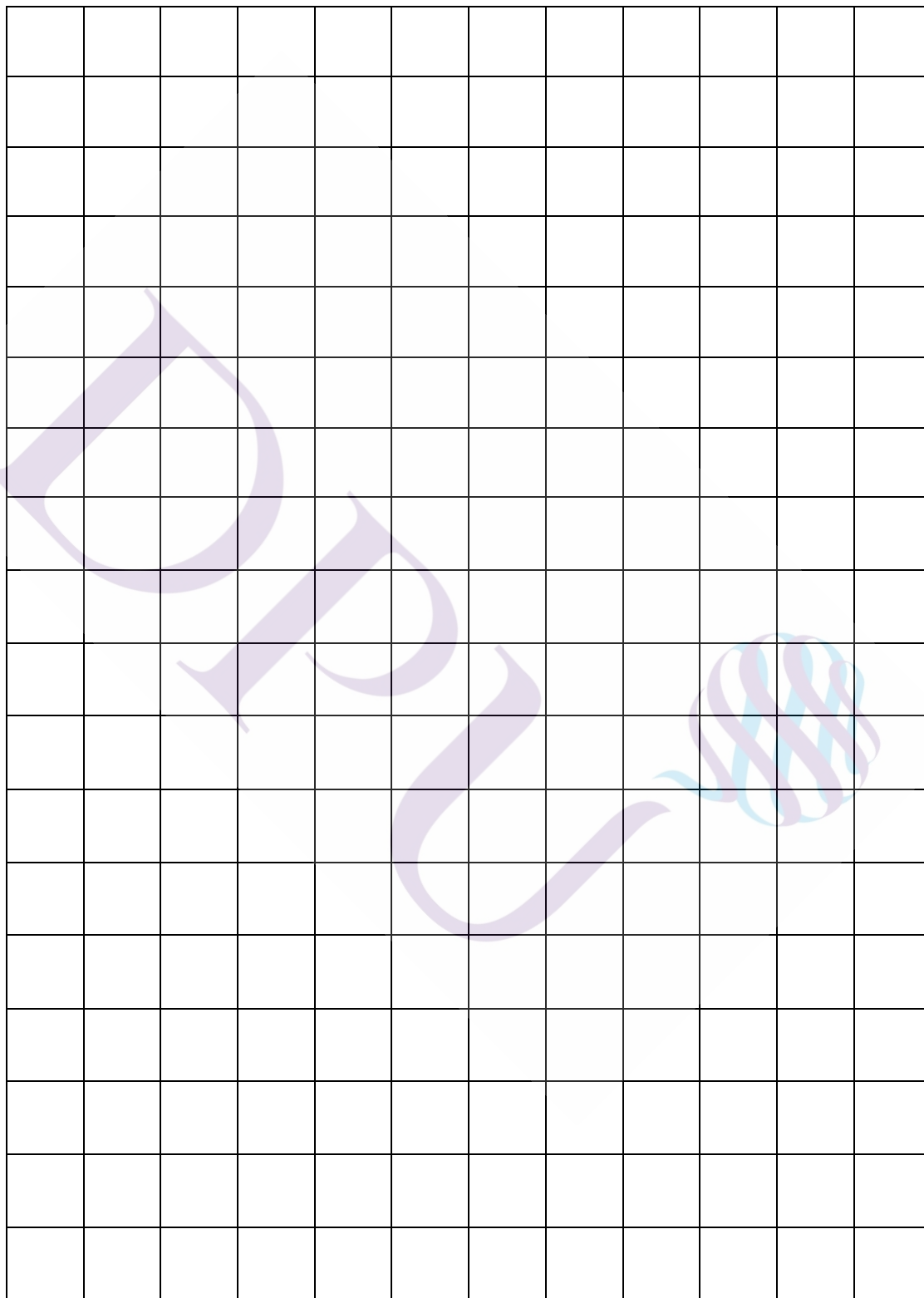

春天 chūntiān ฤดูใบไม้ผลิ

我的题目是.....

练习二 (liànxíèr)

แบบฝึกที่ 2

คำศัพท์

天气 tiānqì

下雪 xiàxuě

下雨 xiàyǔ

滑雪 huáxuě

风景 fēngjǐng

外套 wàitào

暖气 nuǎnqì

树叶 shùyè

红叶 hóngyè

冷 lěng

天气预报 tiānqìyùbào

ไวยากรณ์

连.....也/都.....

- 我爸爸很忙，连星期日也不能休息。
- A: 你读过这本书吗?
- B: 没有，我连这本书的名字也没听说过。

A: 这些书你看完几本了?

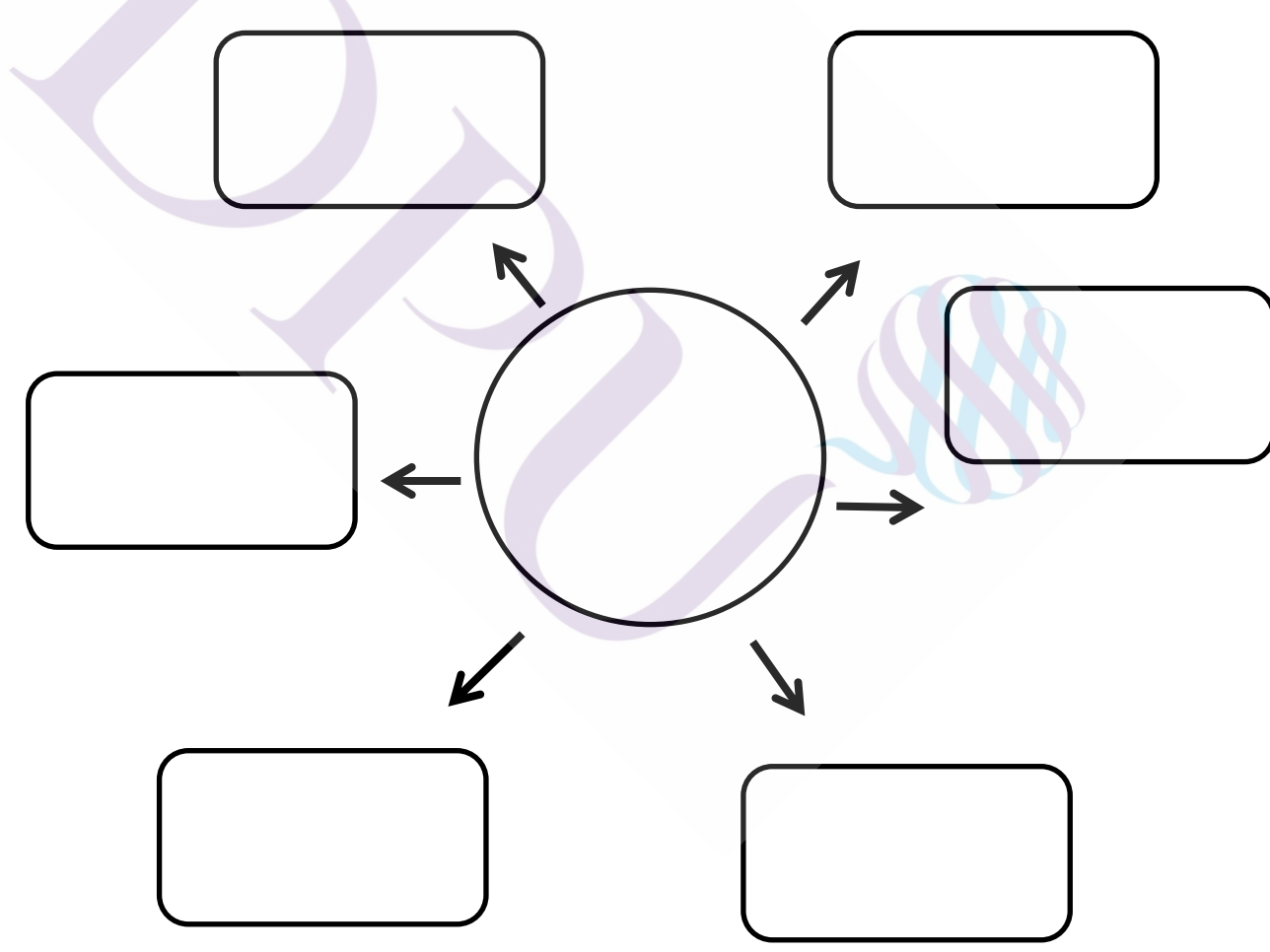
B: 我刚借来，

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกฤดูกาลมา 1 ฤดูเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

秋天 qiūtiān ฤดูใบไม้ร่วง

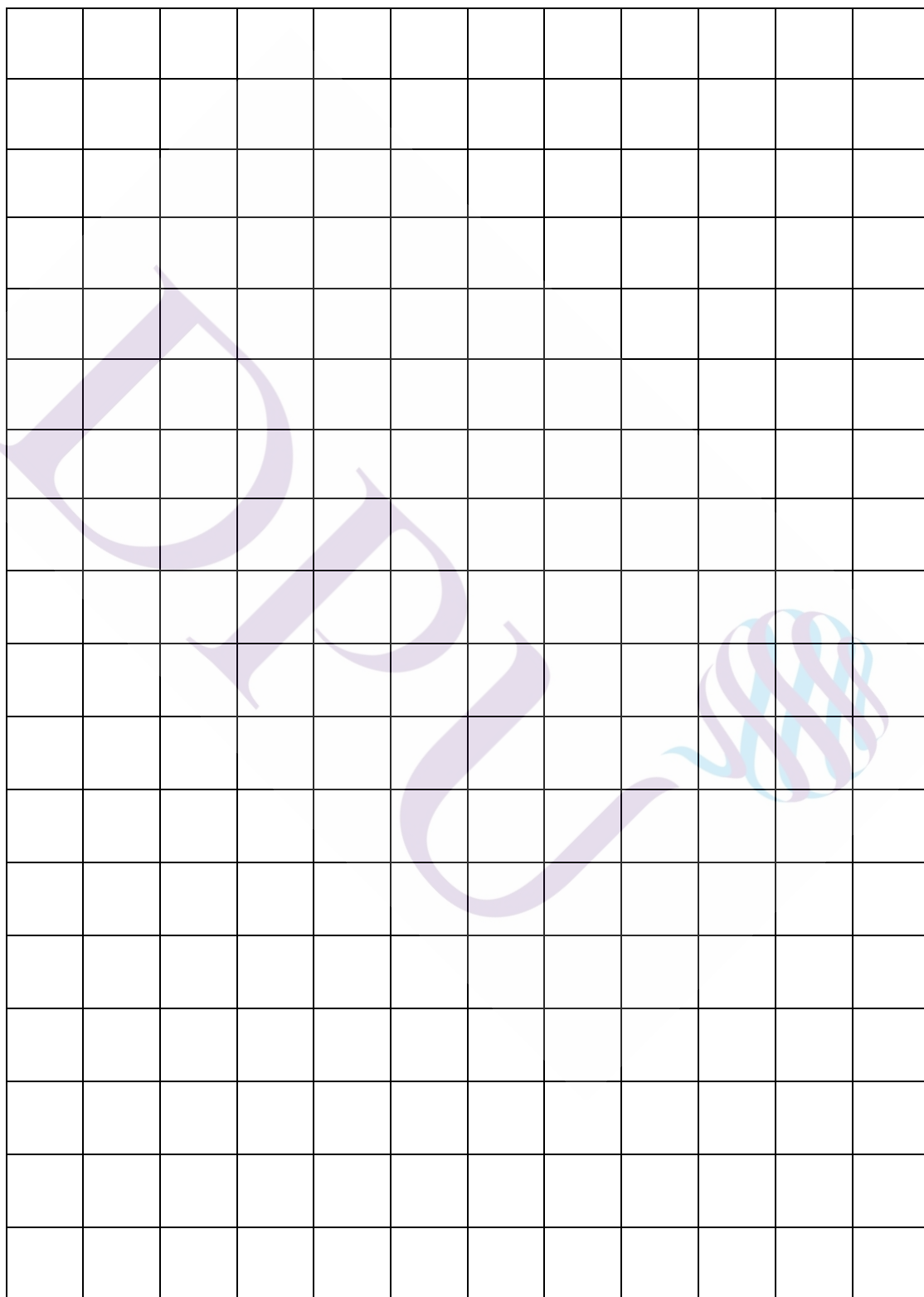

冬天 dōngtiān ฤดูหนาว

我的题目是.....

练习三 (liànxísān)

แบบฝึกที่ 3

คำศัพท์

凉季 liángjì 雨季 yǔjì 热季 rèjì 打雷 dǎléi
 多云 duōyún 气温 qìwēn 阴天 yīntiān 晴天 qíngtiān
 雨天 yǔtiān 热带 rèdài 寒带 hándài 暴风 bàofēng

ไวยากรณ์

只有.....才

- 只有努力学习才能得到好成绩。
- 学外语，只有多听、多说、多练习才能学好。

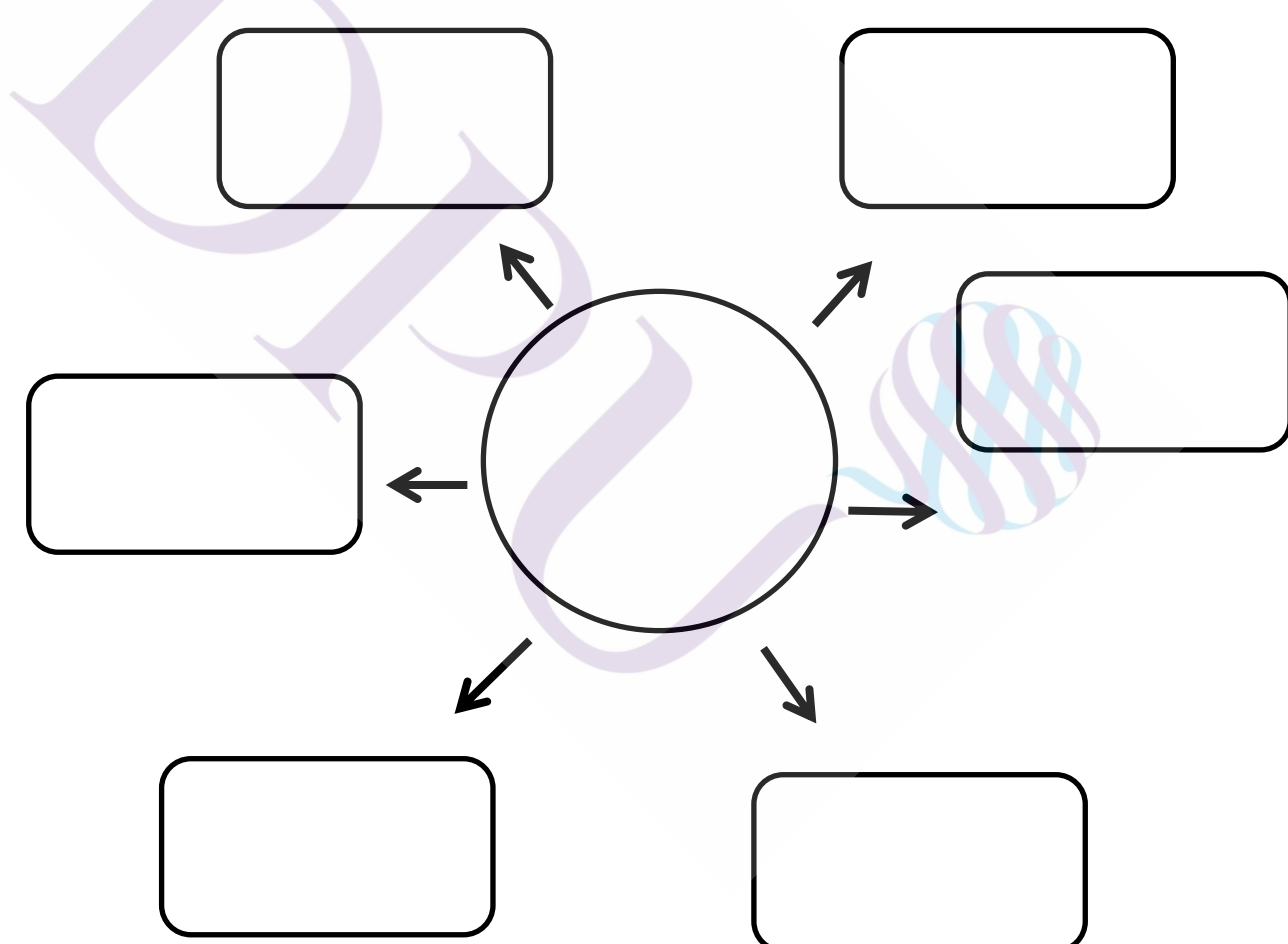
- 只有坚持下去才_____

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องภาษาจีนเกี่ยวกับสภาพอากาศในประเทศไทยจำนวน 1 เรื่อง มีความยาว 50 ตัวอักษร โดยใช้เทคนิคการตั้งคำถาม 5W1H

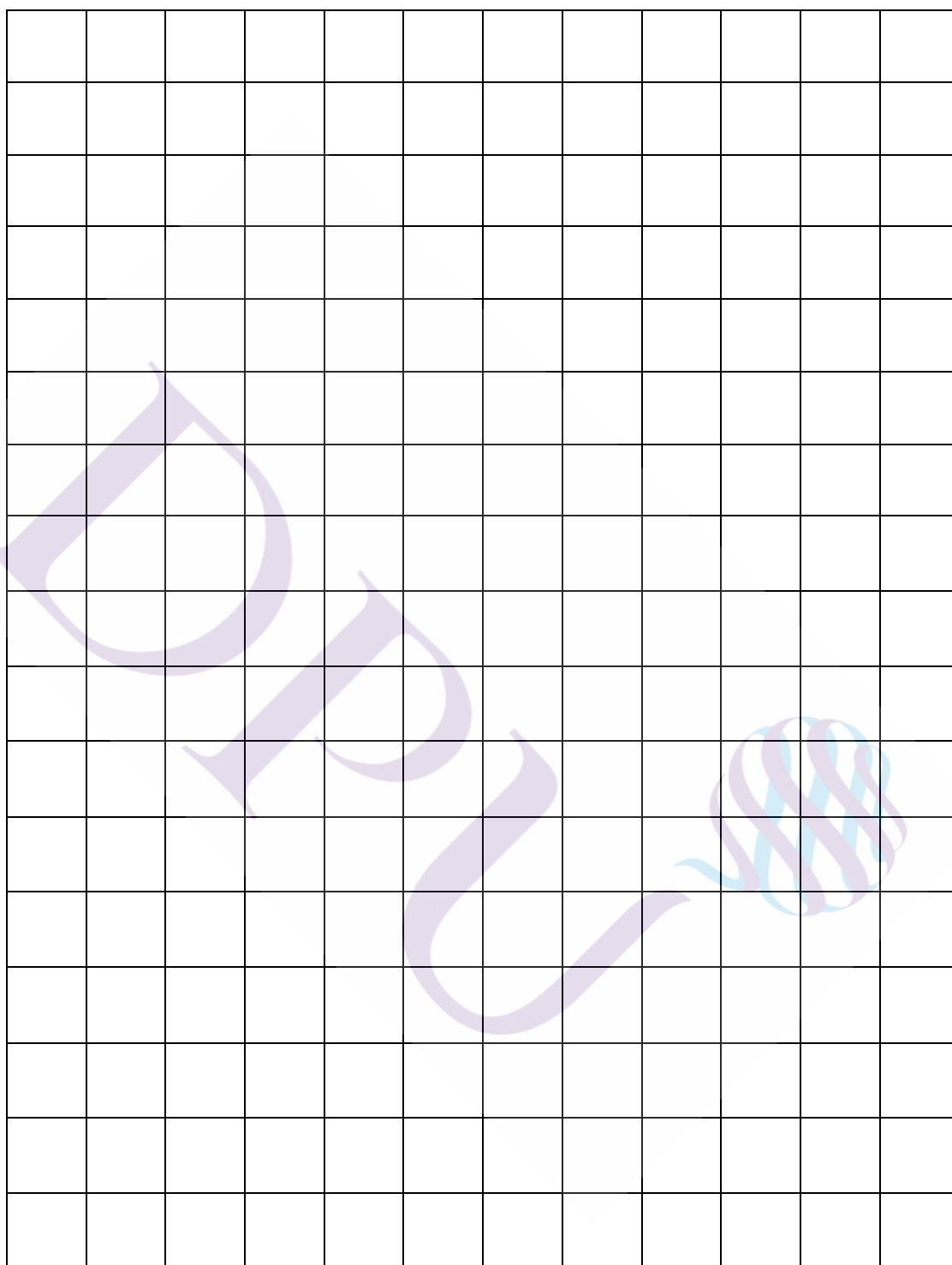
凉季 liángjì

雨季 yǔjì

热季 rèjì

我的题目是.....

ภาคผนวก ข

แบบวัดความสามารถทางการเรียน

ภาคผนวก ค
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาจีน 4
ก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบก่อนเรียน

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้น ม./.....เลขที่.....

คำชี้แจง ข้อสอบฉบับนี้มี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ มีจำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน
ตอนที่ 2 เป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อสอบปรนัย

ข้อ 1-5 选择正确答案 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (วัดความรู้)

1.

- 1) 夏天 xiàtiān
- 2) 冬天 dōngtiān
- 3) 春天 chūntiān
- 4) 秋天 qiūtiān

2.

- 1) 下课 xiàkè
- 2) 下雪 xiàxuě
- 3) 下午 xiàwǔ
- 4) 下雨 xiàyǔ

3.

- 1) 公园 gōngyuán
- 2) 游乐园 yóulèyuán
- 3) 花园 huāyuán

4) 动物园 dòngwùyuán

4.

1) 游泳 yóuyǒng

2) 踢足球 tīzúqiú

3) 打篮球 dǎlánqiú

4) 跑步 pǎobù

5.

1) 英语课 yīngyǔ kè

2) 科学课 kēxué kè

3) 数学课 shùxué kè

4) 汉语课 hànǔ kè

ข้อ 6-10 选择填空 นำคำที่กำหนดไปเติมประโยคให้ถูกต้อง (วัดความรู้)

热季 宾馆 艺术课 冬天 饭店 下课 泰语课 下雨

6. 泰国一年有三个季节，凉季、雨季、_____。

7. 昨天晚上我跟朋友去_____吃晚餐。

8. 哥哥_____以后要去公园骑自行车。

9. 今天的课表只有两门课，_____和_____。

10. 我喜欢_____因为可以滑冰，也可以滑雪。

ตอนที่ 3 ข้อ 11-15 关联词填空 จงเลือกเติมคำเชื่อมต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (วัดความรู้)

因为.....所以..... 一边.....一边..... 只有.....才.....

一.....就..... 虽然.....但是..... 要是.....就.....

11. _____成绩不好的话, _____不能毕业。

12. 她_____跳舞_____唱歌。

13. _____跑步能健身, _____他每天都跑步。

14. 我_____感冒_____咳嗽。

15. 他_____学的的时间不长, _____说得很不错。

ตอนที่ 4 ข้อ 16-20 排序 จงเรียงประโยคให้ถูกต้อง (เข้าใจ)

16. 冬天 / 的 / 不冷 / 泰国 / 也 / 不热

1) 泰国也冬天不冷不热的。 2) 冬天不冷不热的也泰国。

3) 冬天泰国不冷不热的也。 4) 泰国的冬天不冷也不热。

17. 预报 / 说 / 天气 / 今天 / 会 / 下暴雨

1) 天气预报说今天会下暴雨。 2) 天气今天预报会说下暴雨。

3) 会下暴雨天气预报说今天。 4) 今天会下天气预报暴雨说。

18. 没有 / 学校 / 我们 / 商场 / 的 / 附近

- 1) 我们附近的学校没有商场。 2) 学校附近的我们没有商场。
- 3) 学校附近的我们商场没有。 4) 我们的学校附近没有商场。

19. 去 / 踢足球 / 每天 / 放学后 / 他 / 都 / 要

- 1) 他去踢足球每天放学后都要。 2) 每天放学后都要他去踢足球。
- 3) 他每天放学后都要去踢足球。 4) 每天他踢足球放学后都要去。

20. 玩 / 我 / 去 / 动物园 / 妹妹 / 带

- 1) 动物园玩去我带妹妹。 2) 我带妹妹去动物园玩。
- 3) 去动物园玩我带妹妹。 4) 我带妹妹动物园玩去。

แบบทดสอบหลังเรียน

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้น ม./.....เลขที่.....

คำชี้แจง ข้อสอบฉบับนี้มี 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบปรนัยเลือกตอบ มีจำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน
ตอนที่ 2 เป็นแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อ 1-5 选择正确答案 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (วัดความรู้)

1.

- 1) 秋天 qiūtiān
- 2) 冬天 dōngtiān
- 3) 春天 chūntiān
- 4) 夏天 xiàtiān

2.

- 1) 下课 xiàkè
- 2) 下雪 xiàxuě
- 3) 下午 xiàwǔ
- 4) 下雨 xiàyǔ

3.

- 1) 游乐园 yóulèyuán
- 2) 公园 gōngyuán
- 3) 花园 huāyuán

4) 动物园 dòngwùyuán

4.

1) 踢足球 tīzúqiú

2) 游泳 yóuyǒng

3) 打篮球 dǎlánqiú

4) 跑步 pǎobù

5.

1) 英语课 yīngyǔ kè

2) 科学课 kēxué kè

3) 数学课 shùxué kè

4) 汉语课 hànǚ kè

ข้อ 6-10 选择填空 นำคำที่กำหนดไปเติมประโยคให้ถูกต้อง (วัดความรู้)

热季 宾馆 艺术课 冬天 饭店 下课 泰语课 下雨

6. 昨天晚上他跟家人去_____吃晚餐。

7. 我喜欢_____因为可以滑冰，也可以滑雪。

8. 今天我们的课表只有两门课，_____和_____。

9. 泰国一年有三个季节，凉季、雨季、_____。

10. 弟弟_____以后要去公园骑自行车。

ตอนที่ 3 ข้อ 11-15 关联词填空 จงเลือกเติมคำเชื่อมต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (วัดความรู้)

要是.....就..... 虽然.....但是..... 只有.....才.....

一.....就..... 一边.....一边..... 因为.....所以.....

11. 他哥哥_____工作_____学习。

12. _____跑步能健身，_____他每天都跑步。

13. _____成绩不好的话，她_____不能毕业。

14. 他_____学的时间不长，_____说得很不错。

15. 我妹妹_____感冒_____咳嗽。

ตอนที่ 4 ข้อ 16-20 排序 จงเรียงประโยคให้ถูกต้อง (เข้าใจ)

16. 玩 / 我 / 去 / 动物园 / 妹妹 / 带

1) 动物园玩去我带妹妹。

2) 我带妹妹动物园玩去。

3) 去动物园玩我带妹妹。

4) 我带妹妹去动物园玩。

17. 没有 / 学校 / 我们 / 商场 / 的 / 附近

1) 我们附近的学校没有商场。 2) 学校附近的我们没有商场。

3) 我们的学校附近没有商场。 4) 学校附近的我们商场没有。

18. 预报 / 说 / 天气 / 今天 / 会 / 下暴雨

1) 会下暴雨天气预报说今天。 2) 天气今天预报会说下暴雨。

3) 天气预报说今天会下暴雨。 4) 今天会下天气预报暴雨说。

19. 冬天 / 的 / 不冷 / 泰国 / 也 / 不热

1) 泰国也冬天不冷不热的。 2) 泰国的冬天不冷也不热。

3) 冬天泰国不冷不热的也。 4) 冬天不冷不热的也泰国。

20. 去 / 踢足球 / 每天 / 放学后 / 他 / 都 / 要

1) 他每天放学后都要去踢足球。 2) 每天放学后都要他去踢足球。

3) 他去踢足球每天放学后都要。 4) 每天他踢足球放学后都要去。

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวกรภัทร ยางงาม

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. 2557

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาเอกภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครู กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนราชวินิตบางแคปานจ้ำ เขตบางแค

กรุงเทพมหานคร

